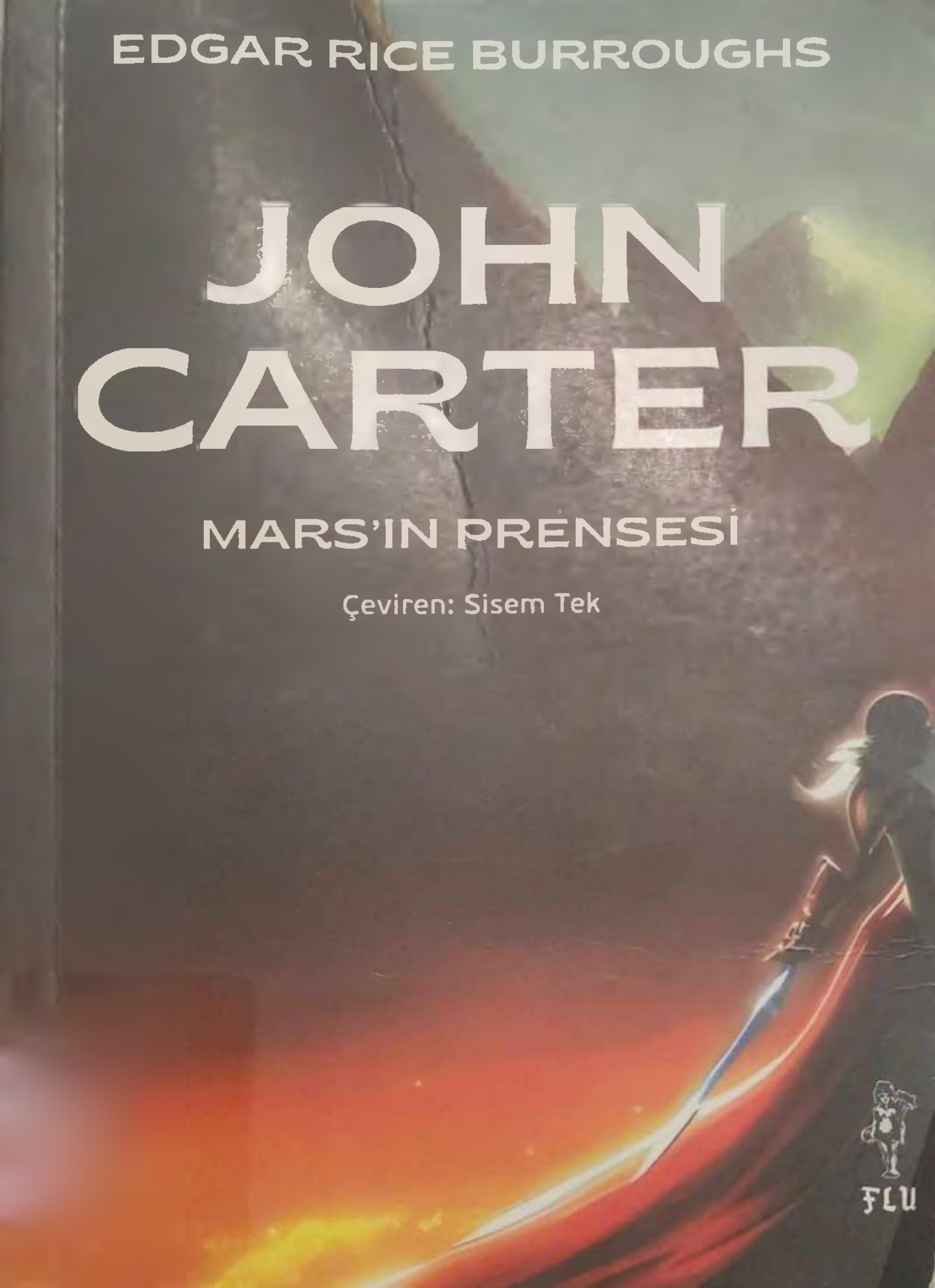
EDGAR RICE BURROUGHS

JOHN CARTER

MARS'IN PRENSESİ

Çeviren: Sisem Tek

FLU

FLU

Yayın No: 4
Yabancı Edebiyat: 2
Özgün adı: A Princess of Mars

Genel Yayın Yönetmeni: Ercan Kotanoğlu
Çeviren: Sisem Tek
Editör: Fatma Aktaş
Son Okuma: Emir Türker Aydın
Kapak Tasarım: Merve Aydın
Sayfa Tasarımı: Özgür Yurttaş

© 2023, Edgar Rice Burroughs
© 2023, Bu kitabın tüm hakları Flu Kitap'a aittir.

1.Basım Temmuz 2023
ISBN: 978-605-73505-4-1
Sertifika No: 50659

Baskı
Akademi Basım
Davutpaşa Caddesi Güven İş Merkezi C Blok D. 320
Topkapı - İstanbul Tel: 0 (212) 493 24 67
Matbaa Sertika No: 47610

Flu Kitap
Hobyar Mah. Aşirefendi Cad,
Hoca Kasım Köprüsü Sokak,
Besler İş Hanı No:2 Kat:3 Daire No: 30, 34112
Fatih/İstanbul
Tel: 0545 330 08 08
flukitap@gmail.com

EDGAR RICE BURROUGHS

JOHN CARTER

MARS'IN PRENSESİ

Çeviren: Sisem Tek

FLU

Edgar Rice Burroughs, orman kahramanı Tarzan ve Mars maceracısı John Carter karakterlerinin yaratıcısı olan Amerikalı yazar. Hayatı boyunca kaleme aldığı bilimkurgu, fantezi, macera, Western ve tarihsel romanların sayısı yetmiş adedi bulmuştur. Burroughs, işadamı ve İç Savaş gazisi Binbaşı George Tyler Burroughs ve eşi Mary Evaline Burroughs'un oğlu olarak 1 Eylül 1875 tarihinde Chicago'da doğdu.

Burroughs, çeşitli yerel okullarda eğitim gördü ve 1891'de Chicago grip salgını sırasında kardeşinin Idaho'daki Raft Nehri kıyısındaki çiftliğinde bir buçuk yıl geçirdi. Daha sonra Andover'da Phillips Akademisi'nde ve Michigan Askeri Akademisi'nde eğitim aldı. 1895'te mezun olan Burroughs, Amerika Birleşik Devletleri Askeri Akademisi'nin giriş sınavında başarısız olunca Fort Grant, Arizona Bölgesi'ndeki 7. ABD süvari birliğine asker olarak alındı. Bir kalp sorunu teşhisi konduktan sonra askeri hizmete uygun olmadığı ortaya çıktı ve 1897'de terhis etti. Bir süre kısa soluklu işlerle ve Idaho'da çiftlik iişleriyle uğraştı. 1899'da babasının şirketinde işe başladı. Ocak 1900'da çocukluk aşkı Emma Hulbert ile evlendi. 1904'te işini bıraktı ve önce Idaho'da, ardından Chicago'da düzenli olmayan bazı işlerde çalıştı.

Düşük ücretle yedi yıl çalıştıktan sonra, 1911'de bir kalemtıraş toptancısı olarak çalışırken kurgu yazmaya başladı. Burroughs ve Emma, bu zamana kadar iki çocuk sahibi oldu; *Tarzan* filminin aktörü James Pierce ile evlenecek olan kızları Joan ve oğulları Hulbert doğdu. Bu dönemde boş vakti bol olan Burroughs, çok sayıda ucuz (*pulp*) kurgu dergileri okumaya başladı. 1912'de "Under the Moons of Mars" (Mars'ın Uyduları Altında) adlı ilk öyküsü *All-Story* dergisinde seri olarak yayımlandı. Burroughs, tüm vaktini yazmaya ayırmaya başladı ve "Under the Moons of Mars" yayımlanıncaya kadar iki roman tamamladı. Ekim 1912'de *Tarzan of the Apes* adlı romanı yayımlandı ve zamanla en başarılı serilerinden biri haline geldi. 1913'te Burroughs ve Emma'nın üçüncü ve son çocuğu John Coleman Burroughs doğdu.

Burroughs, çeşitli gezegenlere taşınan dünyevi maceracıları; kayıp adaları ve yeryüzünün derinliklerine doğru yolculukları konu alan popüler bilimkurgu ve fantastik hikâyeler yazdı. Öykülerinin çoğu *All-Story* ile birlikte *Argosy* dergisinde yayımlandı. 1923'te kendi şirketi Edgar Rice Burroughs, Inc.'i kurdu ve 1930'lar boyunca kendi kitaplarını yayımlamaya başladı.

1934 yılında Emma ile boşandılar. 1935'te arkadaşı Ashton Dearholt'un eski eşi aktris Florence Gilbert Dearholt ile evlendi ve Dearholt'un iki çocuğunu evlat edindi. Çift 1942 yılında boşandı.

Pearl Harbor saldırısı sırasında Hawaii'de ikamet eden Burroughs, yaşı altmışlı yılların sonlarında olmasına rağmen savaş muhabiri olmak için başvurdu. Buna izin verildi ve böylelikle II. Dünya Savaşı sırasında ABD'nin en yaşlı savaş muhabirlerinden biri oldu. Savaş bittikten sonra Encino, Kaliforniya'ya taşındı. Çeşitli sağlık sorunlarıyla mücadele ettikten sonra, 19 Mart 1950'de kalp krizi nedeniyle yaşamını yitirdi.

Oğlum Jack'e

ÖNSÖZ

Bu eserin okuyucusuna;

Kaptan Carter'ın tuhaf elyazmalarını kitap halinde size sunarken, kendisinin olağanüstü kişiliğine dair ilginizi çekebilecek birkaç sözü buraya eklemek istedim.

Kaptan Carter'a dair hatırladığım ilk anılar İç Savaş'tan hemen öncesindeydi ve o, babamın Virginia'daki evinde birkaç aydır kalıyordu. O zamanlar henüz beş yaşında bir çocuk olsam da "Jack Amca" dediğim uzun boylu, esmer, sakalsız ve atletik bu adamı gayet iyi hatırlıyorum. Her zaman gülümsüyordu sanki, kendi yaşındaki kadınlar ve adamlarla içtenlikle zaman geçirdiği gibi çocukların oyunlarına da onlarla arkadaşmışçasına sık sık dahil olurdu. Veya yaşlı büyükannemin yanında bir saat boyunca oturup, dünyanın farklı yerlerinde kendi başından geçen tuhaf ve vahşi olayları anlatırdı. Hepimiz onu çok severdik ve kölelerimiz onun yürüdüğü toprağa bile tapardı.

Olanağanüstü bir adamdı, eğitimli bir dövüşçünün vücuduna sahipti, boyu 1.90 metre kadardı, omuzları genişti ve dar kalçaları vardı. Yüz hatları düzgün ve keskindi, saçları siyahtı ve mükemmel kesilmişti. Gözleri ise çelik grisiydi; ateş ile inisiyatif dolu güçlü ve sadık bir karakteri yansıtıyorlardı. Tavırları kusursuzdu ve tipik Güneyli bir beyefendide görebileceğiniz en muhteşem nezaket örneklerini taşırlardı.

Biniciliği, özellikle avlandıktan sonra muhteşem atlılarıyla meşhur olan bir diyar için bile harikaydı. Vahşi pervasızlığına karşı babamın onu sık sık uyardığını duymuştum ama o, buna sadece gülerdi ve ölümünün ancak henüz doğmamış bir atın sırtından olabileceğini söylerdi.

Savaş başladığında yanımızdan ayrılmıştı ve sonraki on beş ya da on altı yıl boyunca onu bir daha görmedim. Bir gün öncesinde hiçbir uyarı göndermeden geri dönmüştü. Onca zaman geçmesine rağmen dış görünüşünde herhangi bir değişiklik olmadığını gördüğümde oldukça şaşırmıştım. Yanında başkaları varken eskiden olduğu gibi neşeli davranıyordu, fakat onu birkaç kez tek başına otururken gördüğümde gökyüzüne saatler boyu baktığını fark ettim. Yüzünde hüzünlü bir özlem ve umutsuz bir ıstırap ifadesi vardı. Ancak yıllar sonra bu elyazmalarını okuduğumda o bakışların sebebini anlayabildim.

Bize savaştan sonra Arizona'da madenler için araştırma yaptığını, sonrasında çok başarılı olduğunu söylemişti; beraberinde getirdiği sınırsız parası da bunun bir kanıtıydı. Yaşamının bu kısmı hakkındaki detayları pek açıklamazdı, hatta konu buraya gelince hiçbir şey söylememeyi tercih ediyordu.

Bizimle yaklaşık bir yıl kaldıktan sonra New York'a gidip Hudson'da küçük bir yer satın aldı. Babamla birlikte Virginia'da sahip olduğumuz marketler zinciri için yılda bir kez New York pazarına gittiğimde onu da ziyaret ederdim. Kaptan Carter'ın nehre bakan kayalıklarda küçük ama güzel bir kulübesi vardı. Ve son ziyaretlerimden birinde, sanırım 1885 kışıydı, bu elyazmasını bitirmekle meşgul olduğunu gördüm.

Eğer ona bir şey olursa mülklerinin tamamını bana bırakacağını söyledi. Çalışma odasındaki kasasının bir anahtarını

verip, vasiyetini orada bulacağımı da ekledi. Ayrıca bu bahsettiği yerde, mutlak sadakatle yerine getirmem gereken bazı kişisel talimatların olduğundan da bahsetti.

Gece uyumaya çekildikten sonra penceremden onu gördüm; kayaların kenarında, ay ışığında kollarını gökyüzüne uzatmıştı. Sanki bir yakarış içindeydi. Dindar bir adam olup olmadığını bilmesem de, o anda dua ettiğini düşünmüştüm. Sanırım 1 Mart 1886'da, son ziyaretimden eve döndükten birkaç ay sonra, hemen yanına gelmemi isteyen bir telgraf aldım ondan. Genç nesil Carterlar arasında her zaman onun favorisiydim ve bu yüzden talebini yerine getirmek için acele ettim.

4 Mart 1886 sabahı, arazisinden bir mil kadar uzaktaki küçük istasyona vardığımda bir görevliye, beni Kaptan Carter'a götürmesini söyledim. Onun arkadaşı olup olmadığımı sorduktan sonra bana bazı kötü haberleri olduğunu söyledi. Kaptan Carter o sabah günün ışımasının hemen ardından, komşu mülklerden birinin bekçisi tarafından ölü olarak bulunmuştu.

Nedense duyduklarım beni şaşırtmadı, ama yine de kulübesine olabildiğince çabuk gitmeye çalıştım. Böylelikle cenaze işlerini ve bana verdiği sorumlulukları hızlıca halledebilecektim.

Onu bulan bekçi, yerel polis şefi ve kasabadaki birkaç insanla birlikte çalışma odasındaydı. Bekçi, onu nasıl bulduğuyla alakalı birkaç detaydan bahsetti: Kaptan Carter'ın bedeni hâlâ sıcakmış. Dediğine göre uçurumun kenarında, kolları başının üzerinden esnemiş bir şekilde uzatılmış, karda boylu boyunca uzanıyormuş. Bekçi onu bulduğu yeri gösterdiğinde, önceki ziyaretlerimde Kaptan'ı gördüğüm yer olduğunu fark etmiştim. Kollarını göğe kaldırıp yalvardığını düşündüğüm yer...

Vücudunda hiçbir darp izi yoktu; yerel doktorun ve adli tıp heyetinin yardımıyla ölüm sebebi "kalp yetmezliği" olarak belirlenmişti. Çalışma odasında yalnız kaldığımda, bana talimatları bulacağımı söylediği kasasını açtım. Gerçekten kısmen tuhaf olsalar da söylediği talimatları en ince ayrıntısına kadar sadakatle yerine getirmeye çalıştım.

Mumyalamadan evvel bedenini Virginia'ya götürmemi, daha önceden yaptırdığını ve iyi havalandırıldığını öğrendiğim bir mezarın içindeki açık bir tabuta yatırılmayı istiyordu. Talimatlara bunun yapıldığına bizzat benim emin olmamı ve gizlilik içinde gerçekleştirildiğini görmem gerektiğini de eklemişti.

Mirası, anapara vekaletini aldıktan sonra yirmi beş yıl boyunca hayatımı geçindirebilecek şekildeydi. Talimatlarda yazdığı gibi bu elyazmalarını bulduktan sonraki on bir yıl boyunca mühürlü ve okunmamış olarak saklamam gerektiğini, ölümünden yirmi bir yıl sonra da içeriğini ifşa etmemi istediği yazıyordu.

Bedeninin yattığı tabutun garip bir özelliği vardı. Tabutun kapağında *sadece içeriden açılabilecek bir şekilde* yerleştirilmiş, büyük altın kaplamalı ve yaylı bir kilit bulunuyordu.

Tüm içtenliğimle,
Edgar Rice Burroughs.

İÇİNDEKİLER

I ARİZONA TEPELERİNDE 13
II ÖLÜLERİN KAÇIŞI 22
III MARS'A VARIŞIM 28
IV BİR ESİR 37
V BEKÇİ KÖPEĞİMDEN KURTULDUM 44
VI ARKADAŞLAR KAZANDIRAN BİR MÜCADELE 49
VII MARS'TA ÇOCUK YETİŞTİRMEK 54
VIII GÖKTEN YAKALANAN GÜZEL BİR ESİR 61
IX DİLİ ÖĞRENİYORUM 68
X ŞAMPİYON VE REİS 73
XI DEJAH THORIS'LE BİRLİKTE 84
XII GÜCE SAHİP BİR ESİR 92
XIII MARS'TA ÂŞIK OLMAK 98
XIV ÖLÜMÜNE BİR DÜELLO 105
XV SOLA BANA HİKÂYESİNİ ANLATIYOR 116
XVI KAÇMAYI PLANLIYORUZ 126
XVII PAHALIYA PATLAYAN BİR YAKALANMA 137
XVIII WARHOON'DA ZİNCİRLENMEK 146
XIX ARENADA ÇARPIŞMAK 151
XX ATMOSFER FABRİKASINDA 157
XXI ZODANGA İÇİN BİR HAVA KÂŞİFİ 168
XXII DEJAH'I BULUŞUM 179

XXIII GÖKLERDE KAYBOLMAK 190
XXIV TARS TARKAS BİR ARKADAŞ BULUYOR 197
XXV ZODANGA'NIN YAĞMALANMASI 206
XXVI YIKIMLARDAN MUTLULUĞA 212
XXVII MUTLULUKTAN ÖLÜME 219
XXVIII ARİZONA MAĞARASINDA 225

BÖLÜM I
ARİZONA TEPELERİNDE

Ben, kaç yaşında olduğunu hatırlayamayacak kadar yaşlı bir adamım. Belki yüz yaşındayım, belki de daha fazlasıyım. Diğer erkekler gibi yaşlanmadım ve çocukluğuma dair hiçbir anı hatırlamıyorum. Anılarımın en eskilerinde bile hep otuzlu yaşlarda bir adamdım. Bugün tıpkı kırk yıl önce hatta daha öncesindeki halim gibi gözüksem bile, bunun sonsuza kadar devam edemeyeceğini hissediyorum. Bir gün geri dönüşün olmadığı gerçek ölümün beni yakalayacağına eminim. İki kez ölüp dirildiğim halde neden hâlâ ölümden korkmalıyım, bilmiyorum. Ama yine de ölümü düşündüğümde, daha önce onu hiç tatmamış olan sizler gibi dehşete düşüyorum. Ve ölümlü olduğuma bu kadar ikna olmamın nedeni de sanırım bu ölüm korkusu....

Bir gün öleceğime inandığım için hayatımın ve ölümümün ilginç dönemlerinin hikâyesini yazmaya karar verdim. Kritik olayları açıklayamam; cesedim on yıl boyunca Arizona'da bir mağarada kimse tarafından keşfedilmeden yatarken, başımdan geçen tuhaf olayların bir kaydını sadece sıradan bir paralı askerin sözleriyle yazabilirim.

Bu hikâyeyi daha önce hiç anlatmadım ve hiçbir ölümlü insan, bu taslağı ben sonsuza dek ölmeden göremeyecek.

Ortalama bir insanın, zihninin anlam veremediği şeylere inanmayacağını biliyorum. Bunun için halk, kilise ve basın tarafından bir yalancı olarak etiketlenmeyi istemiyorum. Buraya yazacağım şeyler, bir gün bilimin de kanıtlayacağından emin olduğum basit gerçeklerdir. Muhtemelen Mars hakkında edindiğim bilgiler ve buraya yazdığım öneriler, kardeş gezegenimizin gizemlerinin -ki bunlar sizin için gizem ama artık benim için değil- daha erken anlaşılmasına yardımcı olacaktır.

Benim adım John Carter; daha çok "Virginialı Kaptan Jack Carter" olarak tanınırım. İç Savaş'ın sonunda kendimi birkaç yüz bin Konfederasyon dolarına ve artık var olmayan bir ordunun süvari kolunda bir yüzbaşı komisyonuna sahip buldum; Güney'in umutlarıyla birlikte yok olmuş bir devletin hizmetkârı... Efendisiz ve beş parasızdım. Tek geçim kaynağım olan savaş bitmişti. Güneybatıya doğru gidip altın arayarak payıma düşen servetleri geri almaya karar verdim.

Yaklaşık bir yılımı, başka bir Konfederasyon subayı olan Richmond'dan Kaptan James K. Powell ile birlikte keşif yaparak geçirdim. Son derece şanslıydık. 1865 kışının sonlarında, birçok zorluk ve yoksunluktan sonra en çılgın hayallerimizde bile tahayyül edemeyeceğimiz, şimdiye kadar bulunmuş en göz alıcı altınları içeren bir kuvars damarı bulduk. Eğitimini maden mühendisi olarak tamamlayan Powell, üç ay gibi bir süre içinde bir milyon dolar değerinde cevher ortaya çıkardığımızı söyledi.

Ekipmanımız oldukça eksik olduğundan, birimizin medeniyete dönmesi, ihtiyacımız olan makineleri satın alması ve madeni çalıştırmak için yeterli sayıda insanı buraya getirmesi gerekiyordu.

Hem araziyi hem de madenciliğin mekanik gereksinimlerini iyi bildiği için bu yolculuğu Powell'ın yapmasına karar verdik. Ben de başka bir gezgin kâşifin bulduğumuz servete konmasını engellemek için madenin başında duracaktım.

3 Mart 1866'da Powell ve ben, yol için gerekli erzaklarını eşeklerlerimizden ikisine yükledik. Bana veda edip atına binerek dağın yamacından aşağıya, yolculuğunun ilk aşamasının geçtiği vadiye doğru ilerlemeye başladı.

Powell'ın ayrıldığı sabah, neredeyse tüm Arizona sabahları gibi açık ve güzeldi. Onun ve yanındaki hayvanlarının, sabah boyunca dağın yamacından vadiye doğru ilerlediklerini görebiliyordum. Ara sıra bir tepenin sırtına çıktıklarında ya da düz bir açıklığa ulaştıklarında onları fark edebiliyordum. Powell'ı en son öğleden sonra saat üçte, vadinin karşı tarafındaki sıradağların gölgelerine girdiği zaman görmüştüm.

Yaklaşık yarım saat sonra vadiye rastgele bir bakış attığımda, arkadaşımla iki hayvanını en son gördüğüm yerdeki üç küçük nokta beni çok şaşırtmıştı. Gereksiz endişelere kapılmadım, ama Powell'la ilgili bir sorun olmadığına ve onun izinde gördüğüm noktaların antilop ya da vahşi atlar olduğuna kendimi ne kadar inandırmaya çalışırsam çalışayım, içim rahat değildi.

Bölgeye girdiğimizden beri düşman bir Kızılderili görmemiştik ve bu nedenle aşırı derecede dikkatsiz hale gelmiştik. Patikalara musallat olan, pençelerine düşen her beyaza işkence yapan ve haraç kesen bu gaddar yağmacılar hakkında duyduğumuz hikâyelerle de alay etmeye alışmıştık.

Powell iyi silahlanmıştı ve dahası, deneyimli bir Kızılderili dövüşçüsüydü ama ben de yıllarca Kuzey'deki Siyular arasında yaşayıp savaşmıştım ve arkasından gelen kurnaz Apaçiler

karşısında şansının düşük olduğunu biliyordum. Sonunda bu muallak duruma daha fazla katlanamadım; iki Colt tabancamla bir karabina tüfeğimle kuşanarak, belime iki fişek kemeri bağlayıp eyerlenmiş atıma atladım ve sabah Powell'ın gittiği patikaya doğru yol aldım.

Nispeten düz bir zemine ulaşır ulaşmaz atımı dörtnala sürdüm. Akşam karanlığına yaklaşana dek, diğer izlerin Powell'ın izlerine karıştığı noktayı bulana kadar arayışıma devam ettim. Gördüğüm izler, üç tane nalsız midillinin izleriydi ve dörtnala koşuyorlardı.

Karanlık çökene kadar hızla izleri takip ettim, ayın yükselmesini beklemek zorunda kaldım ve bu kovalamacanın ne kadar mantıklı bir hareket olduğuna dair kafa yorup düşünmek için bir süre kendimi dinledim. Gergin ve yaşlı bir ev hanımı gibi aslı olmayan düşüncelere kapılmıştım muhtemelen ve Powell'ı bulduğumda evhamlarım için iyi bir kahkaha patlatacaktım. Bu takibim hassasiyetime dayanmıyordu ancak görev duygusu, nereye götürürse götürsün benim için hayatım boyunca her zaman bir tür fetiş oldu. Bu özelliğim sayesinde üç cumhuriyetin bana bahşettiği onurları; hizmetlerinde kılıcımı kana buladığım eski ve güçlü bir imparatorun, diğer kralların ve komutanların arkadaşlıklarını, hediyelerini kazandım.

Ay, yoluma devam edebilmem için yeterince parlak olduğunda saat yaklaşık dokuzdu. Gece yarısında Powell'ın kamp yapacağını bildiğim su birikintisine kadar patikayı takip etmekte hiç zorluk çekmedim. Beklenmedik bir şekilde orayı tamamen terk edilmiş halde buldum ve son zamanlarda kamp olarak kullanıldığına dair hiçbir iz yoktu.

Peşinden koşan atlıların izlerinin Powell'dan sonra sadece

su için kısa bir duraklaması ve sonra onunkiyle aynı hızda devam etmesi dikkatimi çekmişti.

Takip edenlerin Apaçiler olduğuna ve Powell'a işkence etmenin zalimce zevki için onu canlı yakalamak istediklerine artık emindim. Bu yüzden onlar arkadaşıma saldırmadan, bu Apaçileri yakalamak için atımı çok tehlikeli bir hızda ilerlemeye zorladım.

Aklımda kurduğum daha başka senaryolar, ileride iki el patlama sesini duymamla birlikte birdenbire yarıda kaldı. Powell'ın bana ihtiyaç duyacağını biliyordum, atımı dar ve zorlu dağ geçidine doğru hemen hızlandırarak en tepeye çıkardım.

Patika birdenbire geçidin zirvesine yakın küçük, açık bir araziye düştüğünde yaklaşık bir mil hiçbir ses duymadan ilerledim. Bu düzlük topraklara aniden girmeden hemen önce dar bir geçitten geçtikten sonra gördüğüm manzara beni şaşkınlıkla ve dehşetle doldurdu.

Küçük ve düz arazi parçası Kızılderili çadırlarıyla beyazlaşmıştı ve kampın merkezine yakın bir nesnenin etrafında kümelenmiş yaklaşık beş yüz kızıl savaşçı vardı. Dikkatleri bu odak noktasına öylesine perçinlenmişti ki beni fark etmediler bile, ben de kolayca geçidin karanlık girintilerine dönüp güvenlik içinde kaçabilirdim. Bununla birlikte bu düşüncenin ertesi güne kadar aklıma gelmemiş olması gerçeği, bu bölümde anlattığım olayların bana verebileceği kahramanlık unvanını ortadan kaldırıyor.

Bende kahramanlık kumaşı olduğuna inanmıyorum. Çünkü özgür irademle yaptığım eylemlerimin beni ölümle yüz yüze bıraktığı yüzlerce örnekte, herhangi alternatif bir adımın saatler sonra aklıma gelmediği tek bir şeyi hatırlayamı-

yorum. Açıkçası zihnim öyle oluşturulmuş ki, yorucu zihinsel süreçlere başvurmadan sadece bilinçaltımdaki düşüncelerle önümdeki görevi tamamlayabiliyorum. Bununla birlikte, korkaklığın benim için bir seçenek olmamasına da asla pişman olmadım.

Bu örnekte elbette Powell'a odaklandıklarından emindim. Önce düşündüm mü ya da harekete mi geçtim bilmiyorum, ama bu manzara görüş alanıma girdiği an çoktan tabancalarımı çıkarmış bir halde tüm savaşçılara saldırıyor, hızla ateş ediyor ve ciğerlerimin en son noktasına kadar bağırıyordum. Apaçiler için tek başıma daha iyi bir taktik uygulayamazdım; ani bir şaşkınlıkla bir asker alayı üzerlerine geliyor gibi döndüler; yayları, okları ve tüfekleriyle her yöne kaçıştılar.

Onların telaşlı bir şekilde kaçtıklarını görmek beni endişe ve öfkeyle doldurdu. Arizona ayının berrak ışınları altında, vücudu düşman oklarıyla kaplanmış Powell'ın cansız bedeni öylece yatıyordu. Öldüğüne inanmak istemesem de artık bu dünyada olmadığına emin olmuştum. Ama yine de onun cesedini Apaçiler tarafından tahrip edilmekten, bir adamı ölümden kurtarır gibi çabucak kurtaracaktım.

Ona yaklaşırken eyerden aşağı uzandım ve fişek kemerini kavrayıp bedenini atımın kucağıma doğru çektim. Geriye doğru attığım bir bakış, geldiğim yoldan geri dönmenin plato boyunca devam etmekten daha tehlikeli olacağına beni ikna etti. Bu yüzden zavallı hayvanımı mahmuzlayarak, geçidin açılması için plato arazisinin uzak tarafından bile fark edilebilecek hızlı bir hamle yaptım.

Bu sırada Kızılderililer yalnız olduğumu anladılar ve peşimden gelerek lanetleri, okları ve tüfekleriyle beni takip ettiler. Ay ışığında lanetler dışında herhangi bir şeyi isabet ettir-

menin zor olması, gelişimin hem ani hem de beklenmedikliği karşısında rahatsız olmaları ve oldukça hızlı hareket eden bir hedef olmam beni düşmanın çeşitli ölümcül mermilerinden kurtardı. Organize bir şekilde takibe başlamalarından önce çevredeki tepelerin gölgelerine ulaşabildim.

Atım, geçide giden patikanın tam konumu hakkında ondan muhtemelen daha az bilgim olduğunu bildiği için kılavuzsuz bir şekilde gidiyordu. Böylece beni vadiye ve güvenliğe taşıyacağını umduğum geçide değil, sıralanmış tepelerin zirvesine götüren bir dar bir yola girdi. Bununla birlikte muhtemelen hayatımı, sonraki on yıl boyunca başıma gelen olağanüstü deneyimleri ve maceraları bu vakaya borçluyum.

Yanlış yolda olduğumu kavramam, peşimde koşan vahşilerin haykırışlarının sol tarafımın çok uzağında birdenbire soluklaşıp söndüğünü fark ettiğimde oldu. O anda platonun kenarındaki tırtıklı kayaların soluna, beni ve Powell'ın cesedini taşıyan atımın sağına geçtiklerini biliyordum.

Aşağıda, sol taraftaki patikaya bakan küçük bir düzlükte dizginleri çekip durdum ve yandaki bir tepenin etrafında beni takip eden Apaçi grubunun giderek gözden kaybolduklarını gördüm.

Kızılderililerin kısa zamanda yanlış izin peşinde olduklarını fark edeceklerini ve izlerimi bulur bulmaz peşime düşeceklerini biliyordum.

Yüksek bir uçurumun çevresinde kusursuz bir patika gibi görünen bir yol açıldığında, kısa bir mesafe daha ilerlemiştim. Patika düz ve oldukça genişti. Ayrıca yukarı, yani benim gitmek istediğim yöne doğru çıkıyordu. Uçurum sağımda otuz metre kadar yükseliyordu ve solumda kayalık bir vadinin dibine inen neredeyse dimdik bir yokuş vardı.

Sağa doğru yaptığım keskin bir dönüş, yaklaşık yüz metre boyunca ilerledikten sonra beni büyük bir mağaranın girişine getirdi. Mağara girişinin yüksekliği ile genişliği yaklaşık bir metre kadardı ve patika burada sona eriyordu.

Sabah olmuştu. Her Arziona sabahında olduğu gibi yine şafak sökmeden bir anda gün doğmuştu. Buranın kendine has özelliklerinden biyidi bu; hiç fark etmeden gün aydınlanmıştı.

Atımdan inerek Powell'ı yere yatırdım ama vücudunda yaptığım özenli inceleme hayatta olduğuna dair en ufak bir kıvılcımı ortaya çıkarmayı başaramadı. Ölü dudaklarının arasına mataramdam zorla su akıttım, yüzünü ve ellerini suyla yıkadım, ölmüş olduğu gerçeğiyle yüzleşmemek için bir saat boyunca onun ölü bedeniyle ilgilendim.

Powell'ı çok severdim. Her bakımdan doğru düzgün bir insandı; cilalı bir Güneyli beyefendi, sadık ve gerçek bir arkadaş... Nihayet onu canlandırmaktan vazgeçtiğimde derin bir keder duygusuna boğuldum.

Powell'ın cesedini çıkıntının üzerinde bırakarak, keşif yapmak için mağaraya girdim. Yaklaşık otuz metre çapında ve dokuz-on metre yüksekliğinde büyük bir oyuk buldum. Oyuğun zemini oldukça pürüzsüz ve yıpranmış haldeydi. Uzak bir dönemde burada birilerinin yaşadığını gösteren izler gözüme çarptı. Mağaranın arkası o kadar yoğun bir şekilde karanlıktı ki, başka yerlere açılıp açılmadığını anlayamadım.

Mağarayı incelemeye devam ederken uzun ve yorucu yolculuğumun yorgunluğunu, çarpışma ve kovalamacanın heyecanına atfettiğim hoş bir uyuşukluğu hissetmeye başladım. Mağaraya giden yolu bir orduya karşı tek bir adamın koruyabileceğini bildiğim için mevcut konumumda kendimi nispeten güvende hissettim.

Kısa bir süre sonra o kadar uykum geldi ki, birkaç dakika dinlenmek için kendimi mağaranın zeminine atma arzusuna güçlükle direnebildim. Uyumamam gerekliydi çünkü Apaçiler beni her an bulup öldürebilirdi. Biraz çabayla mağaranın girişine doğru ilerledim. Sarhoş gibi yan taraftaki duvara yaslandım ve oradan yere doğru kayarak yüzüstü yere düştüm.

BÖLÜM II
ÖLÜLERİN KAÇIŞI

Kendimi rüyalara bırakmaya başladım, kaslarım gevşedi ve yaklaşan atların sesi kulaklarıma ulaştığında uyku arzuma yol verme noktasındaydım. Ayağa kalkmaya çalıştım ama kaslarımın isteğime cevap vermeyi reddettiğini görünce dehşete kapıldım. Şimdi tamamen uyanıktım ama taşa dönmüş gibi herhangi bir kasımı hareket ettiremiyordum. İşte o anda ilk defa mağarayı dolduran hafif bir duman fark ettim. Son derece zayıftı ve sadece gün ışığının geldiği açıklıkta fark ediliyordu. Ayrıca burun deliklerime hafif keskin bir koku geldi ve sadece zehirli bir gazın beni bu hale getirdiğini varsayabiliyordum. Ancak zihinsel yetilerimin gayet yerinde olmasına rağmen kaslarımı neden hareket ettiremediğini anlayamadım.

Mağaranın açıklığına ve mağara ile patikanın etrafından geçtiği uçurumun dönüşü arasında uzanan kısa patikayı görebildiğim yere sırtım dönük olarak uzanmıştım. Yaklaşan atların gürültüsü kesilmişti ve Apaçilerin, yaşayan mezarıma giden küçük çıkıntı boyunca gizlice bana yaklaştıklarını varsaydım. Canları isterse bana yapabilecekleri sayısız şeyleri düşünmek özellikle tadımı kaçırdığı için üzerimde kısa bir iş çıkaracaklarını umduğumu hatırlıyorum.

Ne kadar yakın olduklarını anlayabilmeyi daha fazla bek-

leyemezdim, ta ki sinsi bir sesi fark edene kadar. Savaş başlığını takmış ve boyanmış bir yüz, uçurumun omzuna dikkatlice hamle yaptı ve vahşi gözleri bana doğru baktı. Sabahın erken saatlerinde güneş ışıkları açıklıktan tam üzerime düştüğü için mağaranın loş ışığında beni gördüğünden emindim.

Adam yaklaşmak yerine sadece orada durdu ve bana baktı; gözleri kocaman açılmış ve çenesi düşmüştü. Ardından yanında başka bir vahşi yüz belirdi ve beni görmek için kafalarını arkadaşlarının omuzundan uzatan üçüncü, dördüncü, beşinci... Gördüğüm her yüz, nedenini bilmediğim ve on yıl sonrasına kadar da öğrenemeyeceğim bir şaşkınlıkla beraber korku içerisindeydi. Beni görenlerin arkasında hâlâ başka Kızılderili savaşçılar olduğu, liderlerin arkaya doğru geçerken fısıldayarak bir şeyler söylemelerinden anlaşılıyordu.

Aniden arkamdaki mağaranın girintilerinden alçak ama belirgin bir inilti sesi duyuldu; Kızılderililer bunu duyduklarında dönüp panik ve korku içinde kaçtılar. Arkamdaki görünmeyen şeyden kaçma çabaları o kadar çılgıncaydı ki, savaşçılardan biri uçurumdan aşağıdaki kayalara savruldu. Vahşi çığlıkları kısa bir süre kanyonda yankılandı ve sonra her şey yeniden sustu.

Onları korkutan ses tekrarlanmadı, ama arkamdaki gölgelerde pusuya yatmış olası dehşet üzerine aklımda kurgular oluşturmaya başlamama yetmişti. Korku göreceli bir kavramdır ve bu yüzden o anki duygularımı yalnızca önceki tehlike durumlarında deneyimlediklerim ve o zamandan beri başımdan geçenlerle ölçebilirim. Ama hiç utanmadan söyleyebilirim ki önümüzdeki birkaç dakika boyunca katlandığım hisler korku ise o zaman Tanrı korkaklara yardım etsin, çünkü korkak bir yaradılış kendi başına bir cezadır.

Bir koyun sürüsünün bir kurt sürüsünden çılgınca kaçtığı gibi Apaçi savaşçılarını çıldırtan korkunç ve bilinmeyen bir sese arkası dönük, felç olmuş halde yerde yatmak; bana bütün hayatı boyunca güçlü fiziğinin enerjisini sadece savaş için kullanmış bir adamın son sözleri gibi geliyordu.

Birkaç kez, arkamda biri dikkatli bir şekilde hareket ediyormuşçasına zayıf sesler duyduğumu sandım ama sonunda bu sesler bile kesildi ve pozisyonumun tefekkürüne bırakıldım. Felcimin sebebini belirsiz bir şekilde tahmin edebiliyordum ve tek umudum, bir anda geldiği gibi aniden geçip gidebilmesiydi.

Öğleden sonra geç saatlerde mağaranın önünde yorgun bir şekilde ayakta duran atım, yiyecek ve su arayışıyla yavaş yavaş patikadan aşağı inmeye başladı. Ben ise gizemli, bilinmeyen refakatçim ve sabahın erken saatlerinde onu yerleştirdiğim çıkıntının hemen üzerindeki görüş alanım dahilinde uzanan arkadaşımın cesediyle yalnız kaldım.

O zamandan muhtemelen gece yarısına kadar her yerde sanki ölümün sessizliği vardı. Ve aniden sabahın o korkunç ürkütücü iniltisi tekrar kulaklarımda patladı, yine siyah gölgelerden hareket eden bir şey ölü yaprakların hışırtısı gibi bir ses çıkardı. Zaten gergin olan sinir sistemimin yaşadığı şok aşırı derecede korkunçtu ve insanüstü bir çabayla acı veren bağlarımı kırmaya çalıştım. Elbette bu kaslarımın değil; aklımın, irademin ve sinir sistemimin bir çabasıydı. Fakat küçük parmağımı dahi kımıldatamadığım için daha fazlasına gücüm yetmeyeceği belliydi. Sonra sırtım bilinmeyen düşmanıma çevrilmiş haldeyken bir şey anlık olarak midemi bulandırdı ve çelik bir telin çatırdaması gibi bir klik sesi duydum. Ayağa kalktım ve sırtımı mağara duvarına yaslayarak bilinmeyen düşmanıma doğru yüzümü çevirdim.

Ay ışığı mağaraya dolmuştu ve bunca saattir olduğu gibi gözlerim açık çıkışa bakıyor, ellerim gevşek bir şekilde yerde duruyor ve kendi bedenim de öylece yatıyordu. Önce mağaranın zeminindeki kil gibi duran cansız bedene, sonra şaşkınlıkla kendime baktım, çünkü orada giyinik bir halde uzanmış yatarken burada doğum anımdaki gibi çıplak bir haldeydim.

Geçiş o kadar ani ve o kadar beklenmedik olmuştu ki, bir an için bu garip metamorfozum dışında her şeyi unutturdu. İlk düşüncem; "Bu ölüm mü? Gerçekten de sonsuza dek o diğer hayata geçtim mi?" oldu. Ama buna pek de inanamadım, çünkü beni tutan anesteziden kurtulma çabalarımdan kalbimin kaburgalarıma çarptığını hissedebiliyordum. Ancak kesik kesik nefes alıp verebiliyordum; vücudumun her gözeneğinden çıkan soğuk ter ve eski çimdikleme deneyini tekrarlamam, hayaletten ziyade başka bir şey olduğumu göstermeye yardımcı oldu.

Mağaranın derinliklerinden gelen tuhaf iniltinin tekrarlaması dikkatimi yeniden etrafımdakilere çevirdi. Hem çıplak hem de silahsız olduğum için beni tehdit eden ve görünmeyen bir şeyle yüzleşmek gibi bir hevesim yoktu.

Tabancalarım cansız bedenime bağlıydı ve anlaşılmaz bir nedenden ötürü kendime dokunamıyordum. Karabinam ise eyerimdeki kılıfında duruyordu ve atım ortalıkta dolaşırken, savunma araçlarından mahrum kalmıştım. Tek alternatifim kaçmak gibi gözüküyordu ve kararım artık nereden geldiğini görmeye başladığım o inilti sesini tekrar duymamla kesinleşti. Çarpık zihnime göre mağaranın karanlığında üzerime doğru yavaşça geliyordu.

Bu korkunç yerden kaçmanın cazibesine daha fazla direnemeyip mağara girişine doğru fırladım ve yıldızların ışığıyla

aydınlanmış berrak Arizona gecesinin içine karıştım. Mağaranın dışındaki berrak, temiz dağ havası beni anında canlandırdı. Yeni bir yaşamın ve yeni bir cesaretin içime dolduğunu hissettim. Çıkıntının eşiğinde durarak, artık bana tamamen gereksiz bir endişe gibi görünen tüm bu şeyler için kendime kızdım. Kendi kendime mağarada saatlerce çaresiz kaldığım halde hiçbir şeyin beni rahatsız etmediğini düşündüm. Duyduğum seslerin tamamen mağaranın fiziki yapısından kaynaklandığını, hafif bir rüzgâr sesi bile olabileceğini, açık ve mantıklı bir muhakemeyle anlayabildim.

Tam olarak ne olduğunu incelemeye karar verdim ama önce ciğerlerimi dağların saf, canlandırıcı gece havasıyla doldurmak için başımı kaldırdım. Bunu yaparken, altımda kayalık vadinin güzel manzarasının ve ay ışığında yumuşak ihtişamlı bir büyünün mucizesine dönüşen, kaktüslerle süslenmiş düzlüğün uzandığını gördüm.

Sadece birkaç batı harikası, Arizona'nın mehtaplı manzarasının güzeliklerinden –uzaktaki gümüşi dağlar, kuru vadi boyunca uzanan garip ışıklar ve gölgeler, sert ama güzel kaktüslerin grotesk detayları– daha ilham vericidir. Bu manzara hem büyüleyici hem de ilham verici bir resim oluşturur; herhangi başka bir yerin görünümünden o kadar farklıdır ki ölü ve unutulmuş bir dünyayı ilk kez görüyormuş gibi hissedersiniz.

Bu şekilde tefekkür halindeyken bakışlarımı, dünyevi manzaranın harikaları için muhteşem bir gölgelik oluşturan sayısız yıldızın olduğu gökkubeye çevirdim. Uzak ufka yakın büyük bir kırmızı yıldız dikkatimi hızla çekti. Ona baktığımda tuhaf bir şekilde büyülendiğimi hissettim. Savaş tanrısı Mars'tı o ve benim için savaşan bir adam, her zaman karşı konulamaz

büyülü bir güce sahipti. Artık çok eskide kalan o gece, ona bakarken sanki mıknatısın demir parçalarını çekmesi gibi beni akıl almaz boşluktan kendisine doğru çekiyordu.

Arzum direniş güçümden çok daha fazlaydı. Gözlerimi kapattım, kollarımı mesleğimin tanrısına doğru uzattım ve uzayın iz sürülemeyen enginliği boyunca aniden çekildiğimi hissettim. Bir anda her yer buz gibi bir soğuğa ve mutlak karanlığa büründü.

BÖLÜM III
MARS'A VARIŞIM

Tuhaf ve yabancı bir manzaraya gözlerimi açtım. Mars'ta olduğumu biliyordum; ne akıl sağlığımı ne de uyanıklığımı sorguladım. Uyumuyordum, burada çimdiklenmeye ihtiyacım yoktu; bilinçli zihninizin size Dünya'da olduğunuzu söylediği gibi bana da iç bilincim Mars'ta olduğumu açık bir şekilde söylüyordu. Sizlerin gerçekliği sorgulamadığınız gibi ben de bu gerçekliği sorgulamıyordum.

Etrafımda kilometrelerce her yöne uzanan sarı, yosunumsu bir bitki örtüsünün üzerinde yatarken buldum kendimi. Dış kenarı boyunca alçak tepelerin düzensizliklerini ayırt edebileceğim derin, dairesel bir havzada yatıyor gibiydim.

Gün ortasıydı, güneş tam üzerimde parlıyordu ve çıplak vücudumun ısısı oldukça yoğundu, yine de bir Arizona çölünde benzer koşullar altında gerçek olabileceğinden daha fazla değildi. Burada, güneş ışığında parlayan kuvarslı kayaların hafif yüzeyleri vardı ve biraz solumda, yüz metre ileride, yaklaşık bir metre yüksekliğinde alçak duvarlarla çevrili bir yapı görünüyordu. Ne su ne de yosun dışında bitki örtüsü vardı görünürde, biraz susadığım için keşif yapmaya karar verdim.

Ayağa kalkar kalkmaz Mars'ın ilk sürpriziyle karşılaştım. Dünya'da vücudumu ayakta tutabilmek için harcadığım güç,

beni Mars havasında yaklaşık üç metre yüksekliğe kadar taşıdı. Ancak kayda değer bir şok ya da sarsıntı olmadan yere yumuşak bir şekilde indim. O anda vücudumda aşırı derecede gülünç görünen bir dizi değişim başladı. Beni Dünya'ya kolayca ve güvenli bir şekilde taşıyan kas gücüm Mars'ta tuhaf oyunlar oynadığından, yeniden yürümeyi öğrenmem gerektiğini anladım.

Aklı başında ve temkinli bir şekilde ilerlemek yerine, yürüme girişimlerim beni her adımda yerden birkaç metre uzaklaştıran ve her saniyenin sonunda yüzüstü ya da arkaya doğru yere seren çeşitli atlamalarla sonuçlandı. Dünya'daki yerçekimi kuvvetine mükemmel uyum sağlayan ve alışkın olan kaslarım, Mars'taki daha az yerçekimi ve daha düşük hava basıncıyla ilk kez başa çıkma girişiminde benimle adeta oyun oynuyordu.

Bununla birlikte, görünürdeki yerleşimin tek kanıtı olan yapıyı keşfetmeye kararlıydım ve bu yüzden hareket etmenin ilk ilkesi olan sürünmeye karar verdim. Bu konuda oldukça iyi iş çıkardım ve birkaç dakika içinde yapının alçak, etrafını çevreleyen duvarına ulaştım.

Bana yakın olan tarafta hiçbir kapı ya da pencere görünmüyordu, ama duvar yaklaşık bir metre yüksekliğinde olduğu için dikkatlice ayağa kalktım ve yukarıdan, şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf manzaraya baktım.

Yapının çatısı on veya on iki santim kalınlığında sert camdan yapılmıştı ve bunun altında, mükemmel bir yuvarlaklıkta yüzlerce kar beyazı yumurta vardı. Yumurtalar yaklaşık bir metre çapındaydılar ve boyut olarak neredeyse tamamı tek tipti.

Beş ya da altı tanesi çoktan yumurtadan çıkmıştı ve güneş ışığında gözlerini kırpıştıran, gülünç karikatür çizimlerine

benzeyen yaratıklar akıl sağlığımdan şüphe etmeme neden oldu. Çoğunlukla sadece kafa gibi görünüyorlardı; küçük cılız vücutları, uzun boyunları ve altı bacakları vardı ya da daha sonra öğrendiğim gibi; iki bacak ve iki kol, isteğe bağlı olarak kol veya bacak olarak kullanılabilecek bir ara bacak çifti... Gözleri başlarının en uç taraflarında, suratlarının merkezinin biraz yukarısındaydı ve birbirinden bağımsız olarak yönlendirilebilecek şekilde çıkıntılıydı. Bu şekilde kafalarını çevirmeye gerek kalmadan, aynı anda önlerini ya da arkalarını veya aynı anda iki tarafı birden görebiliyorlardı.

Gözlerin biraz üzerinde ve birbirine daha yakın olan kulakları, bu genç örneklerde bir ila iki buçuk santimden fazla büyük olmayan küçük, fincana benzer şekilde antenlerdi. Burunları, yüzlerinin tam ortasında, ağızları ile kulaklarının arasında duran uzunlamasına yarıklardı.

Vücutlarında çok hafif renkte yeşil-sarımsı renkli kılların dışında tüy yoktu. Bu rengin yetişkinlerde zeytin yeşili ve erkeklerde kadınlara göre daha koyu olduğunu daha sonradan öğrenecektim. Dahası yetişkinlerin kafaları, gençlerde olduğu gibi bedenleriyle orantısız değildi.

Gözbebebeklerinin irisi tıpkı bir Albino gibi karanlıktayken kan kırmızısıydı. Göz küresinin kendisi de dişleri gibi bembeyazdı. Alt dişler, dünyevi insanların gözlerinin bulunduğu yerde son bulan keskin noktalara doğru yukarı doğru kıvrılırken, suratlarına dehşetli ve korkunç bir görüntü katıyordu. Dişlerin beyazlığı fildişinin değil, porselenin en kar beyazı ve en parlak haliydi. Yanık tenlerinin koyu rengine karşı müthiş bir görüntü sergileyerek çok çarpıcı bir şekilde öne çıkıyor ve bu silahlarının tek başına heybetli bir görünüm sergilemesini sağlıyordu.

Bu ayrıntıların çoğunu sonrası için kendime not ettim, çünkü yeni keşfimin harikaları hakkında aklımın içinde yorum yapabilmem için çok az zamanım vardı. Yumurtaların "yumurtadan çıkma" sürecinde olduğunu görmüştüm ve bu çirkin küçük canavarların kabuklarını kırmalarını izlerken, arkamdan bir sürü yetişkin Marslının yaklaştığını fark edemedim.

Kutuplardaki donmuş alanlar ve dağınık ekili bölgeler hariç, Mars'ın neredeyse tüm yüzeyini kaplayan yumuşak ve ses çıkarmayan yosun tabakasının üzerinden sessizce geldikleri gibi, beni kolayca ele geçirmiş olabilirlerdi ama belli ki niyetleri başkaydı. En önde gelen savaşçının donanımlarının çıkardığı ses, onları fark etmemi sağlamıştı.

Hayatım o kadar ince bir ipliğe bağlıydı ki, o anı hatırladıkça nasıl bu kadar kolay kaçtığıma çoğu zaman hayret ediyorum. Grup liderinin tüfeği, eyerinin yanındaki bağlantılardan büyük metal saplı mızrağının alt tarafına vuracak şekilde sallanıyordu; ölümün yakınımda olduğunu bilmeden hemen kaçmam gerekiyordu ama ufak bir ses geri dönmeme neden oldu. Orada, göğsümden en fazla üç metre uzaklıkta, on iki metre uzunluğunda kocaman bir mızrağın parlak metal ucu aşağıda, az önce izlediğim küçük şeytanların bir taklidinin yanında duruyordu.

Artık nefretin, intikamın ve ölümün, devasa ve müthiş vücut bulmuş bu halinin yanında gözüme oldukça cılız ve zararsız görünüyorlardı. Adam, –ona "adam" diyebilirim sanırım; boyu yaklaşık beş metreydi ve Dünya'daki ağırlığı eminim yaklaşık yüz seksen kilogram gelirdi– altındaki binek hayvana tıpkı bizim ata oturduğumuz gibi biniyordu. Ayakları, hayvanın karnını ve alt kaburgalarını kavrarken; iki sağ kolunun

elleri, hayvanın gövdesinin aşağısında konumlanmış mızrağı tutuyordu. Dengesini korumak için iki sol kolunu yana doğru uzatmıştı. Sürdüğü yaratığın üzerinde, yol göstermek için dizginleri yoktu.

Ve o binek hayvanı! Dünyevi kelimeler onu nasıl tarif edebilir ki! Boyu üç metreydi. Her tarafında dört bacağı, uçta kökünden daha büyük olan ve koşarken düz bir şekilde geride tuttuğu geniş ve düz bir kuyruğu, başını burnundan daha uzun ve büyük boynuna ayıran açık bir ağzı vardı.

Efendisi gibi tamamen tüysüzdü, ancak koyu bir arduvaz rengindeydi, fazlasıyla pürüzsüz ve parlaktı. Karnı beyaz, bacakları omuzlarının ve kalçalarının arduvazından ayaklarının dibine kadar canlı bir sarıydı. Ayakları, sessizce yaklaşabilmelerine imkân verecek şekilde tırnaksız ve dolgundu; yine Mars faunasının karakteristik bir özelliği olarak çok sayıda bacağı vardı. En yüksek insan türü ve Mars'taki tek memeli türü olan diğer bir hayvan, iyi biçimlendirilmiş tırnaklara sahiptir ve Mars'ta hiçbir toynaklı hayvan bulunmaz.

Bu ilk hücum eden iblisin arkasında, her bakımdan benzer ancak daha sonra öğreneceğim üzere kendilerine özgü bireysel özellikler taşıyan on dokuz kişi daha vardı. Tıpkı bizlerin de tam olarak aynı şeylerden yaratılmış olmamıza rağmen birbirimize benzemiyor oluşumuz gibi. Uzun uzadıya anlattığım bu görüntü, daha doğrusu somutlaşmış kâbus, onunla tanışmak için döndüğümde üzerimde korkunç ve hızlı bir izlenim bıraktı.

Silahsız ve çıplaktım. Bu yüzden acil sorunumun olası tek çözümü, doğanın ilk kanunu olarak önümdeki mızrağın ucundan kaçmaktı. Sonuç olarak Mars'ın kuluçka makinesi olduğunu düşündüğüm yapının tepesine ulaşmak için çok

dünyevi ve aynı zamanda insanüstü bir sıçrama yapmaya karar verdim.

Çabalarım, Marslı savaşçıları şaşırtmaktan daha az korkutan bir başarıyla taçlandırdı beni. Yaklaşık on metre yukarıya sıçradım ve bu sıçrayışım, beni izleyen yaratıklarla arama otuz metre mesafe koyarak yapının karşı tarafına indirdi.

Yumuşak yosun üzerine kolayca ve aksilik olmadan indim; döndüğümde düşmanlarımın uzaktaki duvar boyunca sıralandığını gördüm. Bazıları daha sonra şaşkınlık ifadesi olduğunu anlayacağım tuhaf mimiklerle beni inceliyor, bazıları da gençlerine zarar vermediğim için rahatlamış görünüyordu.

Alçak sesle konuşuyorlar, el sallayıp beni işaret ediyorlardı. Küçük Marslılara zarar vermediğimi ve silahsız olduğumu keşfetmeleri, bana daha az vahşice bakmalarına neden olmuş olmalıydı. Ama daha sonra öğreneceğim gibi bunun sebebi tamamen az önceki tuhaf gösterimdi.

Marslıların oldukça muazzam vücutları olsa da kemikleri çok büyüktür ve sadece üstesinden gelmeleri gereken yerçekimiyle orantılı olarak kaslıdırlar. Sonuç, ağırlıklarıyla orantılı olarak Dünya'dan bir insana göre daha az çevik ve daha az güçlü olmalarıdır. Yani aniden Dünya'ya gitseler aralarından herhangi birinin kendi ağırlığını taşıyabileceğinden şüpheliydim, ki daha sonra bunu yapamayacaklarına ikna olmuştum.

O zamanki başarım, Dünya'da olduğu kadar Mars'ta da harikaydı ve aniden beni yok etmek yerine, yakalamak ve arkadaşlarının arasında sergilemek için harika bir keşif olarak gördüler.

Beklenmedik çevikliğimin sayesinde yakaladığım boşluk, yakın gelecek için planlar yapmama ve savaşçıların görünü-

şünü daha yakından incelememe izin verdi. Çünkü zihnimde bu varlıkları, yalnızca bir gün önce beni takip eden diğer savaşçılardan ayıramıyordum.

Her birinin tarif ettiğim devasa mızrağına ek olarak başka silahlarla da donanmış olduğunu fark ettim. Uçarak kaçma girişimine karşı karar vermeme neden olan silah, belli ki bir tür tüfekti ve bir sebepten ötürü bu silahı ustaca kullanabildiklerini hissettim.

Bu tüfekler, daha sonra öğrendiğim üzere biz Dünya sakinleri tarafından bilinmeyen, hafif, zor büyüyen ve değerli bir ağaçla dolu beyaz bir metalden yapılmıştı. Namlunun metali, aşina olduğumuz çeliğin çok ötesinde bir sertliğe ulaştıran temperlemeyi öğrendikleri, esas olarak alüminyum ve çelikten oluşan bir alaşımdan oluşuyordu. Bu tüfeklerin ağırlığı nispeten hafiftir ve kullandıkları küçük kalibreli, patlayıcı, radyum mermiler ve namlunun büyük uzunluğuyla aşırı ve Dünya'da düşünülemeyecek mesafelerde ölümcüldürler. Bu tüfeğin teorik olarak etkili yarıçapı dört yüz seksen metredir, ancak kablosuz bulucuları ve nişancılarıyla donatıldığında gerçekte yapabileceklerinin en iyisi, üç yüz yirmi metre üzerinde önemli değildir.

Marslıların ateşli silahlarına karşı saygı duymam konusunda oldukça telkin edildikten sonra telapatik bir güç beni, gün ışığında bu silahların yirmi tanesinin ucundan kaçmamam gerektiğine dair uyardı.

Marslılar kısa bir süre konuştuktan sonra dönüp geldikleri yöne doğru uzaklaştılar ve aralarından birini yapının yanında bıraktılar. Yaklaşık iki yüz metre ilerlediklerinde durdular ve bineklerini bize doğru çevirip duvarın yanındaki savaşçıyı görebilecek şekilde oturdular.

Şu andaki pozisyonlarına bakılırsa hepsi, yönünü kalan savaşçıya doğru döndürmüştü. Bu savaşçı az önce mızrağı donup kalmama sebep olan ve görünüşe göre grubun lideri olandı. Arkasındaki grup uzaklaştığı zaman bineğinden aşağı indi, mızrağını ve küçük silahlarını yere atıp kuluçka makinesinin başlangıcından bana doğru gelmeye başladı. Başına, uzuvlarına ve göğsüne bağladığı armalarla birlikte madalyonların dışında benim gibi silahsız ve tamamen çıplaktı.

Yaklaşık on beş metre yakınımdayken, devasa bir metal kolluğu açtı ve açık avucunun içinde bana doğru tuttu. Net, yankılanan bir sesle –anlamadığımı söylememe gerek duymadığım– bir dilde hitap etti. Sonra cevabımı bekliyormuş gibi durdu, anten benzeri kulaklarını dikti ve tuhaf görünümlü gözleriyle bana baktı.

Sessizlik acı verici hale gelince, barış önerisinde bulunduğunu tahmin ederek kendi adıma küçük bir konuşmayı başlatmaya karar verdim. Bana doğru ilerlemeden önce silahlarını bırakması ve birliğinin geri çekilmesi, Dünya'nın herhangi bir yerinde barışçıl bir işaret anlamına gelirdi ve düşündüm ki neden aynı şey Mars'ta da geçerli olmasın!

Elimi kalbimin üzerine koyarak Marslının karşısında eğildim ve ona, dilini anlamadığım halde davranışlarının şu anda kalbim için en değerli olan "barış ve dostluk" anlamına geldiğini göstermeye çalıştım. Elbette konuşmam ona kuru gürültü gibi gelmiş olabilir ama konuşmamın ardından yaptığım hareketi anlamıştı.

Elimi ona doğru uzatarak ilerledim; kolluğu açık avucundan alıp, dirseğimin yukarısında kolumun etrafına kopçaladım ve gülümseyerek bekledim. Geniş ağzı karşılık veren bir gülümsemeye dönüştü, ara kollarından birini benimkine

kilitledi ve binek hayvanına doğru yürümeye başladık. Aynı zamanda takipçilerine ilerlemelerini işaret etti. Vahşi bir şekilde bize doğru geldiler ama ondan gelen bir uyarıyla hemen sakinleştiler. Belli ki tekrar gerçekten tehlike içinde hissedersem, büsbütün gezegenden aşağıya atlayabileceğimden korkmuştu.

Adamlarıyla birkaç kelime konuştu, onlardan birinin arkasına geçmemi işaret etti ve sonra kendi hayvanına bindi. Belirlenen adam iki ya da üç elini uzatıp beni arkaya, hayvanının parlak sırtına doğru çekti; ben de Marslı silahlarını ve armalarını tutan kemerine asıldım.

Sonra tüm süvari alayı döndü ve uzaktaki tepelere doğru dörtnala gitmeye başladık.

BÖLÜM IV
BİR ESİR

Yer çok hızlı yükselmeye başladığında yaklaşık on altı kilometre gitmiştik. Daha sonra öğrendiğim üzere Mars'ın uzun zamandır ölü olan denizlerinden birinin kenarına yaklaşıyorduk, Marslılarla buranın alt tarafında karşılaşmıştım.

Kısa süre içinde dağların eteğine vardık ve dar bir geçidi geçtikten sonra en ucunda devasa bir şehir gördüğüm alçak bir plato arazisi olan açık bir vadiye geldik. O tarafa doğru dörtnala giderek, şehirden sadece plato arazisine kadar uzanan ve geniş basamaklarla son bulan viran olmuş bir yola girdik.

Yanlarından geçerken daha yakından incelediğim binaların, büyük ölçüde çürümüş olmasalar da yıllardır belki de yüzyıllardır terk edilmiş olduğunu fark ettim. Şehrin merkezine doğru büyük bir meydan vardı, bunun üzerinde ve onu hemen çevreleyen binalarda beni esir alan kişilerle, –nazik tavırlarına rağmen artık esir alındığımı düşünüyordum– aynı cinsten yaklaşık dokuz yüz veya bin kadar yaratık kamp kurmuştu.

Armaları ve madalyonları dışında hepsi çıplaktı. Kadınları, erkeklerin boylarına göre oldukça büyük olan ve kulaklarına kadar uzanan azı dişlerinin olması dışında pek farklı gözükmüyordu. Vücutları daha küçük ve daha açık renkliydi,

el ve ayak parmaklarında erkeklerde hiç bulunmayan tırnak yerlerinin eski kalıntıları vardı. Yetişkin dişilerin boyları üç ila dört metre arasında değişiyordu.

Çocuklar, kadınlardan bile daha açık renkliydi ve bazılarının boylarının diğerlerinden uzun olmasının dışında –ki ben bunu yaşlarıyla bağdaştırmıştım– hepsi birbirine benziyordu.

Aralarında yaşlı birini görmemiştim, görünüşlerinden kaç yaşında oldukları anlaşılmıyordu. Zaten olgunluk yaşları olan kırktan bin yaşına kadar görüntülerinde gözle görünür bir değişim olmuyordu. Yaşlandıkları zaman ise kimsenin geri dönmediği, dönse bile yaşamasına izin verilmeyeceği ve yaşayan hiçbir Marslının orada ne olduğunu bilmediği Iss nehrinin karanlık ve soğuk sularında gönüllü olarak tuhaf kutsal yolculuklarına çıkıyorlardı.

Bin Marslıdan yaklaşık bir tanesi hastalıktan ölüyor ve yirmi tanesi gönüllü olarak kutsal yolcuğa çıkıyordu. Diğer dokuz yüz yetmiş dokuzu ise vahşi düellolarda, avlanırken, uçarken veya savaşırken ölüyordu. Fakat büyük ihtimalle en büyük kayıplarını çocuk yaşta, Mars'ın o büyük beyaz maymunlarının elinde veriyorlardı.

Yetişkinliğe geçtikten sonra bir Marslının ortalama yaşam süresi üç yüz yıldı, eğer vahşi bir ölüm onları yakalamamışsa bu süre yaklaşık bine kadar çıkabiliyordu. Gezegenin kaynaklarının azalmasıyla birlikte, telapati ve cerrahideki üstün yetenekleriyle artan yaşam sürelerini azaltmaları gerekiyordu. Tehlikeli sporlarını ve topluluklar arasında sürekli devam eden savaşları düşününce Mars'taki bireylerin hayatları çok da önemli değildi.

Nüfuslarının azalmasının doğal birçok sebebi de vardı. Ama hiçbir sebebin bu duruma, herhangi bir Marslı kadın ya

da erkeğin gönüllü olarak taşıdıkları imha silahlar kadar büyük katkısı yoktu.

Meydana yaklaştığımızda ve varlığım fark edildiğinde, beni nöbetçimin arkasındaki koltuğumdan almak isteyen yüzlerce yaratıkla çevrildik. Grubun liderinden gelen bir kelime yaygaralarını bastırdı ve meydanın karşısına, ölümlü bir gözün görebileceği en görkemli yapılardan birinin girişine doğru ilerledik.

Bina alçaktı ama çok büyük bir alanı kaplıyordu. Güneş ışığında parlayan muhteşem altın taşlarla kaplı beyaz bir mermerden yapılmıştı. Ana giriş otuz kırk metre genişliğindeydi ve binadan, giriş holünün üzerinde büyük bir gölgelik oluşturacak şekilde tasarlanmıştı. Merdiven yoktu ancak binanın birinci katına doğru giden hafif bir eğim, galerilerle çevrili devasa bir odaya açılıyordu.

Muazzam bir şekilde oyulmuş ahşap masalar ve sandalyelerle bezeli bu odanın zemininde, bir kürsü merdiveninin etrafına kırk elli erkek Marslı toplanmıştı. Platformda metal süslemeler, parlak ve güzel renkli kumaşlar, değerli taşlarla ustaca ve güzel bir şekilde işlenmiş deri süslerle donanmış muazzam bir savaşçı oturuyordu. Parlak kırmızı ipekle kaplı kısa bir beyaz kürk, omuzlarından aşağıya pelerin misali uzanıyordu.

Bu toplulukta ve bir araya geldikleri salonda beni en çok etkileyen şey ise yaratıkların sıralar, sandalyeler ve diğer eşyalarla tamamen orantısız olmalarıydı. Buradaki eşyalar benim gibi insanlara uyarlanmış boyuttaydı, oysa Marslıların büyük kütleleri sandalyelere güçlükle sığabilirdi ve masaların altında uzun bacakları için yer yoktu. Açıkça görülüyordu ki, Mars'ta ellerine düştüğüm vahşi ve acayip yaratıklardan

başka sakinler de vardı. Ama etrafı gösteren aşırı antik dönemin kanıtları, bu binaların uzun zamandır nesli tükenmiş ve unutulmuş bir ırka ait olabileceğini ifade ediyorudu.

Grubumuz binanın girişinde durmuştu ve liderden gelen bir işaretle yere indirilmiştim. Kolunu yine benimkine kilitledikten sonra kabul salonuna geçtik. Marslı kabile reisine yaklaşırken birkaç formalite gözlemledim. Beni esir alan Marslı kürsüye doğru yürüdü, ilerledikçe diğerleri ona yol açtı. Reisleri ayağa kalktı ve refakatçimin adını, hükümdarın adını ve ardından unvanını söyledi.

O zamanlar bu tören ve söyledikleri kelimeler benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, ancak daha sonra bunun yeşil Marslılar arasındaki geleneksel selamlama olduğunu öğrendim. Eğer Marlılar birbirlerine yabancıysa ve isimlerini birbirlerine söyleyemiyorlarsa, sessiz bir şekilde armalarını değiştirir ve bunu barış içinde yaparlardı. Diğer türlü değiştirdikleri şeyler mermiler olurdu veya birbirlerini farklı silahlarla tanıştırırlardı.

Beni esir alan ve adı Tars Tarkas olan savaşçı, topluluğun reis yardımcısıydı; ayrıca devlet adamı ve savaşçı olarak çok yetenekli biriydi. Yakalanmam da dahil olmak üzere seferiyle ilgili olayları kısaca açıkladı ve bitirdiğinde uzaktan beni işaret etti.

Eski güzel İngilizce aksanımla, birbirimizi anlayamayacağımıza dair onu ikna etmeye çalıştım ve bitirirken hafifçe gülümsediğimde onun da aynı şeyi yaptığını fark ettim. Bu durum ve Tars Tarkas ile ilk konuştuğum andaki yaşadıklarımız, beni gülümseme yeteneği yani mizah anlayışı konusunda en azından ortak bir noktamız olduğuna ikna etti. Ama Marslı gülüşünün, en güçlü insanları dehşete düşürecek korkuya

sebep olan bir formaliteden ibaret olduğunu sonradan öğrenecektim.

Mars'ın yeşil adamları arasındaki mizah anlayışı, bize neşeyi hissettiren duygularımızla büyük ölçüde çelişiyor. Bir diğer varlığın ölüm ıstırapları, bu garip yaratıklar için en çılgın neşeyi getirirken; en yaygın eğlencelerinin başlıca biçimi, savaş esirlerini ustaca ve korkunç şekillerde öldürmek...

Toplanan savaşçılar ve reisler beni yakından inceleyerek cildime ve kaslarıma dokunuyorlardı. Daha sonra başreis belli ki benim performans sergilememi istedi ve açık meydana doğru Tars Tarkas'la ilerlemeye başladı.

Tars Tarkas'ın kolunu tutup yürümeye çalıştığımda devasa bir çekirge gibi masaların ve sandalyelerin arasında zıplayıp sürüklendim. Daha sonra yürümek adına hiçbir şey yapmadım. Marslıları oldukça eğlendirip kendimi yaraladıktan sonra sürünmeyi denedim, ama bu onlara uygun gelmedi ve talihsizliklerime çok gülen bir adam kabaca ayaklarıma vurdu.

Ayaklarıma vururken yüzü bana doğru yaklaştı ve bir beyefendinin gaddarlık, kabalık gördüğü koşullar altında yapabileceği tek şeyi yaptım; yumruğumu doğrudan çenesine doğru salladım ve bir öküz gibi yere düştü. Arkadaşlarının intikam alacaklarını düşündüğüm için yere yapıştığı anda arkamı en yakın masaya yasladım; ben de yaşamımdan vazgeçmeden önce bu eşit olmayan şart altında onlara ihtimallerimin izin verdiği kadar iyi bir savaş vermeye kararlıydım.

Korkularım temelsizdi, her nasılsa diğer Marslılar önce şaşkınlık içinde aptallaştılar, sonrasında ise vahşi bir kahkaha ve alkış yağmuru patladı. Alkışlarının ne anlama geldiğini kavrayamadım ancak daha sonra onların âdetlerini öğrendi-

ğimde, nadir yakaladıkları bir övgünün ve onaylamanın tezahürü olduğunu anladım.

Vurduğum adam düştüğü yerde yatıyordu, hiçbir arkadaşı da ona yaklaşmadı. Tars Tarkas, kollarından birini uzatarak bana doğru ilerledi ve böylece başka bir aksilik yaşamadan meydana doğru ilerledik. Elbette neden açık alana çıktığımızı bilmiyordum ama aydınlanmam uzun sürmedi. Önce "*sak*" kelimesini defalarca tekrarladılar, ardından Tars Tarkas her sıçramadan önce aynı kelimeyi tekrarlayarak birkaç sıçrama yaptı; sonra bana dönerek "*Sak*!" dedi. Neyin peşinde olduklarını anladım ve kendimi toparlarken o kadar harika bir başarıya "*sak*-ladım"ki hemen hemen kırk beş metre uçtum, fakat bu sefer dengemi kaybetmedim ve düşmeden ayaklarımın üzerine dik bir şekilde inebildim. Sonra yedi sekiz metrelik kolay atlayışlarla küçük savaşçı grubunun yanına geri döndüm.

Gösterime birkaç yüzden daha az Marslı şahit olmuştu ve hemen bir tekrar talebine girdiler. Ardından şef tekrarlamamı emretti ama hem aç hem de susamıştım ve tek kurtuluş yöntemimin bu yaratıklardan gönüllü olarak kabul etmeyecekleri bir şeyi talep etmek olduğuna karar verdim. Bu yüzden tekrarlanan "*sak*" komutlarını görmezden geldim ve her "*Sak!*" denildiğinde ağzımı işaret edip midemi ovuşturdum.

Tars Tarkas ve başreis birkaç kelime alışverişinde bulundu ve başreis kalabalığın arasından genç bir kadına seslendi, bazı talimatlar verip ona eşlik etmemi işaret etti. Bana doğru uzattığı kolunu kavradım ve birlikte meydanı geçerek uzaktaki büyük bir binaya doğru ilerledik.

Beyaz tenli refakatçim yaklaşık iki buçuk metre uzunluğundaydı, olgunluğa daha yeni girmişti ama tam boyuna ulaşmamıştı. Açık zeytin yeşili rengindeydi; pürüzsüz, parlak

bir cildi vardı. Daha sonra öğrendiğim üzere adı Sola'ydı ve Tars Tarkas'ın maiyetindeydi. Beni meydanın ön tarafındaki binalardan birinde, yeri ipek ve kürkle kaplı, diğer Marslıların uyuduğu bir odaya götürdü.

Oda bir dizi büyük pencereyle iyi bir şekilde aydınlatılmış, duvar resimleri ve mozaiklerle güzelce dekore edilmişti. Ama her şeyden öte, şu anda onları işgal eden kaba yarı-vahşi yaratıklarla bu harika kreasyonların antik çağın o tarif edilemez dokunuşundan esinlenen mimarlarının ve inşaatçılarının hiçbir ortak noktalarının olmadığını görüyordum.

Sola, odanın ortasına yakın bir yığın ipek üzerine oturmamı işaret etti ve yan odadaki birine sesleniyormuş gibi dönerek tuhaf bir tıslama sesi çıkardı. Çıkardığı bu sese yanıt olarak, yeni bir Marslı harikalığını böylece ilk defa görmüş oldum. On kısa bacağıyla paytak paytak yürüdü ve itaatkâr bir köpek yavrusu gibi kızın önüne çömeldi. Yaratık bir Shetland midillisinin büyüklüğündeydi ama kafası, çenesinde sıralanan üç sıra uzun keskin dişin dışında hafiften kurbağayı andırıyordu.

BÖLÜM V
BEKÇİ KÖPEĞİMDEN KURTULDUM

Canavarın kötü görünümlü gözlerine bakan Sola bir veya iki emir mırıldandı, beni işaret etti ve odadan çıktı. Bu vahşi görünümlü canavarın, nispeten yumuşak bir et parçasına bu kadar yakın bir şekilde yalnız bırakıldığında neler yapabileceğini merak ettim. Ama korkularım asılsızdı, çünkü canavar beni bir an dikkatle inceledikten sonra odadan sokağa açılan tek çıkışa geçti ve eşiğin önüne boylu boyunca uzandı.

Bu, Marslı bir bekçi köpeğiyle ilk deneyimimdi ama son olmayacaktı. Çünkü bu dostum, bu yeşil adamlar arasında esir kaldığım süre boyunca beni dikkatlice korudu; iki kez hayatımı kurtardı ve benden bir an bile isteyerek uzaklaşmadı.

Sola uzaktayken kendimi tutsak bulduğum odayı daha ayrıntılı bir şekilde inceledim. Duvar resmi, nadir ve harika güzellikteki sahneleri tasvir ediyordu; dağlar, nehirler, göl, okyanus, çayır, ağaçlar ve çiçekler, dolambaçlı yollar, güneşin dokunduğu bahçeler... Bitkilerin farklı renklendirmeleri olsa da dünyevi manzaraları tasvir etmiş olabilecek sahneler... Belli ki usta bir el tarafından yapılmış ve ambiyans o kadar zekice anlatılmıştı ki tekniği gerçekten mükemmeldi. Yine de Mars'ın bu ve belki de diğer nesli tükenmiş sakinlerinin benzerliğini tahmin edebileceğim ne canlı bir hayvan ne insan ne de yaratığın örneği vardı.

Mars'ta şimdiye kadar karşılaştığım garip anormalliklerin olası açıklaması üzerine çılgın varsayımların zihnimde isyan çıkarmasına izin verirken, Sola hem yiyecek hem de içecekle geri döndü. Elindekileri yanıma koydu ve kısa bir mesafede oturarak bana dikkatle baktı. Yiyecekler yaklaşık yarım kilo peynir kıvamında katı bir maddeden oluşuyordu ve neredeyse tatsızdı, sıvı olan ise görünüşe göre bir hayvanın sütüydü. Hafif asitli olsa da tadı fena değildi ve kısa bir süre içerisinde bu yiyeceğe fazlasıyla değer vermeyi öğrendim. Daha sonra keşfettiğim üzere bir hayvandan değil, –ki Mars'ta çok nadir görülen tek bir memeli türü vardır– pratik olarak susuz büyüyen, ancak topraktaki materyallerden bol miktarda süt damıtan büyük bir bitkiden geliyordu. Bu türün tek bir bitkisi günde sekiz veya on litre süt vermekteydi.

Yemek yedikten sonra dinlenme ihtiyacı hissettim, ipeklere uzandım ve kısa süre sonra uyuyakaldım. Birkaç saat uyumuş olmalıyım, zira uyandığımda ortalığın karardığını ve çok üşüdüğümü fark ettim. Birisi üzerime bir kürk atmıştı, ancak kısmen üzerimden kaymıştı ve karanlıkta göremediğim için düzeltemedim. Aniden bir el uzandı ve kürkü üzerime çekti, kısa bir süre sonra bir kürk daha örttü.

Dikkatli koruyucumun Sola olduğunu varsaymıştım, ki yanılmamıştım da. Tek başına bu kız, temas kurduğum tüm yeşil Marslılar arasında sempati ve şefkat özelliklerini açığa çıkardı; bedensel ihtiyaçlarıma gösterdiği özenli bakım beni pek çok acı ve zorluktan kurtardı.

Mars gecelerinin son derece soğuk olduğunu ve neredeyse hiç alacakaranlık veya şafak olmadığından, parlak gün ışığından karanlığa geçişler gibi sıcaklıktaki değişikliklerin de ani ve rahatsız edici olduğunu sonradan öğrenecektim. Geceler

ya çok parlak bir şekilde aydınlık ya da çok karanlıktı, çünkü Mars'ın iki uydusundan biri gökyüzünde olmazsa atmosfer eksikliği yaşanıyor, daha doğrusu çok ince atmosfer tabakası yıldız ışığını dağıtamıyordu. Öte yandan her iki uydu da gece gökte ise yeryüzü çok parlak bir şekilde aydınlanıyordu.

Mars'ın her iki uydusu da Dünya'daki Ay'dan çok daha yakındır. Daha yakın olan uydu yaklaşık sekiz bin kilometre uzakta iken, daha uzak olanı ise bizim Ay'ımızla aramızdaki mesafeden yaklaşık yirmi üç bin kilometre daha fazla uzaktadır. Mars'ın yakın olan uydusu, yedi buçuk saatten biraz fazla bir süre içinde gezegenin etrafında bir tam tur yapar; her gece iki veya üç kez büyük bir meteor gibi gökyüzünde savrulur ve böylece her bir evresi bir gece içerisinde görülür.

Uzaktaki uydu, otuz saatten fazla bir sürede Mars etrafında döner ve kardeş uydusuyla birlikte gece Mars manzarasını muhteşem, tuhaf ve ihtişamlı bir hale getirir. Doğa her ne kadar zarif ve cömertçe onları ışıklandırsa da Mars'ın yeşil adamları entelektüel gelişimlere sahip olmayan göçebe bir ırk olduklarından yapay ışıklandırma için meşalelere, mumlara ve filtresiz yanan özel bir kandile ihtiyaç duyarlar.

Bu cihaz son derece parlak ve geniş bir beyaz ışık üretir, ancak çalışması için gereken doğal yağ yalnızca birbirinden çok uzak ve ayrı yerlerde bulunan madenlerden elde edilir. Tek düşünceleri bugün olan ve çağlar boyunca yarı-barbar bir durumda bu canlılar el emeğini nadiren kullanılır.

Sola, örtülerimi yeniledikten sonra tekrar uyudum ve gün ışığına kadar uyanmadım. İçinde beş kişi bulunan odanın diğer sakinlerinin hepsi kadındı, rengârenk ipek ve kürklerle üst üste yığılmış halde hâlâ uyuyorlardı. Eşiğin karşısındaki uyanık vahşi bekçim, tıpkı önceki gün onu en son gördüğüm

zaman olduğu gibi uzanıyordu; görünüşe göre tek bir kasını bile hareket ettirmemiş, gözleri adeta bana kilitlenmişti. O an kaçmaya çalışsam başıma neler gelebileceğini merak ettim.

Macera aramaya ve daha bilge insanların yeterince ıssız bırakmış oldukları yerleri araştırıp deneyimlemeye oldukça eğilimliydim. Bu nedenle canavarın bana karşı tavrını tam olarak öğrenmenin en kesin yolunun, odadan çıkmaya çalışmak olacağını düşündüm. Binanın dışına çıktıktan sonra beni takip etmesi durumunda ondan kaçabileceğimi düşündüğümde oldukça güvende hissettim, çünkü bir atlayıcı olarak yeteneğimle oldukça gurur duymaya başlamıştım. Dahası bacaklarının kısalığından, canavarın kendisinin iyi bir atlayıcı ve muhtemelen koşucu olmadığını görebiliyordum.

Bu nedenle yavaşça ve dikkatlice ayağa kalktım, beni izleyen yaratığın da aynı şeyi yaptığını gördüm. Dikkatli bir şekilde ona doğru ilerledim ve onun da yine aynı şeyi yaptığını gördüm. Yalpalayarak yürüdüğümde dengemi koruyabileceğimi keşfettim ve bu keşifle birlikte oldukça hızlı bir ilerleme kaydettim. Vahşi yaratığa yaklaştığımda ise dikkatle benden uzaklaştı ve açıklığa ulaştığımda, geçmeme izin vermek için diğer tarafa geçti. Sonra arkama düştü ve ıssız sokakta ilerlerken aramızda on adım mesafe bırakacak şekilde beni takip etti.

Görünüşe göre görevi sadece beni korumak, diye düşündüm ama şehrin sınırına vardığımızda aniden önümde tuhaf sesler çıkarıp çirkin ve vahşi dişlerini gösterdi. Buna değeceğini düşünerek ona doğru koştum; tam üzerine çıkacağım anda ondan ve şehirden uzaklaşarak bir anda havaya fırladım. Anında bana doğru döndü ve şimdiye kadar gördüğüm en korkunç hızla beni kendi üzerine attı. Kısa bacaklarının

hız için bir engel olacağını düşünmüştüm ama eğer bir tazıyla karşılaştırırsak, tazının çoktan kapı paspasında uyuyacağını söyleyebilirdim. Bu hayvan türünün Mars'taki en hızlı yaratık olduğunu; zekâsı, sadakati ve gaddarlığı sayesinde hem avcılıkta hem de savaşta Marslıların koruyucusu olarak kullanıldıklarını sonradan öğrenecektim.

Canavarın dişlerinden bir anda kaçmakta güçlük çekeceğimi çabucak anladım ve bu yüzden, neredeyse gücümü ikiye katlayarak o üzerimdeyken havaya doğru sıçradım. Bu manevra bana hatırı sayılır bir avantaj sağladı ve şehre ondan biraz daha hızlı ulaştım. Arkamdan gözyaşı dökerek geldiği sırada, vadide yukarı bakan binalardan birinin duvarındaki yerden dokuz metre yükseklikte bir pencereye atladım.

Eşiği kavrayarak binanın içine bakmadan oturma pozisyonuna geçtim ve aşağıda kalan şaşkın hayvana baktım. Sevincim kısa sürdü, pervazın tam üzerinde kocaman bir el boynumun arkasından beni tuttu ve şiddetli bir şekilde odaya sürükledi. Sırtımın üzerine düştüğümde beyaz renkli ve başındaki kocaman kıl yumağı dışında başka bir yerinde tüy bulunmayan maymuna benzer devasa bir yaratığın başımda dikildiğini gördüm.

BÖLÜM VI

ARKADAŞLAR KAZANDIRAN BİR MÜCADELE

Gördüğüm Marslılardan daha çok insana benzettiğim bu şey, kocaman ayağıyla beni yerde tutarken arkamdaki başka bir yaratığa hızla bir şeyler söyleyip eliyle işaretler yaptı. Görünüşe göre arkadaşı olan diğeri, elinde rahat bir şekilde kafamı yarabilecek kocaman bir taş sopayla bize doğru geldi.

Yaratıklar yaklaşık dört ya da beş metre uzunluğundaydı, iki ayak üzerinde duruyorlardı, yeşil Marslılar gibi üst ve alt uzuvlarının ortasında bir dizi ara kolları veya bacakları vardı. Gözleri birbirine yakındı ve çıkık değildi; kulakları dikti ancak Marslılarınkinden daha yanal yerleşimliydi, burunları ve dişleri çarpıcı bir şekilde Afrika gorillerine benziyordu. Yeşil Marslılardan daha sevimli oldukları aşikârdı.

Sayısız ayaklı bir yaratık kendisini kapıdan celladımın göğsüne savurduğu sırada bir sopa, benim ters düz olmuş suratımda sonlanacak bir kavisle sallanıyordu. Beni tutan maymun bir korku çığlığıyla açık pencereden atladı. Diğeri ise "sadık koruyucum"dan başka biri olarak adlandıramayacağım muhafızımla korkunç bir ölüm kalım mücadelesine girdi. Böylesine korkunç bir yaratığa köpek diyemiyordum.

Mümkün olduğu kadar çabuk ayağa kalktım ve duvara

yaslanarak çok az kişinin tanık olabileceği önümdeki savaşı izledim. Bu iki yaratığın gücüne, çevikliğine ve kör vahşiliğine dünyevi bir insanın bildiği hiçbir şey yaklaşamazdı. Beni koruyan canavarımın ilk hamlesi avantajlıydı; güçlü dişlerini düşmanının göğsüne batırmıştı ama maymunun Marslı erkeklerinkinden çok daha kaslı olan büyük kolları ve pençeleri, koruyucumun boğazına kilitlenmişti; yavaş yavaş onu boğuyor, başını ve boynunu vücudundan geriye doğru büküyordu. Bir an için koruyucumun boynunun kırılacağını ve bedeninin bir hamur gibi yere yığılacağını düşündüm.

Maymun bir mengene gibi güçlü çenesiyle yaratığın bütün göğsünü yırtıyordu. Yerde ileri geri yuvarlandılar, ikisi de ne bir korku belirtisi gösteriyor ne de canlarının yandıklarına dair bir feryat çıkarıyordu. Az sonra canavarımın koca gözlerinin yuvalarından tamamen çıktığını ve burun deliklerinden kan aktığını gördüm. Onun da maymunun da zayıf düştüğü belirgin bir şekilde ortadaydı, ki mücadeleleri her geçen dakika daha da yavaşladı.

Birden toparlanıp kendime geldim ve beni göreve çağıran o garip içgüdüyle, çarpışmanın başında yere düşen sopayı yakalayıp dünyevi kollarımın tüm gücüyle salladım. Sopa tam olarak maymuna isabet etti ve kafatasını bir yumurta gibi kırdım.

Sopayla kafasına yeni bir darbe indirmiştim ki şimdi de yeni bir tehlikeyle karşı karşıyaydım. Maymunun arkadaşı, ilk korkunun şokunu atlatıp binanın içerisinden çarpıştığımız yere geri geldi. Kapının eşiğinde ona baktığımda yerde yatmış, ağzı köpükler içinde olan ölü arkadaşını gördü. Ve itiraf etmeliyim ki o andaki öfkesinin çok kötü şeylere yol açacağını seziyordum.

Olasılıklar ezici bir şekilde bana karşı olmadığında, her zaman ayakta kalmaya ve savaşmaya istekliyimdir. Ama bu örnekte, nispeten cılız gücümü, bilinmeyen bir dünyanın bu öfkeli sakininin acımasız vahşiliğine ve demir kaslarına karşı kullanmayı ne zafer ne de kâr olarak algıladım. Aslında böyle bir karşılaşmanın tek sonucu, bana kalırsa ani bir ölüm gibi görünüyordu...

Pencerenin yanında duruyordum ve yaratık beni yakalamadan önce sokağa çıkabilirsem bu işten kurtulabileceğimi biliyordum. Kesin gibi görünen bir ölümden ve çaresizce savaşmaktansa uçmak çok daha güvenliydi.

Her ne kadar sopayı ben tutuyor olsam da onun dört büyük kolu karşısında ne yapabilirdim ki? İlk darbemle kollarından birini kırsam bile, sopayı savuşturabileceğini düşünüyordum. İkinci bir saldırı için kendime gelmeden önce beni diğer kollarıyla yok edebilirdi.

Bu düşünceler aklımdan geçtiği anda pencereye doğru dönmüştüm, ama eski gardiyanıma baktığımda tüm kaçış düşüncelerim dört bir yana saçıldı. Nefesi kesilmiş bir şekilde odanın zemininde yatıyordu. Onu korumam için acınası bir istekle bana bakan büyük gözleri üzerime dikildi. O bakışa dayanamadım ve ikinci kez düşünmeden, kurtarıcımın benim için yaptıklarının aynısını onun için yapmaya karar verdim.

Bu yüzden daha fazla uzatmadan çileden çıkmış bir boğa gibi davranan maymunla çarpışmak için geri döndüm. Sopanın etkisini hissettirebileceğim kadar yakındık artık. Elimdeki sopayı bana doğru ilerleyen cüssesine elimden geldiğince ağır bir şekilde indirdim ve dizlerinin hemen altına vurdum. Düşüşünü kolaylaştırmak için dengesi bozulmuş bir şekilde kollarını üzerime doğru uzatıp, öfkeyle ve acı içinde haykırarak üzerime atladı.

Yine önceki gün olduğu gibi dünyevi taktiklere başvurdum ve sağ yumruğumu çenesinin ucuna doğru sallayarak, midesinin çukuruna doğru ağır bir darbe indirdim. Etkisi harikaydı çünkü ben hafifçe kenara çekildiğimde, ikinci darbeden sonra acıyla ve nefesi kesilerek yere düştü. Yere uzanmış bedeninin üzerinden atlayarak sopayı yakaladım ve canavarın işini ayağa kalkmasına müsaade etmeden bitirdim.

Darbeyi indirirken arkamdan alçak bir kahkaha duyuldu ve dönerken Tars Tarkas'ı, Sola'yı ve odanın kapısında duran üç dört savaşçıyı gördüm. Gözlerim onlarınkiyle buluştuğunda, ikinci kez şevkli alkışlarına maruz kaldım.

Sola uyandığında yokluğumu fark etmiş, Tars Tarkas'a haber vermişti. Tars Tarkas da bir avuç savaşçıyla beni aramaya çıkmıştı. Şehrin sınırlarına yaklaştıklarında, maymunun binaya fırladığına ve öfkeyle köpürürken yaptığı hareketlere tanık olmuşlardı.

Maymunun hareketlerini ve gittiği yeri takip ederek benim nerede olduğumu bulmuşlar, böylelikle onunla kısa ama şatafatlı savaşıma tanık olmuşlardı. Bu karşılaşmaya, önceki gün Marslı savaşçıyla yaptığım çarpışma ve atlama becerilerim eklenince gözlerinde birden yüksek bir yere gelmiştim. Anlaşılan arkadaşlık, aşk ya da şefkat gibi tüm ince duygulardan yoksun olan bu varlıklar, fiziksel hünere ve cesarete oldukça tapıyorlardı. Ve birisinin yetenekleri, gücü ve cesareti tekrarlanan örnekleriyle konumunu koruduğu sürece onların gözlerinde hep zirvede kalıyordu.

Arama ekibine kendi isteğiyle eşlik eden Sola, hayatım için savaşırken yüzü kahkahalarla dolmamış olan tek Marslıydı. Hatta aksine, apaçık bir merakla bana baktı ve canavarın işini bitirir bitirmez yanıma koşup olası yaralanmalar

için vücudumu dikkatle inceledi. Yaralanmadığıma emin olduktan sonra sessizce gülümsedi ve elimi tutup beni odanın kapısına doğru götürdü.

Tars Tarkas ve diğer savaşçılar içeri girmişlerdi; canımı kurtaran, karşılığında benim hayatını kurtardığım ve hızla kendine gelen vahşi yaratığın başında duruyorlardı. Derin bir tartışma içinde gibiydiler ve sonunda içlerinden biri bana hitap etti. Ama onun diline dair cehaletimi hatırlayınca, bir söz ve mimikle Tars Tarkas'a döndü. Tars Tarkas yanındakilerden birine bir emir verdi ve yanımıza geldi.

Canavarıma karşı tehditkâr bir tutum sezdim ve ne olacağını anlayana kadar oradan ayrılmakta tereddüt ettim. Doğru olanı yapmıştım çünkü savaşçı, kılıfından kötü görünümlü bir tabanca çıkardı ve ben öne doğru fırlayıp kolunu kaldırdığımda yaratığı öldürmek üzereydi. Pencerenin ahşap kasasına isabet eden mermi patladı, tahtada ve duvarda kocaman bir delik açtı.

Sonra korkunç görünümlü yaratığın yanına diz çöktüm ve ayağa kaldırarak beni takip etmesini işaret ettim. Hareketlerimin Marslılarda uyandırdığı şaşkın bakışlar gülünçtü; minnettarlık ve merhamet gibi sıfatları zayıf ve çocukça bir şeymiş gibi gördüler. Silahını havaya kaldırdığım savaşçı merakla Tars Tarkas'a baktı, fakat Tars Tarkas kendi halime bırakılmama karar verdi ve peşimde beni takip eden canavarım, yanımda kolumu sıkıca kavramış bir şekilde tutan Sola ile meydana geri döndük.

Mars'ta en az iki arkadaşım vardı; bana annelik arzusuyla bakan genç bir kadın ve daha sonra anlayacağım üzere zavallı çirkin bedeninde bile Mars'ın ıssız şehirlerinde ve çekilmiş deniz tabanlarında gezen beş milyon yeşil Marslının tamamında bulunabileceğinden daha fazla sevgi, daha fazla sadakat ve minnettarlık bulunduran aptal bir hayvan...

BÖLÜM VII
MARS'TA ÇOCUK YETİŞTİRMEK

Bir önceki günün yemeğinin tam bir kopyası ve Mars'ın yeşil adamlarıyla birlikteyken hemen hemen her öğündeki yiyeceklerin bir örneği olan kahvaltının ardından, Sola bana tüm topluluğun dev mamut benzeri hayvanlarını büyük üç tekerlekli arabalara koşturmakla meşgul oldukları meydana kadar eşlik etti. Bu araçlardan yaklaşık iki yüz elli tane vardı, her biri tek bir hayvan tarafından çekiliyordu ve bu hayvanlardan herhangi biri, bir tren katarını tam yüklü olduğunda bile kolayca çekebilirdi.

Her biri muhteşem bir şekilde dekore edilmiş olan bu arabalar oldukça büyük ve ferah gözüküyordu. Mücevherler, ipekler, kürklerle dolu armalar ve madalyonlar takmış bir kadın Marslı her birinde oturuyordu, ayrıca arabaları çeken canavarların sırtında genç bir Marslı sürücü vardı. Savaşçıların üzerine bindikleri yaratıklar gibi bu ağır hayvanlara da ne dizginlerini ne de koşu takımlarını takmışlardı ve onları tamamen telepatik yöntemlerle yönlendiriyorlardı.

Bu güç, tüm Marslılarda harika bir şekilde gelişmişti ve büyük ölçüde hem dillerinin basitliğinden hem de uzun konuşmalarda bile nispeten az sayıda sözcük kullanmalarından kaynaklanmaktaydı. Mars'ın evrensel dili olan telepati,

bu paradokslar dünyasının entelektüel alanına ve bireysel gelişimlerine göre değişen az ya da çok gelişmiş canlılarının, iletişim kurabilmesini sağlayan bir araçtı.

Süvari alayı tek sıra halinde yürüyüş hattına girdiğinde, Sola beni boş bir arabaya sürükledi ve alayla birlikte bir gün önce şehre girdiğimiz noktaya doğru yürümeye başladık. Karavan zincirinin başını, beş tanesi yan yana dizilmiş iki yüz savaşçı çekiyordu. Ve yaklaşık diğer iki yüz tanesi arka tarafta dururken, yirmi beş ya da otuz tanesi de her iki yandan bizi sarmıştı.

Ben hariç herkes –erkekler, kadınlar ve çocuklar– ağır silahlıydı ve her arabanın arkasından bir Marslı tazı geliyordu, benim canavarım ise bizi yakından takip ediyordu. Bu sadık yaratık, Mars'ta geçirdiğim on yıl boyunca beni asla isteyerek terk etmeyecekti. Kuluçka merkezinden şehre gelirken geçtiğimiz rotanın tam tersi istikametine doğru ilerliyorduk. Önce küçük vadiden tepelere, sonra da suyu çekilmiş denize doğru ilerledik. Kuluçka makinesi, bugünkü yolculuğumuzun son durağıydı ve deniz havzasının en dip noktasına ulaşır ulaşmaz tüm süvari alayı çılgın bir şekilde geldiğimiz yeri kutlarcasına dörtnala koşmaya başladı.

Oraya ulaştığımızda savaş arabaları kuluçka merkezinin dört bir yanına askeri nizamla park edilmişti. Tars Tarkas, diğer birkaç alt rütbe reisle ve savaşçıların yarısıyla birlikte kuluçka merkezine doğru ilerledi. Tars Tarkas'ın, ismi İngilizceye çevirebildiğim kadarıyla Lorquas Ptomel Jed (*Jed*, unvan anlamına gelmektedir) olan başreisine bir şeyler anlattığını görebiliyordum.

Kısa bir süre sonra Tars Tarkas, Sola'ya dönerek beni kendisine göndermesi için işaret ettiğinde ne konuştuklarını

anlamış oldum. Bu zamana kadar, Mars koşullarında yürümenin zorluklarında ustalaşmıştım ve onun emrine hızlı bir şekilde yanıt vererek, savaşçıların durduğu kuluçka makinesine doğru ilerledim.

Yanlarına vardığımda birkaç yumurtanın kabuğunun kırılmış olduğunu gördüm. Kuluçka makinesi içindeki çirkin küçük şeytanlarla oldukça canlı gözüküyordu. Boyları bir ila bir buçuk metre arasında değişiyordu ve yiyecek arıyorlarmış gibi huzursuzca hareket ediyorlardı.

Tars Tarkas'ın önüne gelip durdum, kuluçka makinesini işaret ederek, "*Sak!*" dedi. Lorquas Ptomel için dünkü performansımı tekrar etmemi istiyordu. Hünerimin beni gayet tatmin ettiğini itiraf etmeliyim. Hızlı bir şekilde Tars Tarkas'ın isteğine karşılık verdim, park edilmiş savaş arabalarının üzerinden kuluçka merkezin uzak tarafına doğru zıpladım. Döndüğümde Lorquas Ptomel bana bir şeyler homurdandı ve savaşçılarına dönerek kuluçka makinesiyle ilgili birkaç emir verdi. Bana daha fazla ilgi göstermediler ve bu nedenle, kuluçka merkezinin duvarına genç Marslıların çıkışına izin verecek kadar açıklık oluşturma operasyonlarını yakın mesafeden izlememe izin verildi.

Bu açıklığın her iki tarafında, hem kadın ve hem de genç erkek Marslılar, savaş arabalarının arasından ve oldukça uzaktaki düzlüğe uzanan iki sağlam duvar oluşturdular. Bu duvarların arasından küçük Marslılar tüm gücüyle koşan vahşi bir geyik gibi uçuşup, daha büyük çocuklar ve kadınlar tarafından yakalanıyorlardı. Sıranın en başındaki ilk küçük Marslıyı yakalayıp sıranın sonuna geçiyor, karşı sıradaki de ikincisini alıyordu. Ta ki tüm küçük canavarlar yapıdan ayrılana ve bir genç ya da kadın tarafından el konulana kadar bu

böyle devam etti. Kadınlar çocukları yakaladıklarında sıradan çıkarak kendi arabalarına geri döndüler, genç erkeklerin eline düşenler ise daha sonra bazı kadınlara teslim edildi.

Törenin, –böyle bir kelimeyi kullanmak ne kadar doğru bilmiyorum– bittiğini gördüm ve gözlerim Sola'yı ararken onu, kollarında sıkıca tutttuğu küçük iğrenç bir yaratıkla arabamızda buldum.

Genç Marslıları yetiştirme işi, onlara konuşmayı ve hayatlarının ilk yılından itibaren yüklendikleri savaş silahlarını kullanmayı öğretmekten ibaretti. Beş yıllık kuluçka süresi boyunca kaldıkları yumurtalardan çıktıklarında, onlar için boyut dışında her anlamda kusursuz bir şekilde oluşturulmuş dünyaya adım atarlardı. Annelerinin de babalarının da kim olduklarını bilmezlerdi. Topluluğun ortak çocuklarıydı ve eğitimlerinden, kuluçka merkezinden çıkarken onları yakalayan anneleri sorumluydu.

Yumurtlamaya henüz bir yıldan daha kısa süredir başlayan Sola'da olduğu gibi, üvey annelerinin kuluçka makinesinde yumurtaları bile olmayabilirdi. Ama bu durum yeşil Marslılar için oldukça az önem taşımaktaydı. Çünkü ebeveyn ve evlat sevgisi bizde ne kadar yaygınsa, onlarda da o kadar nadir görünüyordu. Asırlardır sürdürülen bu korkunç sistemin, bu zavallı yaratıklar arasındaki tüm ince duyguların ve daha yüksek insani içgüdülerin yitirilmesinin doğrudan nedeni olduğuna inanıyorum. Doğumdan itibaren anne ya da baba sevgisini bilmiyorlardı, "ev" kelimesinin anlamını bilmiyorlardı. Onlara, fiziksel kabiliyetleriyle ve gaddarlıklarıyla hayatta kalmaya uygun olduklarını gösterene kadar yaşamın "acı çekmek" olduğu öğretiliyordu. Herhangi bir şekilde deformasyona veya kusura sahip olduklarına karar kılınırsa

hemen vurulurlardı. Vurulduklarında ise erken bebeklik döneminde aştıkları pek çok acımasız zorluktan herhangi biri için tek bir gözyaşı bile dökülmezdi.

Yetişkin Marslıların gençlere kasıtlı veya gereksiz yere acımasız davrandıklarını söylemiyorum. Onlarınki yok olan bir gezegende giderek azalan kaynakların yetmesi için her bireyin ek bir vergi anlamına geldiği zorlu ve acımasız bir yaşam mücadelesiydi.

Dikkatli bir şekilde her türün yalnızca en sert örneklerini seçiyorlar ve neredeyse doğaüstü bir öngörüyle doğum oranını, ölümden kaynaklanan kaybı telafi etmek için düzenlerliyorlar.

Her yetişkin Marslı dişi, her yıl yaklaşık on üç yumurta üretirdi ve boyut, ağırlık ve özgül ağırlık testlerini geçenler, sıcaklığın inkübasyon için çok düşük olduğu bir tür yeraltı mahzeninin oyuklarında gizlenirdi. Her yıl bu yumurtalar yirmi şefin bulunduğu bir konsey tarafından dikkatlice incelenir ve en mükemmel yüz tanesi seçilip diğerleri yok edilirdi. Beş yılın sonunda, ortaya çıkan binlerce yumurta arasından neredeyse mükemmel olan yaklaşık beş yüz tanesi seçilir, beş yıl daha sadece güneş ışınlarının geçebildiği ve hemen hemen hiç hava geçirmeyen inkübatörlere yerleştirilirdi. Bugün tanık olduğum kuluçka kendi türünde oldukça temsili bir olaydı, yüzde biri dışında yumurtaların hepsi iki günde kabuklarından çıkmıştı. Geride kalan yumurtalar kabuklarından çıksalar bile o küçük Marslıların kaderleri hakkında hiçbir şey bilemezdik. Bu yumurtalar yetişkin Marslıların kuluçka merkezlerine dönmeleri için gerekli olan uygun süreyi, yani neredeyse bir saat, hesaplamalarını sağlayan sistemi altüst edebileceklerinden ve yanlış kuluçka zamanını diğer nesillere miras bırakabileceklerinden istenmezlerdi.

İnkübatörler, diğer kabileler tarafından keşfedilme olasılıklarının çok az olduğu veya hiç olmadığı, uzak bir kaleye inşa edilmişti. Böylesi bir felaketin sonucu, beş yıl daha toplumda hiç çocuk olmaması anlamına geliyordu. Daha sonra bir uzaylı kuluçka makinesinin keşfinin sonuçlarına tanık olacaktım.

Benim bulunduğum bu yeşil Marslı topluluğu, otuz bin kadar bireyden oluşuyordu. Bu topluluğun kaldığı yer kırk ila seksen derece güney enlemleri arasında kurak-yarıkurak bir arazi ile doğuda ve batıda ise verimli büyük iki bölgeyle sınırlandırılmıştı. Karargâhları bu bölgenin güneybatı köşesinde, iki tane Marslı kanalı adını verdikleri yerin birleşiminde bulunuyordu.

Kuluçka merkezleri kendi topraklarının oldukça kuzeyinde, herhangi bir canlının bulunmadığı tenha bir bölgede olduğu için önümüzde –tabii ki benim hakkında hiçbir şey bilmediğim– muazzam bir yolculuk vardı.

Ölü şehre döndükten sonra birkaç günü nispeten tembellik yaparak geçirdim. Dönüşümüzün ertesi günü bütün savaşçılar sabah erkenden yola çıkmışlardı ve karanlık çökene dek geri dönmemişlerdi. Sonradan öğrendiğim üzere yumurtaların tutulduğu yeraltı mahzenlerine gidip, yumurtaları sonraki beş yıl boyunca duracakları ve bu süre boyunca kimse tarafından ziyaret edilemeyecekleri bir şekilde yerleştirdikleri kuluçka merkezine götürmüşlerdi.

Kuluçka makinesi için hazır olana kadar yumurtaların saklandığı mahzenler, makinenin birkaç mil güneyinde yer alıyordu ve her yıl yirmi şeften oluşan konsey tarafından ziyaret ediliyorlardı. Mahzenleri neden kuluçka merkezinin hemen yanına inşa etmedikleri, bir Dünyalı gözüyle sorduğum

ve cevabını hâlâ alamadığım bir sürü Marslı gizeminden sadece bir tanesiydi.

Benimle olduğu kadar genç Marslıyla da ilgilenmek zorunda kalan Sola'nın görevleri artık ikiye katlanmıştı. Ancak ikimiz de çok fazla ilgiye gerek duymuyorduk ve ikimiz de Marslı eğitiminde aynı düzeyde olduğumuz için Sola bizi birlikte eğitiyordu.

Sola'nın ödülü yaklaşık bir metre boyunda çok güçlü ve fiziksel olarak mükemmel bir erkek çocuktu. Ayrıca çok çabuk öğreniyordu ve sergilediğimiz kıyasıya rekabet süresince çok eğleniyorduk. En azından ben çok eğleniyordum. Daha önce de söylediğim gibi Mars dili son derece basitti. Bir hafta içerisinde bütün isteklerimi söyleyebilecek ve bana söylenen neredeyse her şeyi anlayabilecek duruma gelmiştim. Sola'nın eğitimi sayesinde Mars dilini öğrendiğim gibi, çevremde olan biten her şeyi hissetmemi sağlayan telepatik güçlerimi de edinmiştim.

Sola'yı benimle ilgili en çok şaşırtan şey, ben diğerlerinden kolay bir şekilde telepatik mesajlar alabilirken –ki bu mesajlar bana gönderilmiş olamasalar bile– kimsenin benim zihnimi hiçbir şekilde okuyamıyor oluşuydu. İlk başlarda canımı sıksa da daha sonraları Marslılara karşı su götürmez bir şekilde avantaj sağladığı için bu durumdan memnun olmaya başladım.

BÖLÜM VIII

GÖKTEN YAKALANAN GÜZEL BİR ESİR

İnkübatör töreninden üç gün sonra eve doğru yola çıktık. Alay başı şehrin önündeki açık alana gelir gelmez, hızlı bir şekilde geri dönüş için emir verildi. Yeşil Marslılar, bunun için yıllarca eğitilmiş gibi üç dakikadan daha kısa bir süre içinde yakındaki binaların geniş kapılarının içine savaş arabaları, mamutlar, atlı savaşçılar ve tüm süvari alayı hiçbir yerde görünmeyene kadar sis gibi eriyerek ortadan kayboldu.

Sola ve ben şehrin önündeki bir binaya gitmiştik, tam da maymunlarla karşılaştığımız binaya. Bu ani kaçışa neyin neden olduğunu anlamak için bir üst kata çıktım ve pencereden ilerideki tepelere doğru baktım.

Alçak, gri boyalı, devasa, uzun bir gemi en yakın tepenin zirvesinde yavaşça sallanıyordu. Yirmi tanesi art arda dizilene kadar büyük geminin ardından bir başkası geldi ve bir diğeri daha... Yere yakın, yavaşça ve görkemli bir şekilde sallanarak bize doğru havada süzüldüler.

Her biri uzunluğu boyunca sallanan tuhaf bir sancak taşıyordu ve her birinin pruvası güneş ışığında parlayan, şehirden bile açık bir şekilde görünen tuhaf bir materyalle boyanmıştı.

Hava aracının ön güverteleri ve üst kısımlarını dolduran figürler görebiliyordum. Bizi keşfettiklerini mi yoksa sadece terk edilmiş şehre mi baktıklarını tam anlayamadım. Ancak her halükârda kaba bir şekilde karşılandılar, çünkü yeşil Marslı savaşçılar aniden ve hiç bir uyarıda bulunmadan büyük gemilerin oldukça barışçıl bir şekilde ilerlediği vadiye doğru küçük binaların pencerelerinden müthiş bir yaylım ateşi açtılar.

Sahne bir anda sihirli bir şekilde değişti; en öndeki gemi bize doğru yana savruldu ve silahlarını devreye sokarak ateşimizi geri püskürttü, aynı zamanda önümüze paralel olarak kısa bir mesafe hareket etti ve sonra onu götürecek büyük bir çemberi tamamlama niyetiyle geri döndü. Diğer gemiler de onu takip etti, her biri pozisyona geçerken üzerimize ateş açmaya başladılar. Bizim açtığımız ateş hiçbir şekilde azalmadı ve atışlarımızın yüzde 25'i bile hedefi kaçırmıyordu. Daha önce hiç bu kadar ölümcül bir nişan doğruluğu görmemiştim ve savaşçılarımızın karşı konulmaz mermileri onları biçerken, her bir merminin ateşlenmesinin hemen ardından gemilerin üzerindeki küçük figürlerden her biri düşüyor, sancakları çözülüyordu.

Gemilerden gelen mermiler ise oldukça etkisizdi, daha sonra öğreneceğim üzere bu karşılama gemi mürettebatını tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Ayrıca gemideki silahların nişan alma teçhizatları bizim savaşçılarımızın ölümcül saldırılarına karşı son derece korumasız bırakılmıştı.

Görünüşe göre her yeşil savaşçının nispeten benzer savaş koşulları altında ateşini yöneltecek hedefi belirlenmişti. Örneğin en iyi nişancıları ateşlerini büyük düşman silahlarının nişan alma teçhizatlarına doğru yöneltirken, diğerleri ateşlerini aynı şekilde küçük silahlara yöneltiyordu. Bazıları silahlı

savaşçıları hedeflerken; diğerleri dikkatlerini mürettebatın diğer üyeleri, geminin yukarı tarafındaki yerleri, dümeni ve pervaneleri üzerine yoğunlaştırıyordu.

İlk yaylım ateşinden yirmi dakika sonra büyük filo ilk göründüğü yere doğru savruldu. Gemilerin birkaçı fark edilir bir şekilde hasar almıştı ve tükenmiş mürettebatın kontrolü altında olmadıkları belliydi. Ateşleri tamamen kesilmiş ve tüm enerjileri kaçmaya odaklanmış gibiydi. Sonra savaşçılarımız bulunduğumuz binaların çatılarına çıktılar ve donanmayı kesintisiz bir ölümcül ateşe boğdular.

Görüş alanımızda tek bir araç kalana kadar gemiler teker teker uzaktaki tepelerin sırtına ulaşmayı başardılar. Geride kalan son gemi, açılan ateşin bütün etkisini hissetmişti ki güvertesinde hareket eden tek bir figür olmadığı için tamamen mürettabatsız olduğunu anlamıştım. Yavaşça rotasından döndü, düzensiz ve acınası bir şekilde bize doğru ilerlemeye başladı. Savaşçılar anında ateş etmeyi bırakmıştı çünkü geminin tamamen kontrolsüz olduğu ve bize zarar verecek durumda olmadığı açıkça görülüyordu, kaçmaya bile hali kalmamıştı.

Şehre yaklaştığında, savaşçılar gemiyle karşılaşmak için açıklığa doğru koştular, ancak güvertesi hâlâ yeşil Marslıların ona uzanabilmeleri için oldukça yüksekteydi. Penceredeki bakış açımdan mürettebatının vücutlarının etrafa saçıldığını görebiliyordum, ancak ne tür yaratıklar olduklarını tam olarak kestiremiyordum. Hafif bir rüzgârla güneydoğu yönünde yavaşça ilerlerken üzerinde hiçbir yaşam belirtisi görünmüyordu.

Yerden yaklaşık on beş metre yüksekte sürükleniyordu. Yüz savaşçı tarafından filonun ya da takviye kuvvetlerinin gelme olasılığına karşı, çatılara geri dönme emri verilene kadar takip edildi. Kısa bir süre sonra bizim bulunduğumuz

yerin iki kilometre güneyindeki binaların üzerine çarpacağı anlaşıldı ve onu izleyen savaşçıların dörtnala at sürdükten sonra bineklerinden inip geminin çarpacağı binaya girdiklerini gördüm.

Gemi binaya yaklaşırken ve çarpışmadan hemen önce Marslı savaşçılar pencerelerden saldırıya başladılar, büyük mızraklarıyla çarpışmanın etkisini azalttılar. Birkaç dakika içerisinde kancalarını gemiye fırlatıp, büyük gemiyi aşağıdaki savaşçılara doğru indirmeyi başardılar.

Savaşçılar gemiyi sabitleyip herhangi bir yaşam belirtisi için baştan aşağı arama yaptılar ve sonrasında küçük bir yaratığı sürükleyen bir grubun aşağı tarafta durduğunu gördüm. Yaratık yeşil Marslıların boylarının yarısından bile kısaydı ve balkonumdan iki ayak üzerinde dik bir şekilde yürüdüğünü görebiliyordum. Henüz tanımadığım yeni ve garip bir Marslı türü olduğunu düşündüm.

Esirlerini yere indirdiler ve ardından gemiyi organize bir şekilde talan ettiler. Operasyon birkaç saat aldı ve bu süre zarfında silahlar, cephaneler, ipekler, kürkler, mücevherler, garip bir şekilde oyulmuş taş kaplar, katı yiyecek-içecekler ve Mars'a geldiğimden beri ilk defa gördüğüm su fıçılarından oluşan ganimeti taşımak için bir dizi savaş arabası talep edildi.

Son yük gemiden taşındıktan sonra savaşçılar gemide hızlı bir şekilde hatlar oluşturdular ve onu güneybatı yönündeki vadiye doğru çektiler. Daha sonra birkaç tanesinin geminin güvertesiyle ve diğerlerinin de ölü mürettabatın üzerine içinde aside benzer bir sıvı bulunan damacanaları boşaltmakla meşgul olduğunu görebildim.

Bu işlem sona erdiğinde aceleyle geminin yan taraflarından aşağı doğru indiler. Gemiyi terk eden son savaşçı gemiye

doğru bir şey fırlattı ve yaptığı şeyin sonucunu görmek için bekledi. Fırlattığı şeyin isabet ettiği noktadan hafif bir alev çıkmaya başladığında savaşçı hemen yana doğru savruldu ve hızla yere atladı. Üzerine fırlatılan kancaların salınması ve ganimetinin kaldırılmasıyla hafifleyen savaş gemisi görkemli bir şekilde havaya yükseldi, güvertesi ve üst kısımları bir yığın kükreyen alevlerle doldu.

Gemi, alevler ahşap parçalarını yedikçe ve ağırlığı azaldıkça her seferinde daha da yükseğe çıkarak yavaş bir şekilde güneydoğuya doğru sürüklendi. Mars'ın ıssız toprakları arasında güdümsüz ve insansız olarak sürüklenen bir cenaze ateşini görmek, bu manzara karşısında insanı hayretler içinde bırakıyordu. Kaderinin onu dostça olmayan ellere taşıdığı bu tuhaf ve vahşi yaratıkların yaşam öyküsünü simgeleyen ölüm ve yıkımın terk edilmiş haliydi.

Az önce gördüğüm manzaranın hüznünü içimde hissederek, bana göre sorumsuz bir şekilde yavaşça sokağa indim. Tanık olduğum sahne, yeşil savaşçılardan daha dostane ve nazik bir halkın güçlerinin yok edilişi gibi gözüküyordu. Gördüğüm bu tuhaf görüntüyü tam olarak idrak edemesem de aklımdan çıkaramıyordum. Ruhumun en derin yerlerinde, bilinmeyen bu varlıklara karşı garip bir özlem duydum ve filonun geri dönüp ona çok acımasızca ve kayıtsızlıkla saldıran yeşil savaşçılardan hesap soracağına dair içimden güçlü bir umut yükseldi.

Topuğuma yakın ve artık alışkın olduğu mesafede Woola yani köpeğim beni takip ederken, Sola bir araştırma konusuymuşum gibi arkamdan geldi. Süvari alayı meydana geri dönüyordu, o gün kimse eve dönmedi, hatta hava araçlarının geri dönüp saldırmalarına karşı bir haftadan fazla süre meydanda kaldılar.

Lorquas Ptomel, savaş arabaları ve çocuklarla dolu açık vadilerde yakalanamayacak kadar zeki ve yaşlı bir savaşçıydı; biz de tehlike geçene kadar tenha şehirde kaldık.

Sola ve ben meydana girdiğimizde bütün benliğimi büyük bir umut, coşku, korku, hüzün ve en baskın şekilde rahatlama ve mutluluk duygularıyla dolduran bir çift gözle karşılaştım. Marslıların oluşturduğu kalabalığa yaklaştığımızda, savaş gemisinde yakalanan yaratık birkaç yeşil dişi Marslı tarafından yakındaki bir binaya sürükleniyordu.

Ve karşımdaki manzara, geçmiş hayatımdaki dünyevi kadınlardaki her ayrıntıya benzeyen ince ve kadın benzeri bir figürdü. İlk başta beni görmedi ama tam da hapishanesi olacak binanın kapısından kaybolurken döndü ve gözleri benimkilerle buluştu. Yüzü oldukça güzel ve ovaldi, her özelliği ince ve zarif bir şekilde işlenmişti. Gözleri büyük ve parlaktı; kafasının üstü kömür gibi siyah, tuhaf bir şekilde yapılmış, dalgalı saçlarla bezenmişti. Derisi açık kırmızımsı bakır rengindeydi, yanaklarının kıpkırmızı ışıltısı ve yakut gibi güzelce şekillendirilmiş dudakları garip bir şekilde güçlendirici bir etkiyle parlıyordu.

Ona eşlik eden yeşil Marslılar gibi giysilerden mahrumdu; gerçekten de son derece iyi işlenmiş süsleri dışında tamamen çıplaktı ve hiçbir giysi hem mükemmel hem de simetrik figürünün güzelliğini arttıramazdı.

Bakışları bana dayandığında gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı ve serbest eliyle küçük bir işaret yaptı; elbette anlamadığım bir işaret. Bir an birbirimize baktık, sonra beni keşfettiğinde yüzünü yücelten umut ve yenilenen cesaret ifadesi, tiksinme ve küçümsemeyle karışan mutlak bir üzüntüye dönüştü. İşaretine cevap vermediğimi fark ettim.

Mars gelenekleri konusunda cahil olduğum için sezgisel olarak onun, talihsiz bilgisizliğimin cevap vermemi engellediği yardım ve koruma için bir çağrı yaptığını hissettim. Ve sonra gözümün önünden terk edilmiş yapının derinliklerine sürüklendi.

BÖLÜM IX
DİLİ ÖĞRENİYORUM

Kendime geldiğimde bu karşılaşmaya tanık olan Sola'ya baktım ve genellikle ifadesiz olan yüzünün tuhaf bir şekle büründüğünü gördüm. Mars dilini henüz yeni öğreniyordum, bildiklerim sadece günlük hayattaki ihtiyaçlarımı karşılamama yetiyordu, bu yüzden aklından geçenleri anlayamadım.

Binamızın girişine vardığımda beni garip bir sürpriz bekliyordu. Bir savaşçı elinde silahlar, süsler, kendi türüne ait bütün donanımlarla bana doğru yaklaştı ve elindekileri anlaşılmaz birkaç sözle birlikte aynı zamanda saygılı ve tehditkâr şekilde bana sundu.

Ardından Sola, birkaç kadının da yardımıyla bana uzatılan bu eşyaları karşımdakine nazaran daha küçük olan bedenime uyarladı. İşlerini bitirdiklerinde ise savaşın tüm dünyasına bürünmüş halde buldum kendimi.

O andan itibaren Sola, çeşitli silahların nasıl kullanacaklarını anlattı ve takip eden her günümü Marslı gençle birlikte birkaç saat meydanda alıştırma yaparak geçirdim. Henüz tüm silahlar konusunda yetkin değildim, ancak benzer dünyevi silahlara olan aşinalığım beni alışılmadık derecede iyi bir öğrenci yaptı ve oldukça tatmin edici bir şekilde ilerledim.

Benim ve genç Marslıların eğitimleri sadece kadınlar ta-

rafından kontrol ediliyordu. Marslı kadınlar bize yalnızca bireysel savunma ve saldırı sanatlarını değil, aynı zamanda yeşil Marslılar tarafından imal edilen her türlü eşyanın içindeki zanaati de öğretiyorlardı. Barut, ateşli silahlar, aslında değerli olan her şey kadınlar tarafından üretiliyordu. Savaş zamanında korunaklı bir alan oluşturur, fakat ihtiyaç duyulduğunda erkeklerden daha büyük bir zekâ ve gadddarlıkla savaşırlardı.

Erkekler savaş sanatının strateji kısmına ve büyük birliklere karşı uygulanacak taktiklere göre eğitilirdi. İhtiyaç duyulduğu anda yasalar yapılır ve her acil durum için yeni bir yasa çıkarılırdı. Adaletin idaresinde emsallerden bağımsızlardı. Gelenekler yıllarca süregelen tekerrürlerle oluşturulmaktaydı. Fakat herhangi bir geleneği hiçe sayma durumunda jüri heyeti, zanlı için her konuda özel olarak karar alırdı. Adaletin nadiren doğru yoldan şaştığını söyleyebilirim, adalet hukukun yükselişiyle ters orantılı olarak hüküm sürüyor gibiydi. En azından Marslılar avukata ihtiyaç duymadıkları için bir bakıma mutlulardı.

Marslıların esirini, o büyük grubun arasında bir an için gördüğüm günün üzerinden birkaç gün geçmişti. Sonrasında onu, Lorquas Ptomel'le ilk karşılaştığım yerde görmüştüm; gardiyanların ona son derece gereksiz bir şekilde sert ve gaddarca davrandıklarını fark etmemek mümkün değildi. Oysa Sola bana neredeyse "anne nezaketi" diye adlandırabileceğim bir şefkatle davranıyor, diğer birkaç yeşil Marslı ise sadece beni fark etme zahmetine katlanıp ardından saygılı bir şekilde yaklaşıyorlardı.

Onu iki kere gardiyanlarıyla konuşurken –ki bu durum bana, konuşabildiklerini veya en azından herkesin konuşabi-

leceği ortak bir dilin varlığını göstermişti– görebilme şansım oldu. Bu ilave teşvikle Sola'nın bütün dikkatini eğitimimi hızlandırması için üzerime çektim; birkaç gün içerisinde Marslı dilinde herhangi bir konuşmayı yürütebilecek ve duyduğum her şeyi anlayabilecek duruma geldim.

Uyuduğumuz yerde ben, Sola, Sola'nın toy Marslısı, köpek Woola dışında üç dört kadın Marslı ve birkaç tane daha toy Marslı bulunuyordu. Gece herkes inzivaya çekildiğinde uyumadan önce yetişkinlerin kısa bir süre öylesine konuşmaları alışılmış bir şeydi. Ve artık dillerini anladığım için kimse bana bir şey söylemese de konuşulan şeyleri hevesli bir şekilde dinliyordum.

Esirlerinin kabul salonuna götürüldüğü günün gecesi, bu olayı konuşmaya başladıkları anda cankulağıyla onları dinledim. İlk karşılaştığımız anda yüzündeki o tuhaf ifadeyi unutamadığım için Sola'ya bu güzel esirle ilgili soru sormaktan kaçınıyordum. Hâlâ her şeyi dünyevi standartlara göre düşündüğüm göz önüne alınırsa, Sola'da gördüğüm ifadenin kıskançlıktan ötürü olduğunu söyleyemezdim. Ve onun bu konudaki tutumunu tam olarak öğrenene kadar kayıtsız davranmaya devam etmenin daha güvenli olacağını hissediyordum.

Kaldığımız yerde uyuyan ve esirin muhafızlarından bir tanesi olan yaşlı Sarkoja'ya, "Ne zaman?" diye sordu kadınlardan biri. "Ne zaman kırmızı derilinin ölüm ıstıraplarının tadını çıkarabileceğiz? Ya da Lorquas Ptomel Jed, onu fidye için tutmaya mı niyetli?"

Sarkoja, "Onu bizimle birlikte Thark'a geri götürmeye ve Tal Hajus'un önünde oynanacak büyük oyunlarda son ıstıraplarını sergilemeye karar verdiler," dedi.

"Onu kullanmak ne işimize yarayacak ki?" diye sordu Sola. "Hem çok küçük hem de çok güzel; onu fidye için alıkoyacaklarını ummuştum."

Sarkoja ve diğer kadınlar, Sola'nın bu zayıflık göstergesi karşısında öfkeyle homurdandı.

"Ne üzücü Sola, bir milyon yıl önce doğmamış olman çok üzücü," dedi Sarkoja, "Toprağın bütün boşluklarının suyla dolduğu ve insanların üzerinde yelken açtıkları deniz kadar yumuşak olduğu zamanlarda. Bugün bu tür duyguların zayıflığı ve atavizmi gösterdiği bir noktaya geldik. Tars Tarkas'ın bu kadar yozlaşmış duygulara sahip olduğunu öğrenmesine izin vermen iyi olmayacak, çünkü analık gibi ağır sorumlulukları bir daha sana emanet edeceğini sanmam."

Sola, "Bu kırmızı kadına olan ilgimde yanlış bir şey görmüyorum," diye karşılık verdi. "Bize asla zarar vermedi, ama ne biz onun eline düşmeliydik ne de o bizim elimize... Bize karşı savaşan sadece onun türünün erkekleriydi ve onların bize karşı tutumunun, bizimkinin bir yansıması olduğunu daha önce hiç düşünmemiştim. Savaş durumları haricinde kendi aralarında da başka türlerle de savaşmayan bir tür onlarınki. Biz ise hem kendi türümüz içerisinde hem kızıllarla sürekli bir savaş halindeyiz. Hatta kendi topluluğumuz içerisinde bile kavga ediyoruz. Ah, kabuğumuzu kırdığımız andan itibaren bizi bilinmeyene taşıyan gizemli, karanlık ve antik Iss nehrinin bağrına seve seve gidene dek sürekli devam eden korkunç katliam dönemi... En azından korkunun ve dehşetin artık olmadığı, bizi bilinmeyene taşıdığı yolculuğumuza kadar sürekli devam eden bir kan akıtma periyodu. Erkenden ölümle karşılaşanlar en şanslılardır. Tars Tarkas'a ne söylemek isterseniz söyleyin, başıma bu hayatta yaşamak zorunda

olduğumuz korkunç varoluşumuzdan daha kötü bir şey getiremez."

Sola'nın bu asi çıkışı diğer kadınları o kadar şaşırttı ve şok etti ki, birkaç kelimelik genel kınamadan sonra hepsi sessizliğe büründü ve kısa süre sonra uykuya daldılar. Bu durumun sonucunda, Sola'nın zavallı kıza yakınlığına emin oldum, ayrıca diğer kadınların eline düşmektense onun yanında olduğum için ne kadar şanslı olduğumu hissettim. Bana düşkün olduğunu biliyordum ve şimdi onun zulüm ve barbarlıktan nefret ettiğini keşfettiğimden, tutsak kızla birlikte kaçmak için onun yardımına güvenebileceğimi anlamıştım.

Kaçmak için daha iyi koşullar olduğunu bile bilmiyordum ama Mars'ın çirkin ve kana susamış yeşil adamları arasında daha uzun süre kalmaktansa, benimle aynı kalıptan dökülmüş insanlar arasında şansımı denemek için çok istekliydim. Ama nereye ve nasıl gideceğim, zamanın başlangıcından beri ölümsüzlüğü arayan insanoğlununki gibi bir muammaydı.

İlk fırsatta Sola'nın güvenini kazanmaya ve ondan açık bir şekilde bana yardım etmesini istemeye karar verdim. Bu kararlılıkla ipek kumaşlarım ve kürklerim arasında dönüp Mars'ın rüyasız ve ferahlatıcı uykusuna daldım.

BÖLÜM X
ŞAMPİYON VE REİS

Sonraki sabah erkenden uyandım. Hatırı sayılır derecede özgürlüğe sahiptim artık, şehirden ayrılmadığım sürece istediğim yere gidip gelmekte özgür olduğumu söylemişti Sola. Aynı zamanda bu şehirde olduğu gibi diğer bütün ıssız antik Mars şehirlerinin de, ikinci günümde yaşadığım maceranın başkahramanları olan beyaz maymunlar tarafından işgal edildiği konusunda beni uyarmıştı.

Sola şehrin sınırlarını geçmemem gerektiğini söylerken, eğer böyle bir şeye kalkışırsam Woola'nın bunu her halükârda yine engelleyeceğini ve yasak bölgelere geçmemin onun vahşi doğasını ortaya çıkaracağını da eklemişti. "Bu doğasında var, ona karşı çıkmakta ısrar edersen seni şehre ölü veya diri, tercihen ölü olarak geri getirir," diye de eklemişti.

Erkenden uyandığım o sabah, keşfetmek için yeni bir yer seçtiğimde kendimi bir anda şehrin sınırlarında bulmuştum. Önümde dar ve davetkâr geçitlerle kaplı alçak tepeler vardı. Tıpkı henüz içinde bulunduğum yere karşı da daha önce hissettiğim gibi, önümdeki bölgeyi keşfetmek ve görüş alanımı kapatan zirvelerin arkasında ne olduğunu görmek için can atıyordum.

Ayrıca bunun, Woola'nın niteliklerini test etmek için mükemmel bir fırsat olacağını düşündüm. Bu yabani hayvanın

beni sevdiğine ikna olmuştum. Onda diğer herhangi bir Marslı insan, hayvan ya da yaratıktan daha fazla sevgi belirtisi görmüştüm ve sadakatinin, ona bir görev dayatmış olan sevgisiz efendilerinden ziyade hayatını iki kez kurtaran bir adamdan yana olduğundan emindim.

Sınır çizgisine yaklaştığımda Woola endişeyle önüme koştu ve vücudunu bacaklarıma dayadı. İfadesi saldırgandan çok yalvarır gibiydi; ne büyük azı dişlerini gösterdi ne de hırladı. Kendi türümün dostluğundan ve yoldaşlığından mahrumdum; dünyevi bir insanın içinden gelen sevgisini bir yere yönlendirmesi gerektiği için Sola ve Woola'ya karşı hatırı sayılır derecede sevgi besliyordum. Ve hayal kırıklığına uğramayacağımı düşünerek ona, ondakine benzer bir içgüdüyle yaklaşmaya karar verdim.

Ona hiçbir zaman bir köpeği sevdiğim gibi yaklaşmamış ya da onu okşamamıştım. Yere oturdum, kollarımı kalın boynuna doladım ve onu okşayıp bir nevi tavlamaya çalıştım. Evimdeki köpeğimle ya da dünyevi diğer hayvanlarla konuştuğum gibi onunla da yeni öğrendiğim Marslı diliyle konuşuyordum. Benim şefkatli tezahürüme verdiği yanıt ciddi şekilde dikkate değerdi; bütün dişleri gözükecek şekilde kocaman ağzını en sonuna kadar açtı, büyük gözleri neredeyse et kıvrımları tarafından gizlenene kadar burnunu buruşturdu. Bir İskoç çoban köpeğinin gülümsemesini daha evvel gördüyseniz, Woola'nın yüz ifadesi hakkında kafanızda bir şeyler canlanabilir.

Sırtının üzerine devrildi ve ayaklarımın dibinde büsbütün yuvarlanmaya başladı, zıpladı ve üzerime atladı, kocaman ağırlığıyla beni yere devirdi, sırtının sevilmesini isteyen oyuncu küçük bir köpek yavrusu gibi etrafımda heyecanla dolanıp durdu. Bu gösterinin gülünçlüğüne karşı koyamadım ve uzun

süredir sürmediği atının Powell'ı aniden bir çuval meksika fasulyesinin üzerine başının üstüne attığını gördüğüm günden beri ilk defa ileri geri sallanarak, yanlarımı tutarak gülmeye başladım.

Kahkaham Woola'yı korkuttu, maskaralıkları durdu ve acınası bir şekilde bana doğru sürünerek çirkin kafasını kucağıma soktu ve sonra Mars'ta kahkahanın ne anlama geldiğini hatırladım: işkence, acı çekme, ölüm... Kahkahamı durdurdum, zavallı ihtiyarın başını ve sırtını ovuşturdum, birkaç dakika onunla konuştum ve sonra otoriter bir ses tonuyla beni takip etmesini emrederek tepelere doğru ilerlemeye başladım.

Artık aramızda bir otorite sorunu yoktu, o andan itibaren Woola benim sadık kölemdi ve ben, tartışmasız bir şekilde onun tek efendisiydim. Tepelere yolculuğum sadece birkaç dakika sürdü ve ilgimi çekecek herhangi bir şeyle karşılaşmadım. Dar ve derin vadiler muhteşem renkli, tuhaf şekilli sayısız çiçekle doluydu. İlk tepenin zirvesinden uzaktaki oldukça büyük dağlara –Mars'ta yüksekliği en fazla 1.200 metre olan tepelerin üzerinde bulunduğumu düşünürsek, boyut bu noktada göreceli bir hal alıyor– kadar diğer tepelerin kuzeye doğru sıralandıklarını gördüm.

Sabah yürüyüşüm benim için büyük önem taşıyordu, çünkü Tars Tarkas'ın güvenliğim için peşime taktığı Woola ile mükemmel bir ilişki kurmuştum. Her ne kadar teoride esir olsam da pratikte neredeyse özgür olduğumu artık biliyordum ve eski efendileri tarafından Woola'nın yeni halinin fark edilmemesi için şehrin sınırlarına doğru aceleyle yol alıyordum. Bu macera sonrasında geri dönmemek üzere şehirden tamamen ayrılmaya hazır olana dek, bir daha dolaşmama izin verilen topraklardan çıkmamaya karar vermiştim. Zira bu

durum fark edilirse özgürlüğümün kesinlikle kısıtlanmasına ve Woola'nın da ölümüne yol açardı.

Meydana geri döndüğümde esir kızla üçüncü kez anlık olarak göz göze geldim. Kabul salonun girişindeydi, yanındaki muhafızlarla birlikte ayakta duruyordu. Kibirli bir bakış atıp ardından tamamen arkasını döndü. Hareketi o kadar kadınsı, o kadar dünyeviydi ki bir yandan gururumu kırıp bir yandan yüreğimi tanıdık bir duyguyla ısıttı. Tıpkı her ne kadar acımasız ve küçük düşürücü bir durumda olan bir insanoğlunda olacağı gibi, bu tür bir içgüdünün varlığını Mars'ta benim dışımda başka birinde de görmek güzeldi.

Yeşil bir Marslı kadın bu tür bir hoşnutsuzluk ya da aşağılama göstermek isteseydi, büyük bir olasılıkla bunu bir kılıç darbesiyle ya da tetik parmağının hareketiyle yapardı. Ama duyguları çoğunlukla körelmiş olduğundan, içlerinde bu tür bir hissiyatı uyandırmak için ciddi bir zarar görmeleri gerekirdi. Fakat eklemem lazım; Sola bir istisnaydı. Onun tabiatı iyiydi, hiçbir zaman kaba veya hoyrat davrandığını görmemiştim. Hatta diğer Marslı arkadaşlarının söylediği gibi, Sola bir atavizm örneğiydi ve gerçekten atalarının sevgi dolu yapısına çekmişti.

Esirlerinin dikkatlerinin merkezinde olduğunu görünce duruşmayı izlemek için durdum. Lorquas Ptomel'in gelmesi uzun sürmedi ve reisleriyle beraber binaya yaklaşıp muhafızlara, esirle birlikte onu takip etmelerini söyleyerek kabul salonuna girdi. Bir şekilde iltimasım olduğunu fark ettim ve askerleri dillerini yeteri kadar anlamadığıma inandırıp – Sola'ya dili tam olarak öğrenene kadar kimseyle konuşmak istemediğimi bir sır olarak saklaması için rica etmiştim– kabul salonuna girdim ve duruşmayı dinlemeye başladım.

Konsey, kürsü merdivenlerine otururken esir ve iki muhafızı da aşağılarında ayakta duruyordu. Kadınlardan birisinin Sarkoja olduğunu fark ettim ve önceki günkü duruşmada olanları nasıl bildiğini böylelikle öğrenmiş oldum. Sarkoja, esire karşı en fazla sert ve acımasızca davranandı. Onu tutarken ilkel tırnaklarını zavallı kızın etine batırıyor, kolunu en acı verici şekilde büküyordu. Yer değiştirilmesi gerektiğinde onu ya sert bir şekilde sarsıyor ya da paldır küldür itiyordu. Acımasız ve vahşi atalarının ona bıraktığı, dokuz yüz yıldır onunla beraber olan bütün nefret, acımasızlık ve gaddarlık duygularını bu korumasız esirin üzerinde gösteriyordu.

Diğer kadın o kadar gaddar değildi çünkü tamamen kayıtsızdı. Eğer esirle yalnız kalsaydı, ne sert bir muamele gösterirdi ne de şu anda gördüğü ilginin herhangi bir zerresini. Neyse ki gece olduğunda Sarkoja yerine ona emanet ediliyordu.

Lorquas Ptomel esire bakarken bakışlarını bir anda bana yöneltti ve Tars Tarkas'a döndü, bir kelime söyleyip sabırsızlığını gösteren bir el hareketi yaptı. Tars Tarkas, Lorquas Ptomel'i güldüren anlayamadığım bir cevap verdi ve sonrasında daha fazla benimle ilgilenmediler.

Lorquas Ptomel esire dönerek, "Adın ne?" diye sordu.

"Dejah Thoris, Heliumlu Mors Kajak'ın kızı."

Lorquas Ptomel, "Ziyaret ekibinin amacı nedir?" diye devam etti.

"Babamın babası, Helium'un Jeddak'ı tarafından hava akımının yönü ve atmosferik yoğunluk testlerinin araştırılması için gönderilmiş tamamıyla bilimsel bir araştırma grubuydu," diye kısık ve iyi ayarlanmış bir sesle yanıtladı güzel esir.

"Savaş için hazırlıksızdık," diye devam etti "Sancaklarımızın ve gemilerimizin renklerinin de gösterdiği gibi barışçıl

bir görevdeydik. Yaptığımız araştırma bizim olduğu kadar sizin de yararınıza olan bir araştırmaydı. Sizin de tam olarak bildiğiniz gibi emeklerimiz ve bilimsel çalışmalarımızın verdiği meyveler olmasaydı, Mars'ta canlı yaşamının devamını sağlayan herhangi bir su veya hava tedariği olmayacaktı. Kayda değer bir miktarda kayıp vermeden asırlardır aynı noktada hava ve su tedariği sağlıyoruz. Buna siz yeşil adamların vahşi ve cahilce saldırılarına rağmen devam ediyoruz.

Neden, ah, neden arkadaşlarınızla dostluk içinde yaşamayı öğrenmiyorsunuz? Size hizmet eden aptal yabanileri aşmak yerine, türünüzü yok olmaya götüren şeylerin peşinden gitmek zoruda mısınız? Asırlar öncesinden kalan berbat bir toplum düşüncesinin kurbanı; yazılı bir dili, sanatı, evleri, sevgisi olmayan bir halk... Herkesin her şeye, kadınlar ve çocuklara bile ortak sahip olduğu ve sonuç olarak hiçbir ortak noktası kalmamış bir toplum. Kendiniz dışında her şeyden nefret ettiğiniz için birbirinizden de nefret ediyorsunuz. Ortak atalarımızın yollarına geri dönün, nezaket ve dostluğun ışığına geri dönün. Yol size açık, size yardım etmek için uzanan kırmızı adamların ellerini bulacaksınız. Ölmekte olan gezegenimizi yeniden canlandırmak için birlikte daha fazlasını yapabiliriz. Kırmızı Jeddakların en büyüğü ve en güçlüsünün torunu size soruyor: Gelecek misiniz?"

Lorquas Ptomel ve savaşçılar, konuşması bittikten sonra birkaç dakika boyunca sessizce ve dikkatlice genç kadına baktılar. Kim bilir akıllarından neler geçiyordu, ama etkilendikleri açık bir şekilde belli oluyordu. Aralarından herhangi birinin süregelen alışkanlıklara karşı duracak kadar güçlü olup ortaya çıkması ise Mars için yeni bir devrin başlangıcı olurdu.

Tars Tarkas'ın konuşmak için ayağa kalktığını gördüm. Yüzünde yeşil bir Marslı savaşçının yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Kendisiyle, mirasıyla, eski geleneklerle içten içe bir savaş halinde gibi gözüküyordu. Konuşmak için ağzını açtığında neredeyse iyilik ve nezaket dolu bir bakışın şiddet dolu ve korkunç çevresini aydınlattığını gördüm.

Tars Tarkas'ın dilinin ucundaki kelimeler hiçbir zaman söylenemedi çünkü tam o anda genç bir savaşçı, yaşlıların arasındaki düşünceleri sezip kürsü merdivelerinden aşağıya doğru atladı ve zayıf mahkûmu yere düşüren güçlü bir darbe indirdi ona. Genç savaşçı ayağını esirin yerdeki bedeninin üzerine koyup kurula doğru döndü ve konsey berbat, tatsız bir kahkahayla çınladı.

Bir an için Tars Tarkas'ın onu öldüreceğini düşündüm, Lorquas Ptomel de bu zalimliği pek onaylamıyor gibiydi. Fakat atmosfer değişti, eski halleri iktidar güdülerini tekrar geri getirdi ve onlar da güldüler. Kahkahaları her ne kadar berbat olsa da savaşçının yeşil Marslı mizahının ahlaki değerlerine göre oldukça komik olan bu hareketine göre çok yüksek sesli değildi.

Ne olup bittiğini anlamak için biraz düşünmem gerekse de harekete geçmem çok uzun bir zaman almadı. Olacakları hissetmiş olmalıyım ki onun o güzel, kalkık, yalvaran suratını hedef alan darbe daha aşağı inmeden önce esiri korumak için salonun yarısına kadar gelmiştim. Fakat ben salonun ortasına varamadan yumruk inmişti.

Çirkin kahkahası, onun tepesinde olduğum anda kesildi. Karşımdaki yabani dört metre yüksekliğindeydi ve dişlerine kadar silahlanmıştı. Fakat ben de bütün salonu öfkemin müthiş yoğunluğuyla doldurmuştum. Yukarı sıçrayarak uyarı

çığlığıma doğru dönen yüzüne vurdum. Kısa kılıcını çekti ve ben de kendiminkini. Göğsüne doğru bir darbe indirdim, bir ayağımı silahının dipçiğine koyup sol elimle büyük dişlerinden bir tanesini kavradım ve kılıcımı göğsüne art arda birçok kez sapladım.

Çok yakınında olduğum için kısa kılıcını da silahını da kullanamazdı. "Eğer bir düşmanla teke tek çarpışıyorsan, düşmanının sana saldırdığı silahı kullanman gerekir" diyen Marslı âdetlerine ters düşerdi. Bu yüzden beni yerimden oynatmak için vahşi ve beyhude bir hareket dışında başka bir şey yapamazdı. Sahip olduğu o şişkin görüntüsü, onu benden çok az da olsa güçlü yapıyordu. Sonunda yerde kanlı ve ölü bir şekilde yatması için bir ya da iki dakika gerekmişti.

Dejah Thoris dirseğinin üzerinde durmuş, kocaman meraklı gözlerle bu mücadeleyi izliyordu. Sonunda ayaklarımın üzerinde durabildiğimde onu da yerden kaldırdım ve odanın yan tarafındaki oturaklardan birine taşıdım.

Hiçbir Marslı bana müdahale etmedi. Pelerinimden bir parça ipek koparıp burnundan sel gibi akan kanı durdurmaya çalıştım. Kısa zamanda da bunu başarabildim çünkü yaraları neredeyse normal bir burun kanaması haline gelmişti. Konuşabilmeye başladığında elini koluma koydu ve gözlerime bakarak, "Neden böyle bir şey yaptın?" dedi. "Bu tehlikeli durumumun ilk saatinde dostça yaklaşmama bile müsaade etmedin! Ve şimdi de hem kendi hayatını riske attın hem de halkından birini öldürdün. Anlayamıyorum. Ne tuhaf bir adamsınız, yeşil adamlarla birliktesiniz fakat şekliniz benim ırkıma benziyor; aynı zamanda ten renginiz beyaz maymun adamlardan daha koyu. İnsan mısınız ya da insandan çok daha fazlası mısınız, lütfen söyler misiniz?"

"Bu tuhaf bir hikâye," diye cevapladım. "Şu anda anlatmam çok uzun sürer, kaynak konusunda kendime çok güvenmediğim için başkalarının da bu hikâyeye inanacağını sanmıyorum. Ama şimdilik sadece sizin hem dostunuz, muhafızlar müsaade ettiği sürece hem de koruyucunuz ve hizmetkârınız olduğumu bilmeniz yeterli."

"O halde siz de bir esirsiniz? Fakat neden elinizde bir Thark reisinin silahlarından var? Adınız nedir? Nerelisiniz?"

"Evet Dejah Thoris, ben de bir esirim. İsmim John Carter ve Amerika, Virginia'danım. Benim evim Dünya'dır. Fakat neden silahlanmama izin verildiğini bilmiyorum, ayrıca üzerimdekilerin de reis kıyafetleri olduğunu da bilmiyordum."

Savaşçılardan birisinin silahlar, askeri malzemeler, süs eşyaları ile yaklaşması konuşmamızı böldü ve aklındaki soru işaretlerinden birisi böylelikle silinmiş oldu. Yere serdiğim düşmanımın kıyafetlerinin çıkartıldığını gördüm. Karşımdaki savaşçıda tehditkâr ama bir o kadar da saygılı bir ifade vardı. Ve bir anda anladım ki kabul salonundaki savaşım, rakibimin ölümüyle sonuçlanan şey benim lanetimdi.

Bana karşı sergilenen bütün tavrın nedeni şimdi belliydi; mahmuzlarımı, tabiri caizse kazanmıştım ve her zaman Marslı ilişkilere damgasını vuran ve diğer şeylerin yanı sıra ona "paradokslar gezegeni" dememe neden olan kaba bir adalet içinde, bir fetih sayesinde onurla ödüllendirildim. Ödüllerim, öldürdüğüm adamın üstündekiler ve konumuydu. Artık ben de bir Marslı reistim ve bu durum daha sonra öğrendiğim üzere bana verdikleri özgürlüğümün ve kabul odasında gösterdikleri müsamahanın sebebiydi.

Ölü savaşçının eşyalarını almak için döndüğümde Tars

Tarkas ve birkaç kişinin bize doğru geldiğini, merak dolu gözlerle baktıklarını gördüm. Ve sonunda bana seslendi:

"Barsoom dilini birkaç gün önceye kadar sağır ve salak olan birine göre gayet iyi konuşuyorsun. Böyle konuşmayı nereden öğrendin John Carter?"

"Bundan tamamıyla siz sorumlusunuz Tars Tarkas, bu kabiliyetimi beni Sola'nın güvencesine bırakmanız sayesinde ondan öğrendim," diye cevapladım.

"İşini gayet iyi yapmış o halde, fakat eğitiminin bir üst seviyeye çıkarılması gerekli. Şu anda kıyafetlerini giydiğin iki şeften birini öldürmeseydin başına neler geleceğini biliyor musun?"

Gülümseyerek, "Eğer onları öldürmeseydim onların beni öldüreceğini varsayıyorum," diye cevap verdim.

Yüzünde hiç de hoş sayamayacağım bir ifadeyle, "Hayır, yanılıyorsun. Marslı bir savaşçı ancak çok sert bir müdafaa durumunda bir esiri öldürür. Esirleri başka şeyler için saklamayı severiz," dedi ve devam etti: "Fakat bu durumdan tek bir şey seni kurtarabilir! Dikkate değer kahramanlığın, acımasızlığın ve yiğitliğinle Tal Hajus'a hizmet etmeli; artık tamamıyla bizden biri gibi tam teşekküllü bir Thark olmalısın. Tal Hajus karargâhına ulaşınca, Lorquas Ptomel meziyetlerine bakarak sana bu avantajı sağlayacaktır. Artık bizler gibi bir reissin fakat unutma ki her reisin güvenliği sana bağlı. Şimdilik bu kadar!"

"Seni anlıyorum Tars Tarkas," diye cevap verdim. "Bildiğiniz gibi ben Barsoom'dan değilim. Sizin tercih ettiğiniz yollar benimkilerden farklı, ileride de geçmişte nasıl davrandıysam aynen öyle davranacağım. Yani kendi halkımın standartları ve ahlaki değerlerine göre. Eğer beni bırakırsanız barış içinde

giderim, fakat aksi halde haklarım dahilinde karşıma çıkan herhangi bir Barsoomlu sonuçlarına katlanacaktır. Bir konuda kesinlikle net olmak istiyorum; bu genç kadına karşı kötü bir yaklaşımda bulunan, onu inciten veya gururunu kıran herhangi birisi olursa karşısında beni bulacağından emin olsun. Nezaketin ve cömertliğin sizin için küçümsenecek şeyler olmasını anlıyorum fakat benim için bu durum böyle değil. Ve en güçlü savaşçınızı, bunun savaşarak değişebilecek bir şey olmadığına rahatlıkla ikna edebilirim."

Normalde uzun konuşmalar yapmam veya süslü sözler söylemem ama konuştuğum şeylerin yeşil Marslıları etkilediğini açık bir şekilde söyleyebilirim.

Yaptığım konuşmadan ardında hepsi bana artık saygılı bir şekilde davranmaya başladılar. Tars Tarkas'ın kendisi bile cevabımdan hoşlanmış gözüküyordu, ama yorumu daha az ya da daha çok esrarengizdi:

"Ve ben de sanıyorum ki Thark'ın Jeddak'ı Tal Hajus'u tanıyorum."

Bütün dikkatimi Dejah Thoris'e verdim, muhafızlarının ve diğer reislerin hoşnutsuz bakışları arasından ayağa kalkmasına yardım ederek onu çıkışa kadar götürdüm. Sonuç olarak artık ben de bir reistim! O halde sorumluluklarım belliydi. Bizi rahatsız etmediler. Ve Helium'un prensesi Dejah Thoris, Virginialı bir adam John Carter, arkalarında Woola ile birlikte kalabalığın arasından Barsoom'un Tharklarının Jedi olan Lorquas Ptomel'in kabul salonundan sessizlik içerisinde çıktık.

BÖLÜM XI
DEJAH THORIS'LE BİRLİKTE

Açıklığa ulaştığımızda Dejah Thoris'ten sorumlu olan iki kadın onu almak için aceleyle harekete geçtiler. Zavallı kadın bana sığındı ve iki küçük eliyle kolumu tuttu. Kadınlara bundan sonra esirle Sola'nın ilgileneceğini söyledim. Sarkoja'ya esire karşı yanlış bir hareket yapması durumunda, onu ani ve acı dolu bir ölümün beklediğinin uyarısını da yaptım. Bu tehdidimin ne kadar anlamsız olduğunu ve Dejah Thoris'e daha fazla zarar verdiğini, Mars'ta hiçbir kadının bir erkek tarafından ya da bir erkeğin bir kadın tarafından öldürülemeyeceğini öğrendiğimde anlayacaktım. Sarkoja bize yalnızca gaddarca bir bakış attı ve bazı şeytanlıklar planlamak için arkasını dönüp gitti.

Kısa bir süre içinde Sola'yı buldum ve beni koruduğu gibi Dejah Thoris'i de korumasını, Sarkoja tarafından taciz edilmeyeceği bir yer bulmasını istedim. Benim de erkekler arasında bir yer bulacağımı ekledim.

Sola elimdeki ve omzumdaki eşyalara baktı ve "Sen artık iyi bir reissin Joh Carter," dedi. "Şimdi gidip emirlerini yerine getirmem gerekli ve bu emirleri her zaman büyük bir istekle yapacağım. Eşyalarını taşıdığın adam genç ama harika bir savaşçıydı, elde ettiği başarılar ve ölümler onu Lorquas

Ptomel'den hemen sonra gelen Tars Tarkas'a en yakın savaşçı yapmıştı. Sen on birincisin, topluluğumuzda rütbesi senden daha üstte olan on tane daha reis var."

"Peki eğer Lorquas Ptomel'ı öldürürsem?" diye sordum.

"Bunu yapan ilk kişi olursun John Carter. Fakat bu ancak bütün topluluğun önünde Lorquas Ptomel'in seninle ölümüne savaşmayı kabul etmesiyle veya sana saldırdığında müdafa için onu öldürürsen gerçekleşir."

Gülerek konuyu değiştirdim. Lorquas Ptomel'i öldürmek ve Tharkların Jedisi olmak gibi bir amacım yoktu.

Sola ve Dejah Thoris'e yeni bir yer bulmaları için eşlik ettim, önceden kaldığımız çirkin mimariye sahip yerden uzakta, kabul salonuna yakın yeni bir binada yer bulabildik. Bu binada mermer tavalarından aşağı sarkan muazzam altın zincirlere bağlı antik yataklar da vardı. Duvarlardaki işlemeler diğer binalara göre son derece detaylıydı. Üstlerinde birçok insan figürü bulunuyordu. Bunlar Dejah Throris'ten çok daha açık tenli, daha çok bana benzeyen figürlerdi. Figürlerdeki insanlara metaller ve mücevherlerle süslenmiş harika elbiseler giydirilmişti, saçları altın ve bronz rengindeydi. Erkekler sakalsızdı ve sadece birkaç tanesinde silah vardı. Tablolardaki bu güzel tenli, güzel saçlı insanlar oyun oynuyorlardı.

Uzun süre önce nesli tükenmiş bir türün, bu muhteşem sanat eserlerindeki suretlerine bakan Dejah Thoris sevinçten bir çığlık atıp ellerini dua ediyormuşçasına birleştirdiğinde Sola onları hiç fark etmemiş gibiydi.

Dejah Thoris ve Sola'nın ikinci kattaki, meydana bakan bu oda ile erzak saklamak ve yemek pişirmek için kullanılabilecek olan yan odayı kullanmaları konusunda karar kıldık. Daha sonra Sola'yı çarşaf, yemek ve ihtiyacı olabilecek birkaç

eşyayı alması için gönderip o dönene kadar Dejah Thoris'e benim eşlik edeceğimi söyledim.

Sola gittiği anda Dejah Thoris bana soluk bir gülümsemeyle dönüp, "Ancak sizi takip etmek ve korumanızı istemek için buradan ayrılırım. Ayrıca lütfen son birkaç gündür size karşı beslediğim kötü düşünceler için beni affedin," dedi.

"Haklısınız. Buradan ancak birlikte çıkabiliriz," diye cevap verdim.

"Tars Tarkas dediğiniz yaratığa nasıl karşı durduğunu gördüm ve sanırım bu insanlar arasındaki konumunuzu anlıyorum. Fakat Barsoom'dan olmadığınızı söylediğinizde kafam karıştı. Atalarım adına sormak isterim, siz neredensiniz? Benim halkıma bir yandan benziyor, bir yandan da benzemiyorsunuz. Bizim dilimizi konuşuyorsunuz ve Tars Tarkas'la konuşmanızdan bu dili daha yeni öğrendiğinizi duydum. Barsoom'da kuzey buz tabakasından güney buz tabakasına kadar her yerde bu dil konuşulsa da yazım dili farklılık gösterir. Sadece Iss nehrinin döküldüğü kayıp deniz Korus'un bulunduğu Dor vadisinde başka bir dil konuşulur. Kaldı ki atalarımdan öğrendiğim üzere Barsoom'dan kimse oraya gidip de geri dönememiştir. Sakın bana oradan döndüğünüzü söylemeyin! Eğer böyle olduysa sizi Barsoom'da canlı bırakmazlar. Lütfen bana böyle olmadığını söyleyin!"

Gözleri tuhaf bir ışığa büründü, sesi yalvarırır gibiydi ve küçük ellerini göğsüme doğru uzatıp kalbimi yokladı. Bu yoklama öyle güçlüydü ki sanki kalbimden herhangi bir inkârı söküp almak istiyor gibiydi.

"Geleneklerinizi bilmiyorum Dejah Thoris, fakat Virginialı bir centilmen hayatını kurtarmak için asla yalan söylemez.

Dor'dan değilim. Gizemli Iss'i hiç görmedim. Kayıp deniz Korus hâlâ kayıp halde. Bana inanıyor musunuz?"

Bir anda söylediklerime inanmasının benim için ne kadar önemli olduğunu anladım. Bahsettiği Barsoom cenneti veya cehenneminden gelenlere ait anlatılan efsanelerin sonuçlarından korktuğum için değildi bu endişem. Peki öyleyse nedendi? Ne düşündüğü neden bu kadar umurumdaydı? Onun bütün ruhunu gösteren güzel gözlerine ve beni izleyen yüzüne baktım. Göz göze geldiğimiz an neden bilmiyorum ama bir anda ürperdim. Belli ki o da aynı şeyleri hissediyordu ki bir iç çekip o içten, güzel suratını bana çevirip fısıldadı:

"Size inanıyorum John Carter, ne centilmen sözcüğünün anlamını biliyorum ne de Virginia'nın nerede olduğunu ama Barsoom'da kimse yalan söylemez. Eğer birisi doğruyu söylemek istemezse susar."

Daha sonra, "Sizin memleketiniz olan şu Virginia nerede John Carter?" diye sordu ve o biçimli dudaklarından çıkan topraklarımın ismi bana daha önce hiç bu kadar güzel gelmemişti.

"Ben başka bir gezegendenim," diye cevapladım. "Muhteşem bir gezegen olan Dünya, ortak güneşimizin etrafında, bizim Mars olarak bildiğimiz Barsoom'un yörüngesinin hemen yanında döner. Buraya nasıl geldiğimi size söylemem çünkü ben de bilmiyorum, fakat şu anda buradayım ve Dejah Thoris'e hizmet edebildiğim için burada olmaktan son derece memnunum."

Soru soran ve endişeli gözleriyle bana uzun uzun baktı. Söylediğim şeylere inanmasının zor olduğunu, onun güvenini ve saygısını ne kadar kazanmaya çalışsam da bunlar için umutlanamayacağımı biliyordum. Ona geçmişime ve atala-

rıma dair hiçbir şey anlatmamış olmayı tercih ederdim, ama hiçbir erkek onun gözlerine bakıp bakışlarındaki herhangi bir isteği geri çeviremezdi.

Sonunda gülümsedi ve ayağa kalktı. "Anlayamasam da size inanmalıyım. Çoktan bugünkü Barsoomlulardan olmadığınızı anlamıştım. Siz bize daha çok benziyorsunuz, yine de farklısınız. Fakat neden bununla aklımı karıştırayım ki? Kalbim, size inanmak istediğim için çoktan inandığımı söylüyor!"

Tıpkı dünyadaki kadınların yaptığı gibi iyi bir mantık kurmuştu. Mantığında hiçbir kusur bulamadım. Nitekim benim sorunumun üzerinden ancak bu kadar iyi bir mantık kurulabilirdi. Ardından her iki tarafın da birçok soru yönelttiği genel bir konuşmaya yöneldik. Dünyayla ilgili sorular sorup geleneklerimizi öğrenmek istiyordu. Ben de aynı tarzda sorular yöneltince gülüp, "Barsoom'da okula giden herkes kendi gezegeninin coğrafyasını, habitatını ve bitkilerini bildiği kadar sizin gezegeninizi de iyi bilir. Dünya dediğiniz bu yerin doğasını da bilemez miyiz? Sonuçta orası gökte öylesine asılı halde durmuyor ya?" dedi.

Benim anlattıklarımın ondaki etkisi gibi, onun sözlerinin de beni afallattığını itiraf etmeliyim. Ardından onun halkının asırlardır kullandığı ve geliştirdiği aletleri anlattı; bu aletlerin nasıl diğer bütün gezegenleri ve yıldızları anlayabilmelerini sağladığından bahsetti. Aletlerinin aldığı görüntüler o kadar net ve detaylıydı ki, görüntünün içerisinde bir ot sapının ucu bile açık bir şekilde görülebilirdi. Daha sonrasında Helium'da bu görüntülerden ve bu görüntüleri çeken cihazlarden çok fazlasını gördüm.

"O halde Dünya'yı oldukça yakından tanıyor olmalısınız?" diye sordum. "Neden benim nereden geldiğimi anlayamadınız?"

Yine gülümseyip sanki bir çocuğun cahilliğinden sıkılırmışçasına, "Çünkü John Carter," dedi, "Barsoom'dakine benzer bir atmosfere sahip her gezegen ve yıldız, neredeyse sizin ve benim gibi canlılar içerir. Ve dahası Dünyalıların neredeyse hepsi vücutlarını tuhaf bir kumaş parçasıyla kapatıyor. Ayrıca kafalarında da onları anlamamıza engel olan, ne işe yaradığını bilmediğimiz garip bir şey bulunduruyorlar. Ki sen de Thark savaşçıları tarafından bulunduğunda son derece şekli bozulmuş bir haldeydin. Üzerinizde hiçbir eşyanın bulunmaması, Barsoomlu olmadığınızı açık bir şekilde gösteriyordu ama bir yandan da normalde giydiğiniz şeylerin noksanlığı Dünya'dan gelmiş olduğunuzu anlayamama sebep oldu."

Daha sonra bedenimin yerde az önce bahsettiği o tuhaf kıyafetlerle kaplanmış halde yatarken Dünya'dan buraya nasıl geldiğinin ayrıntılarını anlatmaya başladım. O anda Sola eşyalarımızla ve onlarla odayı paylaşacak olan genç Marslısıyla birlikte geri geldi.

Sola o yokken birisinin gelip gelmediğini sordu ve olumsuz cevap alınca şaşırdı. Görünüşe göre bulunduğumuz kata gelmek için yukarı doğru çıkarken Sarkoja'nın aşağı indiğini görmüştü. Belli ki bizi dinlemişti. Neyse ki şansımıza çok detaylı bir konuşma yapmamıştık, ama yine de ileride daha dikkatli olmamız gerektiğine karar kıldık.

Daha sonra Dejah Thoris'le birlikte, bulunduğumuz binanın muhteşem mimariye sahip ve harika dekorasyonlarla dolu odalarını incelemeye başladık. Bana süslemelerdeki insanların yüz bin yıl önce burada bulunduklarını söyledi. Onun ırkının çok önceki atalarıydı fakat daha sonra oldukça koyu, hatta siyahi bir ırkla ve kırmızı-sarımsı tene sahip başka bir Marslı ırklarla melezleşmişlerdi.

Bu kadim Marslılar üçe bölünmüşlerdi. Mars'taki denizlerin kuruması ve verimli toprakların gitgide azalmasının ardından da yeşil Marslıların vahşiliğinden korunmak için onlarla anlaşmak zorunda kalmışlardı.

Asırlarca süren yakın ilişkiler ve kendi aralarında yaptıkları evlilikler sonucunda, zarif ve güzel Dejah Thoris'in mensup olduğu kızıl insanların soyu doğmuştu. Yeşil adamlarla olduğu gibi kendi aralarındaki çeşitli ırklarla yıllarca süren savaşlar ve karşılıklı çektirilen acılardan sonra ortam şartlarına uyum sağlamışlardı. Sonuç olarak bu görkemli saçlara sahip ulu halk ve onların sahip olduğu muhteşem sanatlar yok olmuştu. İyi bir medeniyete ve bilimsel keşiflere ulaşan kızıl tenli halk ise aradan geçen sayısız yıllara rağmen hâlâ atalarının miraslarını taşıyordu.

Antik Marslılar son derece edebi zevklere sahip ve bilgin bir ırktı. Fakat yeni yaşam şartlarına uymalarının yarattığı değişiklikler sadece yaratıcılık ve ilerlemelerini etkilemekle kalmamış; aynı zamanda bütün arşivlerinin, kayıtlarının ve yazılı eserlerinin kaybolmasına da neden olmuştu.

Dejah Thoris bu asil ve güzel ırkla ilgili çok fazla ilginç detaydan ve efsanelerden bahsetti. Dediğine göre şu anda bulunduğumuz şehir eskiden Korad olarak bilinen, kültürün ve ticaretin merkezi olan bir yermiş. Doğal ve muazzam güzellikte bir limanın kıyısına konumlanmış, etrafı ise harika tepelerle kaplıymış. Şehrin batı kısmında bulunan küçük kasabanın kıyısı tamamıyla limanmış ve tepelerden eski denize kadar gemilerin şehrin kapısından geçtiği bir kanal bulunuyormuş.

Antik denizlerin kıyıları hep böyle şehirlerle kaplıymış. Marslılar gittikçe çekilen suları takip ederek denizlerin ortası-

na kadar ilerlemiş ve sonunda "Mars kanalları" adı verdikleri kanalları inşa etmişler. Kurtuluşları da böyle olmuş...

Konuşmaya ve binayı keşfetmeye öylesine dalmıştık ki neredeyse akşam olmak üzereydi. Gerçekliğe dönüşümüz bir ulağın Lorquas Ptomel'den bana gönderilen ve derhal huzuruna çağıran davetiyle oldu. Dejah Thoris ve Sola'ya veda edip Woola'ya nöbette durmasını emrettim, daha sonra Lorquas Ptomel ile Tars Tarkas'ın kürsüde oturduğu kabul odasına girdim.

BÖLÜM XII
GÜCE SAHİP BİR ESİR

İçeri girip onları saygıyla selamladıktan sonra Lorquas Ptomel kendisine doğru ilerlememi işaret etti ve kocaman korkunç gözlerini üzerime dikti.

"Henüz birkaç gündür bizimlesin, fakat bu süre içinde kahramanlığın sayesinde yüksek bir mertebe kazandın. Her ne olursa olsun, sen bizden biri değilsin ve bize karşı sadakat borcun yok."

"Seninki tuhaf bir durum..." diye devam etti sözlerine, "Esir olmana rağmen etrafa emirler verip bunlara uyulmasını istiyorsun. Bir uzaylısın ve aynı zamanda bir Thark reisisin. Bir cücesin ve harika bir savaşçıyı yumruğunla öldürebiliyorsun. Ve başka bir ırktan olan başka bir esiri de yanına alıp kaçmayı düşünüyorsun. Hem de o esir senin Dor vadisinden geri dönen birisi olduğunu düşünüyor. Eğer bu suçlamaların bir tanesinin bile doğru olduğu kanıtlanırsa bunun cezası büyük olur. Fakat biz adil bir halkız ve eğer Tal Hajus gerekli görürse Thark'ta yargılanman gerekecek."

"Fakat," diye acımasız ses tonuyla devam etti, "eğer kızıl kızla kaçarsan Tal Hajus'a ben hesap vermek ve Tars Tarkas'la ben yüzleşmek zorunda kalacağım. Ayrıca Tharkların geleneklerine göre ya rütbem elimden alınacak ya da ölü bede-

nimdeki metaller daha iyi bir adama gidecek. Tars Tarkas'la aramda hiçbir problem yok. Birlikte yeşil insan halkları arasındaki en büyük topluluğu yönetiyoruz. Kendi aramızda çatışmaktan hoşlanmayız ve açıkçası John Carter, ölümün beni çok mutlu ederdi. Ne yazık ki Tal Hajus buna karar vermeden sadece iki koşulda seni öldürebiliriz: nefsi müdafaa için yapılan şahsi bir çatışmada ya da kaçmaya kalkışırsan... Doğru söylemek gerekirse üzerimizdeki sorumluluktan kurtulmak için bu iki sebepten birisinin olmasını bekliyoruz. Kızıl kızın Tal Hajus'a güvenli bir şekilde gitmesi oldukça büyük önem arz ediyor. Bin yıldır Tharklar böyle bir esir yakalamadılar, kız kızıl jeddakların en büyüğünün ve bizim en azılı düşmanımızın torunu. Söyleyeceklerim bu kadar. Kızıl kız bize daha duyarlı bir şekilde yaşamamızı söylüyor, fakat biz sadece dürüst bir halkız. Şimdi gidebilirsin."

Arkamı dönüp kabul salonundan ayrıldım. Ve böylece Sarkoja'nın eziyet dolu günlerinin başladığını anladım. Konuştuklarımızın Lorquas Ptomel'ın kulağına bu kadar hızlı bir şekilde gitmiş olmasının başka bir açıklaması olamazdı, kaçış planımız ve nereden geldiğimle alakalı başka hiçbir yerde konuşmamıştık.

Sarkoja o zamanlarda Tars Tarkas'ın en yaşlı ve en güvenilir kadınıydı. Tahtın arkasında güce sahip olan biriydi, ayrıca savaşçılardan hiçbiri Lorquas Ptomel'e en muktedir teğmeni Tars Tarkas'ın önünde yalan söyleme cesaretine sahip değildi. Ancak Lorquas Ptomel'le görüşmem, kaçış planları düşüncelerinden beni uzaklaştırmak yerine tamamıyla bu konuya odakladı. Kaçmak artık hiç olmadığı kadar mutlak bir gereklilikti. Dejah Thoris'i Tal Hajus'un karargâhında korkunç bir kaderin beklediğine artık emindim.

Sola'nın söylediğine göre bu canavar, soyunun bütün acımasızlığını, gaddarlığını ve vahşiliğini bünyesinde toplamıştı. Soğuk, açıkgöz, hesaplayıcı olmasının yanında aynı zamanda yanındakilerden farklı olarak ölmekte olan gezegenlerindeki üreme gibi bir ilkel tutku hâlâ Marslı göğsünde duruyordu.

Dejah Thoris'in bu tür koyu bir atavizmin eline esir düşmesi soğuk soğuk terlememe sebep oldu. Kayıp diyarımdaki, Kızılderililerin ellerine düşmektense kendilerini öldüren kadınların yaptıkları gibi son kurşunlarımızı kendimiz için saklamak çok daha iyi bir fikirdi.

Kasvetli düşüncelerimle meydanda dolaşırken Tars Tarkas kabul odasından yanıma geldi. Bana karşı değişmemişti ve tıpkı birkaç dakika önce karşılaştığımız andaki tavırıyla, "Nerede kalıyorsun John Carter?" diye sordu.

"Henüz kendime bir yer seçmedim. Görünüşe göre en iyi seçenek savaşçıların arasında kalmak, ben de sizin tavsiyenizi almak istiyordum," diye cevapladıktan sonra gülümseyerek devam ettim: "Bildiğiniz gibi bütün Thark geleneklerine alışkın değilim."

"Benimle gel," diye emir verdi, birlikte meydanın karşısındaki Sola ve diğerlerinin kaldığı binanın yanındaki binaya doğru ilerledik. Bu beni çok memnun etmişti.

"Benim kaldığım yer bu binanın ilk katı. İkinci kat savaşçıların kaldığı yer, fakat üçüncü veya üst katlardan birini seçebilirsin. Karar senin. Sana bakması için gönderilen kadını kızıl esire teslim etmişsin. Senin de ifade ettiğin gibi senin seçtiğin yollar bizimkilerden farklı, istediğin şeyleri yapmak için de savaşabilirsin ve eğer kadınını bir esire teslim etmek istiyorsan bu senin bileceğin iş. Fakat bir reis olarak emrin

altında çalışacak insanlarının olması gerekli. Geleneklerimize göre, şu anda üzerindeki madalyaların eski sahibine eşlik eden herhangi bir kadını seçebilirsin."

Ona teşekkür edip yemek yapmak dışında başka bir yardıma ihtiyacım olmadığını söyledim. O da bana, bununla birlikte ayrıca silahlarımın ve cephanemin bakımı için bir kadın göndereceğinden ve bunun gerekliliğinden bahsetti. Ben de ek olarak uyumak için ipek ve kürk istediğimi, benimkilerin eski püskü olduğunu, gecelerin çok soğuk olduğunu söyledim.

Bunları benim için karşılayacağını söyledi ve yanımdan ayrıldı. Kendime kalacak bir yer bulmak için yukarıdaki katlara doğru çıkmaya başladım. Diğer binalarda gördüğüm güzel sanat eserleri burada da vardı ve keşif turumda her zamanki gibi merakım yüzünden kayboldum. Sonunda Dejah Thoris'e daha yakın olmamı sağlayacak üçüncü katta ön tarafa bakan bir odayı seçtim. Onun kaldığı yer, yan binanın ikinci katındaydı ve benim korumama ya da hizmetime ihtiyaç duyduğu anda yan tarafa bir şeyler sarkıtarak geçebileceğimi düşünmüştüm.

Kalacağım oda bu kattaki on odanın banyolarının, kıyafet odalarının ve uyku yerlerinin olduğu yerin bitişiğindeydi. Odanın arkasındaki pencereler kocaman bir alana bakıyordu. Burası yüzleri dört bitişik sokağa bakan diğer binaların birleşip kare şeklini aldığı ve savaşçıların eşyaları ile hayvanlarının durduğu bir yerdi.

Bu alan bütün Mars'ın yüzeyini kaplayan sarı yosunumsu bir bitki örtüsüyle kaplıydı. Ancak tahmin ediyordum ki eskiden her yer, antik zamanlardaki güzel saçlı gülümseyen insanlar varken sayısız çeşme, heykel, oturma yerleri, sarmaşıklı kamelya benzeri yapılarla doluydu. Kozmik şartların on-

ları sadece evlerinden değil, aynı zamanda bu tür güzellikleri üretmekten de alıkoyduğuna emindim.

Kolay bir şekilde eski Marslıların bitki örtüsünün yaşam ve renk dolu olduğunu, güzel kadınların ve yakışıklı erkeklerin, neşeli çocukların güneş ışığı altında barış ve mutluluk içerisinde yaşadıklarını görebiliyordum. Karanlık çağlara nasıl sürüklendiklerini, şu anda Mars'ta hüküm süren türe dönüşüp nasıl acımasız ve cahil bir hal aldıklarını, insancıl doğalarından nasıl ayrılabildiklerini anlayabilmek çok zordu.

Düşüncelerim kısa süre içerisinde birkaç kadının silahlar, kumaşlar, kürkler, mücevherler, yemek pişirme gereçleri, yiyecek-içecek, istila ettikleri gemideki malzemeler dahil getirmesiyle kesildi. Bütün bunlar öldürdüğüm iki reisin eşyalarıydı ve Tharkların geleneklerine göre artık bana aittiler. Emrimle eşyaları odanın arka tarafına koyup ikinci kez geri geldiler. İkinci gelenler, diğer iki reisin hizmetinde çalışan on beş kadın ve gençten oluşuyordu.

Bu insanlar ölen iki reisin ailesi, eşi veya hizmetkârları değildi. Aralarında anlatmaya zorlandığım, insan ırkının aşina olmadığı, tuhaf bir ilişki vardı. Marslıların bireysel olarak sahip oldukları her şey; silahlar, yatmak için kullandıkları örtüler ve ziynet eşyaları hariç topluluğun ortak malıydı. Sadece bu eşyalar üzerinde tartışmasız hak iddia edilebilirdi ve kimse gerçek ihtiyaçları dışında gerekenden fazlasını elinde tutamazdı. Eğer elinde fazladan eşya varsa, geleneklerinin gerekliliklerine göre topluluğun genç üyelerine verilirdi.

Bir erkeğin himayesindeki kadınlar ve çocuklar, bir nevi o erkeğin askeri birliği gibiydiler. Onlardan sorumlu olan erkek yol gösterme, eğitim, disiplin, gıda ve diğer ihtiyaçlar gibi birçok sorumluluk taşımaktaydı. Böylelikle sürekli ola-

rak çıktıkları keşif gezilerine ve kızıl Marslılarla birlikte diğer halklarla olan sonu gelmez savaşlara hazırlıklılardı. Kadınlar onların eşleri değildi. Yeşil Marslıların dilinde dünyada kullandığımız bu kelimenin karşılığını taşıyan herhangi bir kelime yoktu. Çiftleşmeleri sadece topluluk için gerçekleşen ve doğal seçilimden bağımzsız olarak ilerleyen bir olaydı. Her topluluğun başındaki reis topluluğu, bu konuya sanki "bütün türleri bilimsel olarak en iyisi yapmaya kendini adamış" bir Kentucky çiftlik sahibinin yaptığı gibi karar verirdi.

Bütün teorilerde olduğu gibi kulağa matematiksel olarak doğru gelse de asırlardır devam eden doğal olmayan bu durum onları "anne" kavramından uzaklaştırıp soğuk ve acımasız bir hale getirmiş; sevgisiz, merhametsiz ve kasvetli bir ortamda yaşamaya itmişti.

Kadın veya erkek bütün yeşil Marslıların erdemli oldukları, Tal Hajus'a göre dejenere olan istisnalar hariç bir gerçekti. Fakat insanların sahip olduğu dengeye, –bazen erdemi elden bırakmak gerekse bile– sahip olmak çok daha iyidir.

Bütün bu yaratıkların sorumluluğunu üstlenmek zorunda olduğumu fark edip isteyerek ya da istemeyerek elimden gelenin en iyisini yaptım. Onları binanın üst katlarına gönderip, üçüncü katta benim kalacağımı bildirdiö. Aralarından bir kızı küçük mutfağıma bakması için görevlendirdim ve diğerlerine de bundan önceki işlerine devam etmelerini söyledim. Sonrasında onları çok az gördüm ve pek umurumda da olmadılar.

BÖLÜM XIII
MARS'TA ÂŞIK OLMAK

Gemilerle yapılan savaşın ardından topluluk şehre, gemilerin geri gelmeyeceklerine emin oluncaya kadar birkaç gün daha geri dönmedi. Savaş arabaları ve çocuklarla açık alanda yakalanmak, yeşil Marslılar gibi savaşçı bir ırk için bile istenmeyen bir durumdu.

Hareketsiz bu dönem boyunca Tars Tarkas, Tharkların savaş sanatları, –savaşçıların bindikleri büyük yaratıklara binmeyi öğretmek dahil– gelenekleriyle ilgili bana eğitim verdi. Üzerine bindiğim *thoat* dedikleri yaratıklar, sahipleri gibi tehlikeli ve acımasızdı fakat bir kez boyun eğdirildiklerinde yeşil Marslıların bütün emirlerini yerine getiriyorlardı.

Eşyalarını kazandığım reislerden bana bu yaratıklardan iki tane kalmıştı ve kısa bir zaman içerisinde yerli savaşçılar gibi onlarla başa çıkmayı öğrenebildim. Uyguladığım yöntem karmaşık değildi. Eğer sahiplerinin telapatik emirlerine uymazlarsa, kulaklarının ortasına bir silahın dipçiğiyle sert bir darbe indirilir ve bu işleme itaat ettirilene kadar devam edilirdi. Böyle bir önlem alınmaması durumunda bu yaratıklar efendileriyle bir ölüm-kalım savaşına girerlerdi. Eğer onu süren kişi yeterince hızlı bir şekilde silahını çekemezse, kadınlar ve çocuklar efendisini Thark geleneklerine göre gömmek zorunda kalırdı.

Woola ile kazandığım tecrübe beni, bu yaratıklara da sevgiyle yaklaşmaya itmişti. İlk başta beni üzerlerinden atamayacaklarını öğrettim, daha sonra otoritemi kanıtlamak için kulaklarının arasına keskin bir darbe indirdim. Ardından Dünya'daki diğer bineklerime sayısız kez yaptığım gibi güvenlerini kazandım. Her zaman hayvanlarla aram iyi olmuştur ve bu işe yatkın oluşum, beni tatmin edici bir sonuca götürüp onlarla ilişkimi daha iyi ve insanca bir boyutta tutmuştur. Eğer gerekliyse bir insanın hayatını ellerinden alabilirdim fakat benden daha küçük, sorgulayamayan bir canlının hayatını alma konusunda bu kadar net konuşamazdım.

Bu yaratıklarla ilişkim bütün topluluk tarafından birkaç gün merakla izlendi. Beni köpek gibi takip edip, büyük burunlarını garip bir şefkat gösterisiyle vücuduma sürtüp, her emrime şevkle ve uysallıkla cevap verdiler. Marslı savaşçılar bütün bunları yapabilmemi, Dünyalı olmamın getirdiği tuhaf güçlerimden kaynaklandığını düşünüyordu.

Bir öğleden sonra yosunumsu bitkilerle beslenirken, dişlerinin arasına taş sıkışan bir tanesinin boğazına kadar bütün kolumu soktuğumu gördüğünde Tars Tarkas, "Onları nasıl böyle büyüledin?" diye sordu.

"Şefkatle," diye cevap verdim. "Gördüğünüz üzere yumuşak duyguların bir savaşçıda bile karşılığı vardır. Bir savaşın içinde olduğumuzda bile bu yaratıkların bütün emirlerime uyacağından eminim ve bu, savaşta daha avantajlı olmamı sağlayacak. İyi bir efendi olduğum için de iyi bir savaşçı olmuş olacağım. Eğer topluluktaki diğer savaşçılar da benim yolumu izlerlerse aynı sonuca ulaşacaklarına eminim. Söylediğin üzere sürekli savaş halinde olan bir topluluksunuz,

bu kabiliyetleri geliştirmek diğer savaşçıların ve topluluğun oldukça yararına olabilir."

"Bana onları nasıl bu hale getirdiğini göster!" dedi sertçe.

Ve dikkatli bir şekilde bu yaratıklara uyguladığım bütün eğitim tekniklerimi anlattım ona. Daha sonrasında aynı bilgileri, Lorquas Ptomel ve diğer savaşçılara da anlattırdı.

O an bu zavallı yaratıklar için yeni bir varoluşun başlangıcıydı. Lorquas Ptomel ve askerlerinin yanından ayrılmadan önce, uysal ve söz dinleyen bineklerden oluşan bir alayı görmek beni oldukça memnun etmişti. Orduya ve topluluğa kattığım bu şey o kadar önemli olmalıydı ki Lorquas Ptomel beni kendi bacağından çıkardığı altın bir bileklikle ödüllendirdi.

Savaştan sonraki yedinci günde Thark'a doğru yola çıktık, Lorquas Ptomel'in olası bütün saldırılar için bir planı vardı. Yolculuk günlerimizde Tars Tarkas beni Mars savaş sanatları üzerine eğittiği ve benden de yaratıklar hakkında tavsiyeler aldığı için oldukça meşguldüm ve Dejah Thoris'i pek göremiyordum. Kaldığı yere birkaç kez onu görmek için gitsem de Sola'yla gezip meydandaki binaları keşfe çıktıkları için onu bulamıyordum. Daha önce vahşilikleriyle karşılaştığım büyük beyaz maymunlar karşılarına çıkabileceği için onları meydandan çok da uzaklaşmamaları konusunda uyarmıştım. Neyse ki Woola'nın yanlarında olması ve Sola'nın iyi silahlanması beni rahatlatıyordu.

Ayrılmamızdan önceki akşam onları, meydanın doğusundan birleşen büyük yollardan bir tanesinde bana doğru yaklaşırken gördüm. Dejah Thoris'in güvenliğinin artık benden sorumlu olduğunu söyleyip, birkaç işi halletmesi için Sola'yı kaldığı yere gönderdim. Sola'yı seviyor ve ona güveniyordum, ama kökenlerimden tanıdık biri gibi aynı yakınlığı ve anla-

şabilme kabiliyetini hissettiğim Dejah Thoris'le yalnız olmak istiyordum. Aralarında kırk sekiz milyon ışık yılı uzaklık bulunan iki farklı gezegende hayat bulmuş olsak da aynı çatının altında doğmuş, karşılıklı olarak tuhaf bir bağı olan iki insan gibi hissediyorduk. Benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. Ona yaklaştığımda umutsuzluğu tatlı bir gülümsemeye dönüştü, beni sıcak bir merhaba ile karşıladı ve gerçek bir kızıl Marslı gibi küçük sağ elini omuzuma koydu.

"Sarkoja, Sola'ya artık gerçek bir Thark olduğunuzu söyledi," dedi, "ve artık diğer savaşçıları göremediğim gibi sizi de sıklıkla göremeyeceğimi..."

"Sarkoja büyük bir yalancı," diye cevapladım. "Her ne kadar Tharklığım hakkında doğru söylüyor olsa da."

Dejah Thoris gülümsedi. "Bu topluluğun bir üyesi olsanız da arkadaşım olmaktan vazgeçemeyeceğinizi biliyorum. Barsoom'da 'Bir savaşçı madalyasını değiştirebilir fakat kalbini asla,' deriz. Bizi ayrı tutmaya çalışıyorlar diye düşünüyorum," diye devam etti. "Ne zaman çalışmıyor olsanız Tars Tarkas'ın yaşlı kadınlarından bir tanesi beni ve Sola'yı görüş alanınızdan çıkarmak için hep bir yol aradı. Onların berbat radyum tozlarını karıştırmak ve korkunç mermilerini yapmam için beni binaların altındaki çukurlara götürdüler. Bu maddenin güneş ışığı altında patladığı için ışığın ulaşamadığı bir yerde, yapay ışık altında yapılması gerektiğini biliyorsunuz değil mi? Herhangi bir cisime çarptığında mermilerinin nasıl patladığını fark ettiniz mi? Çarpmanın etkisiyle mermilerin opak dış çeperleri yerlerinden kopup cam, katı bir borunun içerisinde radyum tozunu açığa çıkarır. Güneş ışığının bu maddeyle etkileşmesiyle birlikte, çarptığı her şeyi yok eden bir patlama ortaya açığa çıkar. Eğer bir savaş gece olmuşsa bu

patlamaları hiç göremeyecekken, sabah olduğunda her yerde bu mermilerin patladığını gözlemleyebilirsiniz. Patlamayan mermilerin gece kullanılması bir kuraldır."

[Burada kullandıkları tozu anlatmak için radyum kelimesini kullandım çünkü Dünya'daki son keşiflere göre radyum ışık varlığında böyle bir etki göstermekteydi. Kaptan Carter'ın el yazmalarında her zaman Helium'un yazılı dilinde kullanılan bu kelimeden bahsedilir; çoğaltılması zor ve anlamsız olan hiyeroglifler yazılmıştır.]

Dejah Thoris'in Marslıların savaş teknikleriyle alakalı anlattığı bu önemli şey her ne kadar ilgimi çekse de ona yöneltilen bu muamelenin acil çözümü kafamı daha çok meşgul ediyordu. Bizi birbirimizden uzak tutmaya çalışmaları süpriz bir durum değildi, fakat onu tehlikeli ve ağır işlere koşmaları sinirlerimi bozmuştu.

Atalarımın sahip olduğu bütün öfkeyi damarlarımda hissederken, "Sana karşı bir zalimlik ya da alçaklık yaptılar mı Dejah Thoris?" diye sordum.

"Sadece çok az John Carter," diye cevapladı. "Gururum dışında bir şeye zarar veremezler. Benim on bin tane Jeddak'ın kızı olduğumun ve direkt olarak ilk suyolunu yapan atalarımın kim olduğunu bildiğimin de farkındalar. Oysa onlar kendi annelerini bile tanımadıkları için beni kıskanıyorlar. Korkunç kaderlerinden bütün kalpleriyle nefret ediyolar ve acısını, arzuladıkları ve asla elde edemeyecekleri her şeye sahip olan benden çıkarıyorlar. Onlara merhamet etmeliyiz reisim... Onların elinde öldüğümüz için şefkat gösteremiyor olsak bile, eğer kendimizi onlardan daha iyi görüyorsak ve bunu bildiklerini de biliyorsak hepsine merhamet etmeliyiz."

Kızıl Marslı bir kadının bir erkeğe "reisim" demesinin anlamını aylar sonra öğrendiğimde hayatımın süprizini yaşamıştım. Fakat bunu o anda bilmiyordum ve Barsoom hakkında öğrenmem gereken çok fazla şey vardı.

"Bilgece davranmanın, diz çöktüğümüz kaderimizin bizi götüreceği en iyi yer olduğunu ben de düşünmek istiyorum Dejah Thoris. Fakat umarım ki yine de yeşil, kırmızı, pembe veya mor fark etmez; herhangi bir Marslı size kaşlarını bile çatmaya kalkışırsa ben de o an yanınızda olabileyim prensesim."

Dejah Thoris son sözlerimin üzerine nefesini tuttu ve kocaman açık gözleriyle bakıp nefesini bana doğru bıraktı. Sonrasında ağzının kenarındaki çapkın gamzeleri ortaya çıkaran tuhaf küçük bir gülümsemeyle kafasını kaldırıp, "Ah ne kadar da çocuksu ama! Harika bir savaşçı ama aynı zamanda tökezleyen küçük bir çocuk!" dedi.

"Bu sefer ne yaptım?" diye kafam karışmış halde sordum.

"Eğer yaşarsan bir gün anlayacaksın John Carter, bunu ben sana söyleyemem. Ve ben, Tardos Mors'un oğlu Mors Kajak'ın kızı, seni hiç öfkelenmeden dinledim," diyerek konuyu kendi kendine kapattı.

Daha sonra bir Tharklı savaşçıya göre ne kadar yumuşak kalpli ve nazik olmamla ilgili dalga geçerek yine şen, mutlu, kahkaha atan haline geri döndü.

"Sanıyorum ki yanlışlıkla bir düşmanı yaraladığınızda onu eve götürüp iyileştirirsiniz," diye gülerek devam etti.

"Aslında bu tam olarak Dünya'da yaptığımız şey. En azından medeni insanlar arasında," diye cevap verdim.

Bu onu tekrar güldürdü. Bütün kadınsı tatlılığına rağmen sonuçta bir Marslı olduğu için ve Mars'ta iyi düşmanı sadece "ölü düşman" olarak kabul ettikleri için beni anlayamıyordu.

Söylediğim hangi şeyin onda böyle bir ruh değişikliği yarattığını merak ettiğim için beni aydınlatması adına devam etmesini istiyordum.

"Hayır," diye devam etti. "Yeteri kadar konuştun ve ben de seni dinledim. Eğer öğrendiğinde John Carter, ben ölmüş olursam, –ki muhtemelen uzaktaki Ay'ın Barsoom'un etrafında on ikinci kez dönüşünün ardından bu gerçekleşecek– hatırla, seni dinledim ve gülümsedim."

Bunların hepsi bana çok yabancıydı. Israr etsem de herhangi bir açıklama yapmayacağını anladım ve en sonunda ben de onu sıkıştırmayı bıraktım.

Artık gün geceye teslim olmuştu, Mars'ın iki uydusunun harika ışıkları altında Dünya ters bir şekilde uzayda salınırken, gözleri muhteşem bir yeşillikle parlıyordu. O anda evrende sadece biz vardık sanki... Ya da en azından ben öyle olmasını istiyordum...

Mars gecelerinin soğuğunu hissediyorduk, üzerimdeki ipek kumaşı Dejah Thoris'in omuzlarına örttüm. Bir kolum omuzlarında dururken bütün vücudumda, bütün damarlarımda daha önce hiçbir ölümlünün hissetmediği bir heyecan hissediyordum. Tam emin olamasam da sanki bana doğru yaslanmıştı. Omuzundaki kolum, üzerine örttüğüm kumaş parçasından daha uzun ve etkiliydi ama hiç konuşmadı. Böylece sessizlik içerisinde, giderek ölen bir gezegenin topraklarında yürüdük. Bu gezegen ölmüş olsa da en azından ikimizden birisinin göğsünde en eski ve aynı zamanda en yeni duygulardan bir tanesi doğmuştu.

Dejah Thoris'e âşıktım. Çıplak omuzundaki kolum bana reddemeyeceğim bir gerçekliği anlatıyordu ve bunu ölü şehir Korad'da onu ilk gördüğüm andan beri biliyordum.

BÖLÜM XIV
ÖLÜMÜNE BİR DÜELLO

İçimden geçen ilk şey, aşkımı itiraf etmekti. Fakat onu tek başıma bulunduğu esaretten kurtaramadığımı ve Thark'taki binlerce savaşçıya karşı onu nasıl zayıf bir şekilde koruduğumu düşündüm. Karşılık veremeyeceği bir aşkın yükünü bunca şeyin arasında ona yüklemek istemiyordum. Düşüncesizce davranmamalıydım, bu hareketim durumunu daha da kötüleştirebilirdi, ayrıca umutsuz halinden faydalandığımı düşünmesini de istemiyordum.

"Neden bu kadar sessizsiniz Dejah Thoris?" diye sordum. "Herhalde Sola'nın yanına, kaldığınız yere geri dönmek istiyorsunuz."

"Hayır," diye mırıldandı. "Burada mutluyum. Neden bilmiyorum ama bir yabancının yani sizin yanınızda her zaman mutlu ve bilgilenmiş hissediyorum John Carter. Ama her ne kadar sizin yanınızda güvende olduğumu bilsem de babamın sarayına geri dönüp onun güçlü kollarını, annemin gözyaşlarını ve öpücüklerini yanaklarımda hissetmek istiyorum."

Kullandığı kelimenin ne anlama geldiğini sorduğumda bana açıklamasını yaptı, ben de "Barsoom'da insanlar birbirlerini öpüyor mu?" diye sordum. Ve bana "öpmek" kelimesinin nasıl kullanıldığını anlattı.

"Ebeveynler, erkek ve kız kardeşler," dedi kısık ve düşünceli bir ses tonuyla da, "Sevgililer," diye ekledi.

"Peki ya siz Dejah Thoris? Sizin ebeveynleriniz, erkek ve kız kardeşleriniz var mı?"

"Evet."

"Peki ya... Sevgiliniz?"

O sessiz kaldı, ben de sorumu tekrarlayamadım.

"Barsoom'daki erkekler," diye başladı cümleye sonunda, "anneleri veya savaşarak kazandıkları hariç, kadınlara özel sorular sormazlar," dedi.

"Ama ben savaştım..." diye başladım. Keşke dilim kökünden kopsaydı da söylemeseydim. Bunu söylediğim anda ağzından tek bir kelime bile çıkmadan, bir kraliçe edasıyla omuzlarındaki kürkü ve elimi itip kaldığı binaya doğru gitti.

Onu takip etmedim. Sadece binanın güvenli olduğundan emin oldum ve Woola'ya onu takip etmesi için emir verdim. Kederli bir şekilde kendi evime gittim. Saatlerce ipek kumaşlarımın üzerinde öfkeli bir şekilde şeytanların, biz zavallı ölümlülerle nasıl bir kumar oynadığını düşündüm.

Demek aşk böyle bir şeydi. Birçok güzel kadın ve fırsata rağmen, beş kıta ve onları çevreleyen denizlerde bütün hayatım boyunca kaçtığım şeydi bu. Kendi kafamda âşık olacağım kadını idealize etmişken, başka bir dünyadaki benim türüme biraz benzeyen ama özdeş olmayan Marslı bir kadına âşık olmuştum. Yumurtadan çıkan, binlerce yıl yaşamış ve tuhaf gelenekleri olan bir topluluğa ait; umutları, istekleri, standartları en az yeşil Marslılardan olduğu kadar benimkilerden de farklı olan bir kadın.

Evet, ben bir aptaldım ama âşıktım. Şimdiye kadar yaşadığım en büyük sefaleti yaşıyor olsam da Barsoom'un bütün

zenginlikleri arasından en güzelini bulmuştum. Aşkın olduğu herhangi bir yerde sevda ve sevgililer her zaman böyledir.

Benim için Dejah Thoris bütün güzelliği, erdemi, iyiliği ve asilliğiyle mükemmel olan tek şeydi. Kalbimin en derin yerinden ruhumun en ücra köşesine kadar Korad'daki ipek kumaşların üzerinde oturduğum, Barsoom'un yakındaki ayının ufuk çizgisinde batıdaki göğü altın ışıklarıyla aydınlattığı antik odamdaki o gece buna ne kadar inanıyorsam, bunları yazdığım Hudson'daki küçük çalışma odamda da o kadar inanıyorum. Üzerinden yirmi yıl geçti, bunun on yılı Dejah Thoris ve onun halkı için yaşayıp savaştım, diğer on yıl ise onun hatırasıyla yaşadım.

Thark'a doğru yola çıktığımız günün sabahı her Mars sabahı gibi, kutuplardaki karları eriten altı hafta dışında temiz ve sıcaktı.

Binek arabalarının arasında Dejah Thoris'e baktım fakat o bana omzunu döndü, tam o sırada yanağındaki kırmızı kanı fark ettim. Aşkın aptalca tutarsızlığıyla, suçumun doğasıyla ya da en azından ağırlığıyla ilgili cehaletime dair yeminler savurabilecekken ve bu sayede en azından küçük bir uzlaşmaya varabilecekken sessizliğimi korudum.

Onun rahat olduğunundan emin olmak benim görevimdi. İçinde oturduğu arabaya yaklaşıp kürklerini ve ipek kumaşları kaldırdım. Ve korku içinde bir ayağından arabaya zincirlenmiş olduğunu gördüm.

"Bu ne anlama geliyor?" diye Sola'ya haykırır bir şekilde sordum.

"Sarkoja bunun herkes için en iyisi olduğunu düşünmüş," diye cevap verdi. Yüzündeki ifade bu düşünceye hiç katılmadığını gösteriyordu.

Kelepçeleri incelediğimde kocaman bir kilitle bağlandıklarını gördüm.

"Anahtarı nerede Sola? Onları bana ver!"

"Sarkoja'nın üzerindeler John Carter," diye cevap verdi.

Bir kelime daha söylemeden Tars Tarkas'ı bulmak için yanlarından ayrıldım. Onu bulduğum anda öfkeli bir şekilde sevdiceğim Dejah Thoris'in gözlerinde gördüğüm aşağılanma ve acımasızlıkların hesabı sormaya başladım.

"John Carter," diye başladı, "eğer sen ve Dejah Thoris kaçarsanız, Tharkların hepsi arkanızda olur. Onsuz ayrılmayacağını biliyoruz. Ne kadar harika bir savaşçı olduğunu gördük, seni de kelepçelemek istemiyoruz. Onu kelepçeleyerek hem senin hem de onun güvenliğini en basit şekilde sağlamış olduk. Söyleyeceklerim bu kadar!"

Hareketinin arkasındaki mantığı anlıyordum, onu düşüncelerinden geri çevirmeye çalışmanın faydasız olduğunu da. Yine de ona anahtarların Sarkoja'dan alınmasını istediğimi ve bir daha Dejah Thoris'le uğraşmaması gerektiğini söyledim.

"İtiraf etmeliyim ki size karşı bir arkadaşlık besliyorum Tars Tarkas, eğer siz de aynı şeyi hissediyorsanız arkadaşlığımız adına sizden sadece bu kadarını istiyorum."

"Arkadaşlık?" diye cevap verdi. "Öyle bir şey yok John Carter, ama istediğin gibi olsun. Sarkoja'ya kızı rahat bırakmasını söyleyeceğim, bundan sonra anahtarlardan da tamamıyla ben sorumlu olacağım."

"Tabii benim sorumluluğuma vermezseniz," diyerek gülümsedim.

Yüzüme uzun uzun ve büyük bir ciddiyetle bakıp, "Eğer senin ve Dejah Thoris'in Tal Hajus'a ulaşana kadar kaçmaya

çalışmayacağının sözünü verirsen, anahtarları alıp zincirleri Iss nehrine atabilirsin," dedi

"Anahtarların sizde durması daha iyi olacak gibi duruyor Tars Tarkas," diye cevapladım.

Gülümseyip daha fazla konuşmadı, fakat gece kampı kurmaya başladığımızda Dejah Thoris'in zincirlerini bizzat kendisinin açtığını gördüm.

Tars Tarkas'ın acımasızlığının ve soğukluğunun ardında, savaşın verdiği bir şeyler olduğu belliydi. Acaba atalarından gelen eski, insancıl bir içgüdünün hayaleti onu halkının korkunç gelenekleri karşısında rahat mı bırakmıyordu?

Dejah Thoris'in arabasına yaklaşırken Sarkoja'nın yanından geçtim. Bana attığı karanlık, şeytanımsı bakış saatlerdir gördüğüm en tatlı şeydi. Tanrım, benden gerçekten nefret ediyordu! Bakışı öylesine gerçekçiydi ki sanki bir kılıcın beni kestiğini hissettim.

Birkaç dakika sonra Zad isimli, iri ve güçlü ama henüz hiçbir reisi öldürmemiş olan bir savaşçıyla konuştuğunu gördüm. Bu savaşçı hâlâ bir "*o mad*" ya da başka bir deyişle tek isimli bir savaşçıydı. İkinci bir ismi ancak bir reisin madalyasını aldığında kazanabilirdi. Bu gelenek, beni öldürdüğüm iki reisin isimleriyle baş başa bırakmıştı. Hatta bazı askerler bana, öldürdüğüm veya adil bir savaş sonucu galipleri olduğum iki reisin soyadlarının bir kombinasyonu olan "Dotar Sojat" ismiyle hitap ediyordu.

Sarkoja onunla konuşurken Zad dönüp bana baktı. Sarkoja'nın harekete geçmesi için ona bir şeyler söylediği belliydi. Bu ikiliye o anda dikkatimi çok az verdim, fakat ertesi gün benden hıncını almaya kalkıştığında bu durum reddemeyeceğim bir noktaya gelmişti. O anda pek umurumda olmadıysa da

sonraki gün bunu hatırlayacak ve Sarkoja'nın korkunç intikamını almak için neler yapabileceğini anlayacaktım.

Dejah Thoris o gece yine benimle hiç muhatap olmadı, onun ismini söylememe rağmen ne bana cevap verdi ne de varlığımı hissettirecek bir bakış bağışladı. Buna daha fazla katlanamayarak büyük ihtimalle birçok âşığın yaptığı gibi ağzından çıkacak tek bir sözü bekleyip durdum, ondan haber almaya çalıştım.

Bütün bunlar olurken kampın diğer tarafına gönderdiğim Sola geldiğinde ona, "Dejah Thoris'e ne oldu?" diye aniden sordum. "Neden benimle konuşmuyor?"

Sola'nın da kafası karışmış gibi duruyordu. Karşısındaki bu iki insanın hareketlerinin ne anlama geldiğini anlamak zavallı Sola için oldukça zordu.

"Onu kızdırdığını söylüyor. Ayrıca büyükannesinin *sorak*'ının dişlerini cilalamaya tenezzül etmeyeceği bir şey tarafından aşağılandığını ve Jed'in kızı, Jeddak'ın en büyük torunu olması dışında başka bir şey söylemeyecekmiş."

Bu bilgiyle birlikte biraz düşünüp taşınıp sonunda ona sordum: "*Sorak* dediği şey ne olabilir Sola?"

"Elim kadar küçük bir hayvandır, Kızıl Marslı kadınlar onları beslerler," diye açıkladı Sola.

Büyükannesinin kedisinin dişlerini cilalayacak kadar bile değil ha! Dejah Thoris'in gözünde epey küçümen olmalıydım ama söylediği bu şeyin gerçek hayattaki tasvirini kafamda canlandırınca gülmeden duramadım. Öylesine dünyevi bir deyişti ki adeta sıla hasretini içimde hissettim. Bana bizim kullandığımız "Ayakkabılarımı bile temizleyemez," deyişini hatırlattı. Aynı zamanda bir anda beni sessizliğe gömüp, evimdeki insanların ne durumda olduğunu düşünmeme sebep oldu. On-

ları yıllardır görmemiştim. Virginia'da soyadı Carter olan bir aile benimle bağları olduğunu söylüyordu. Sözde büyük amca ya da buna benzer saçmalıkta bir şey olduğumu söylemişlerdi. Yirmi ya da otuz yıl yaşlansam da benim gibi küçük bir erkek çocuğunun aklına ve duygularına sahip olan birisi için bu "büyük amca" lafını kendimle hiç bağdaştıramamıştım. Carter ailesinde çok sevdiğim ve dünyada benim için yegâne olan Jack Amca'nın iki küçük çocuğu vardı. Barsoom'un ay ışığının altında durup onları düşündüm ve içimde daha önce hiç kimseye hissetmediğim kadar çok hasret hissettim. "Ev" kelimesi bana da her kâşif için olduğu gibi yabancı bir sözcüktü. Fakat Carter'ların büyük köşkü her zaman benim için bir anlam taşımıştı ve içinde bulunduğum bu insanların arasında kalbimin ne kadar soğuduğunu ve yalnızlaştığını hissettim. Dejah Thoris bile beni küçümsemişti! Onların için basit bir yaratıktım, büyükannenin kedisinin dişlerini bile temizleyemezdim! Mizahımın yardıma koşmasıyla gülümsemeyi başarıp, sağlıklı ve yorgun bir adam olarak ay ışığı altında kürklerimin ve ipek kumaşlarımın arasında uykuya daldım.

Sonraki gün kampı erken saatlerde toplayıp günün gelmesini bekleyen kısacık bir duraksamanın ardından yola çıktık. Yaşanılan iki olay yolculuğumuzun sıkıcılığından bizi kurtardı. Öğlene doğru sağ tarafımızda bir kuluçka merkezinin varlığını fark ettik. Lorquas Ptomel, Tars Tarkas'ı incelemesi için inkübatöre gönderdi. Tars Tarkas yanına ben dahil bir düzine asker aldı ve üstü yumuşak yosunlarla kaplı küçük yapıya doğru ilerledik.

Kesinlikle bir kuluçka merkeziydi ama yumurtalar Mars'a ilk geldiğimde gördüklerimle karşılaştırıldığında oldukça küçüktü.

Tars Tarkas bineğinden inip yapıyı kısa bir süre inceledi ve Warhoon'un yeşil adamlarına ait olduğunu söyleyip inşa edildiği çimentonun kuruduğunu ekledi.

"Bizden bir adım ilerideler," diye iddia etti, korkusuz yüzünde savaş isteğinin ışığını görmüştüm.

İnkübatördeki görevimiz oldukça kısa sürdü. Askerlerden birkaç tanesi inkübatörün girişini parçalarken, diğer bir kısmı içine girip kısa kılıçlarıyla bütün yumurtaları mahvetti. Tekrar bineklerimize binerek topluluğumuzun yanına döndük. Geri dönerken Tars Tarkas'a yumurtalarını mahvettiğimiz Warhoonların Tharklardan daha küçük olup olmadığını sordum. "Buradaki yumurtalar sizin inkübatörünüzde gördüklerimden çok daha küçüktü," diye ekledim.

Yumurtaların oraya daha yeni konulduğunu söyledi ve Barsoom'daki ilk günümde gördüğüm yeşil Marslı yumurtaları gibi büyük olmaları için beş yıllık bir sürenin geçmesi gerektiğini ekledi. Bu da benim için oldukça ilgi çekici bir bilgiydi. Yeşil Marslı kadınlar kocaman oldukları için yumurtalarının da benim gördüğüm bir-iki metre boyundakiler gibi olduğunu düşünmüştüm. İşin doğrusu inkübatöre yeni konulmuş yumurtalar sıradan bir kaz yumurtasından biraz büyüktü ve ışık altında durmadıkları sürece büyümüyorlardı. Reisler, yumurtaları gömdükleri çukurlardan inkübatörlere taşırken biraz zorluk yaşıyorlardı.

Warhoon yumurta olayından sonra hayvanların dinlenmesi için durduk. Durduğumuz sırada o günün ikinci olayını yaşadık. Bir gün birini diğer gün ötekini çalıştırdığım için thoatlardan bir tanesinin eşyalarını çıkarıp diğerine giydiriyordum. Zad sessizce yaklaşıp hiçbir şey söylemeden hayvanlarımdan bir tanesine uzun kılıcıyla bir darbe indirdi.

Vereceğim cevap için yeşil Marslıların ahlaki değerlerini yazan bir rehbere ihtiyacım yoktu, hatta vahşi bir öfkeyle silahımı çekip ateş etmek istedim ama karşımda elinde uzun kılıcıyla dikiliyordu. Benim için tek seçenek; kendi kılıcımı çekip onunla adil bir savaşa başlamaktı. Bu ikinci seçenek her zaman daha mübahtı. Kısa kılıcımı, hançerimi, baltamı veya yumruklarımı kullanabilirdim. Fakat uzun kılıcım tuttuğu için herhangi ateşli bir silah kullanamazdım.

Ben de uzun kılıcı çok iyi kullandığını ve bunun yüzünden kendisiyle gurur duyduğunu bildiğim için aynı silahı seçtim. Ve eğer yapabilirsem onu kendi silahıyla öldürmeyi istedim. Savaşımız uzun bir savaştı ve yolculuğu bir saat kadar erteledi. Bütün topluluk bizle aralarına otuz metre mesafe bırakarak etrafımıza toplanmıştı.

Zad bir boğanın bir kurda yaptığı gibi üzerime doğru aceleyle geldi fakat onun için fazla hızlıydım, bana doğru geldiği her seferde yana doğru kaydım ve hedefi hep kaçırdı. Kısa sürede bana her yaklaştığı anda koluna ve sırtına indirdiğim yarım düzine küçük kılıç darbeleriyle kan içerisinde kaldı. Zaten asıl amacım onu daha fazla yaralamaktı. Ardından taktiğini değiştirdi, dikkatli ve çok hızlı bir şekilde savaşmaya başladı. Harika bir kılıç savaşçısı olsa da bu taktik onun uzmanlık alanının dışındaydı. Dayanıklılığım ve Mars'ın yerçekimiyle aramdaki ilişki olmasaydı, bu savaşı ona karşı kazanmam imkânsız olurdu.

Bir süre birbirimizin etrafında, birbirimize kayda değer bir hasar vermeden dönüp durduk; uzun, düz iğne benzeri kılıçlarımız güneşin altında parlıyordu ve birbirlerine her değdiklerinde çınlıyorlardı. Zad sonunda benden daha

çok yorulduğunu fark edip buna bir son vermek ve nihai bir zafer kazanmak için üzerime yıldırım gibi bir hızla geldi. O kadar hızlıydı ki yaklaştığını görememiştim, bu sefer yan tarafa doğru hareket ettiğimde kılıcının etkisini çoktan damarlarımda hissediyordum. Sol omuzumdaki keskin acının da kanıtladığı gibi kısmen başarılı olmuştum. Bir kez daha dönüp düşmanımın nerede olduğunu bulmaya çalıştığımda, beni neredeyse geçici olarak kör eden anlık bir ışık şaşkın gözlerimi kamaştırdı. Dejah Thoris'in arabasının üzerine, anlaşılan gösteriyi izleyen diğer Tharkların kafalarından daha iyi görmek için üç kişinin çıkmış olduğunu gördüm. Bir anlık bakışım onların üzerinden geçerken Dejah Thoris, Sola ve Sarkoja bana öleceğim güne kadar hatırlayacağım bir tablo sunuyordu.

Dejah Thoris'e baktığımda, Sarkoja'ya öfkeli bir bakış atıp havadaki elinde tuttuğu bir şeye vurdu. Yere düştüğünde güneş altında parlıyordu. O anda savaşırken, beni bir anlığına kör eden maddenin ne olduğunu anlamıştım. Sarkoja göğüs göğüse çarpışmadan beni öldürmenin bir yolunu bulmuştu. Gördüğüm başka bir şey ise neredeyse beni hayattan koparacaktı ve düşmanımı bir anlığına unutmuştum. Dejah Thoris aynaya vurduktan sonra yüzü nefret ve şaşkın bir öfkeyle dolan Sarkoja, hançerini çıkarıp Dejah Thoris'e korkunç bir darbe indirirken bizim sadık Sola'mız aralarına girdi. Son gördüğüm şey göğsüne inmiş büyük bir bıçaktı.

Düşmanım saldırının etkisinden kurtulmuştu ve aklım savaşta olmasa da bütün dikkatimi isteksizce ona verdim. Öfkeyle birkaç kere birbirimizin üzerine gittik, ta ki kılıcının sivri ucunu göğsümde hissedene kadar. Ne kılıcı savuşturabiliyor ne de ondan kaçabiliyordum. Ben de göğsümdeki kılıcı

ve vücudumun bütün ağırlığıyla kendimi onun üzerine attım. Eğer öleceksem onu da benimle götürmeye kararlıydım. Kılıcın sert çeliğinin göğsümü yırttığını hissediyordum. Her şey bir anda kararardı, başım döndü ve dizlerimin artık beni taşıyamayacaklarını hissettim.

BÖLÜM XV

SOLA BANA HİKÂYESİNİ ANLATIYOR

Bilincim yerine geldiğinde, sonradan öğrendiğime göre sadece kısa bir anlığına baygın kalmıştım, kendimi yerde buldum. Hızlı bir şekilde ayağa kalkıp kılıcıma bakındım ve onu, antik denizin yüzeyindeki koyu sarı yosunların üzerinde kaskatı bir şekilde yatan Zad'ın yeşil göğsünde gördüm. Bütün duyularımı geri kazanınca, onun kılıcının da benim göğsümün ortasından girip omzumun altından çıktığını fark ettim. Neyse ki kılıcını sadece kaburgalarımı örten et ve kaslara isabet ettirmişti. Bu da acı veren ama sonuç olarak öldürücü olmayan bir yara açmıştı sadece.

Kılıcı saplandığı yerden çıkarırken kendi kılıcımı da aldım. Arkamı yerdeki çirkin kadavraya dönüp hasta, tiksinmiş, yaralı bir şekilde eşyalarımın olduğu savaş arabasına doğru ilerledim. Marslıların alkışlarının çınladığını duysam da pek umurumda olmadı.

Kanamalı ve zayıf düşmüş bir şekilde bu tür şeylere alışmış olan kadınlarımın yanına ulaştım. Marslı kadınlar aldığım ölümcül darbeleri iyileştirmek için yaralarımı en güzel ilaçları kullanarak sarıyorlardı. Marslı bir kadına bir şans

verildiğinde ölüm arka koltukta oturmak zorunda kalır. Kısa bir süre içerisinde işlerini bitirdiler. Kan kaybımın getirdiği halsizlik ve yaramın etrafındaki sızı dışında başka bir acı hissetmiyordum. Dünya'da bu şekilde yaralanmış olsaydım, iyileşmek için birkaç gün yatmak zorunda kalırdım.

Benimle işlerini bitirir bitirmez Dejah Thoris'in arabasına koştum. Zavallı Sola'mı göğsünde bandajlarla sarılı halde buldum ama görünüşe göre Sarkoja'nın hançeri göğsündeki metal madalyonlardan birisinin kenarına isabet etmiş, böylelikle sadece hafif bir sıyrıkla atlatmıştı. Yaklaştığımda Dejah Thoris'i ipek kumaşların ve kürklerin arasında kıvrılarak yatmış ve hıçkırıklara boğulmuş halde buldum. Geldiğimi de arabanın hemen yanında duran Sola'yla konuştuğumu da duymadı.

Dejah Thoris'i kafamla hafif bir şekilde işaret ederek, "Yaralandı mı?" diye sordum Sola'ya.

"Hayır," diye cevapladı, "Senin öldüğünü düşünüyor."

"O halde artık büyükannesinin kedisinin dişlerini kimse cilalamayacak," diyerek gülümsedim.

Sola, "Sanırım ona yanlış bir şey yaptın John Carter," dedi. "Ne senin davranışlarını ne de onunkini anlayabiliyorum. Ama eminim ki bin tane jeddakın torununu kimsenin yası bu kadar etkilemezdi. Onun türü bütün Barsoomlular gibi çok gururlu bir türdür, ona ağır haksızlık etmiş veya çok incitmiş olmalısın ki hayatta olduğunu kabul etmeyip senin için yas tutuyor."

"Gözyaşları Barsoom'da tuhaf gözükür," diye devam etti. "Ne anlama geldiklerini anlamak oldukça zordur. Bütün hayatım boyunca Dejah Thoris dışında sadece iki kişinin ağladığını gördüm. Birisi yas tuttuğu için, diğeri ise öfkenin verdiği şaşkınlıkla ağlamıştı. İlki onu öldürmelerinden yıllar önce-

sinde ağlayan annemdi, diğeri ise az önce onu benden uzaklaştırdığında gördüğüm Sarkoja."

"Annen mi?" diye sesli bir şekilde cevap verdim. "Ama Sola, annenin kim olduğunu bilemezsin ki çocuğum."

"Ama biliyordum. Babamın da kim olduğunu biliyordum," diye ekledi. "Eğer tuhaf ve Barsoomlularınkine benzemeyen bir hikâye dinlemek istersen bu akşam arabama gel John Carter. Gel ve sana hayatım boyunca hiç anlatmadığım şeylerden bahsedeyim. Şimdi ilerlememiz için işaret verildi, gitmen lazım."

"Bu akşam geleceğim Sola," diye söz verdim. "Dejah Thoris'e hayatta ve iyi olduğumu söylemeyi unutma. Çok üzerine gitmemeliyim ve gözyaşlarını görmediğim konusunda onu inandır. Eğer benimle konuşursa emrine amadeyim."

Sola olduğu yerde sallanıp duran savaş arabasını hazırladı ve ben de beni bekleyen thoatımı hızlandırıp dörtnala Tars Tarkas'ın yanına giderek sıranın arkasındaki yerimi aldım.

Sarı yosunların üzerinde oldukça görkemli ve büyüleyici bir manzara oluşturuyorduk: Aynı hizada ve dört yüz elli kilometrelik bir alanı kaplayarak, yaklaşık iki yüz tane reis ve bineklerinin üstündeki savaşçıların önderlik ettiği iki yüz elli görkemli ve parlak renkli savaş arabası, buna benzer bir sayıda aynılarından her iki yanda, elli mastodon ve zitidar olarak bilinen ağır yük hayvanı ve ekstra beş yüz-altı yüz tane thoat sürüp etraftamızda kare bir şekil oluşturan savaşçılar...

Kadınların ve erkeklerin üzerlerindeki armalar ve madalyonlar, zitidarlar ve thoatların süslemeleriyle birleşip ışıldıyor; eşsiz güzellikteki ipek kumaşlar, kürkler ve tüyleri kafileye muazzam bir görüntü veriyordu. Hatta bu görüntü Doğu Hindistan krallıklarının el değmemiş, ihtişamlı bahçelerini bile kıskandırabilirdi..

Savaş arabalarının devasa geniş tekerlekleri ve hayvanların keçeyle kaplanmış ayaklarının sesleri, çoktan yosun tutmuş deniz tabanı sayesinde emiliyordu. Böylece bir rüyadaymışçasına tamamen sessizlik içinde ilerliyorduk. Bir zitidarın gırtlağından çıkan homurtusu veya thoatların kavga ciyaklamaları dışında bozulmayan sessizlikle kocaman bir hayali tablo içindeydik. Yeşil Marslılar çok az ve genellikle uzaktan gelen bir gök gürültüsü gibi alçak sesle ve tek heceli konuşurlardı.

Geniş tekerleklerin ve hayvanların yosunlardaki izleri üzerinden geçtikten sonra tekrar eski haline geri dönüyor ve oradan geçtiğimize dair hiçbir kanıt bırakmıyordu. Tüm bu sessizlik ve izsizlikle birlikte, ölü bir gezegenin ölü denizinden geçen nesli tükenmiş ölülerin tayflardık. Bu, şimdiye kadar tanık olduğum en büyük sayıda insan ve hayvan grubunun ilk yürüyüşüydü, toz kaldırmamış ve hiçbir iz bırakmamıştı. Çünkü kış aylarında ekili bölgeler dışında Mars'ta toz yoktu ve o zaman bile şiddetli rüzgârların olmayışı tozu neredeyse fark edilemez kılardı.

O gece, iki gündür yaklaştığımız ve üzerinde yürüdüğümüz ölü denizin güney sınırını belirleyen tepelerin eteğinde kamp kurduk. Hayvanlarımız Thark'tan ayrıldıktan sonraki iki ay boyunca su içmemişlerdi. Ama Tars Tarkas'ın söylediğine göre içeceğe çok az ihtiyaç duyarlardı. Barsoom'un bütün yüzeyini kaplayan yosunlar gövdelerinde onlar için yeterli miktarda nem tuttuğu için sonsuza kadar bir içecek verilmeden yaşayabilirlerdi.

Peynir benzeri yemeğimi ve bitki bazlı sütümü içtikten sonra Sola'yı aramaya çıktım. Onu bulduğumda Tars Tarkas'ın eyer örtüsünün üzerindeki meşalenin ışığıyla uğra-

şıyordu. Yaklaştığımı gördüğünde yüzü sevgi ve memnuniyetle ışıldadı.

"Geldiğine çok sevindim," dedi. "Dejah Thoris uyudu ve yalnızım. Benim halkım beni umursamaz John Carter, ben onlar gibi değilim. Bu hüzünlü bir kader, onların arasında yaşamak zorunda olduğum için gerçek bir yeşil Marslı kadın olmayı isterdim. Sevgisiz ve umutsuz... Ama ben sevginin ne olduğunu biliyorum ve kaybolmuş hissediyorum. Sana benim ya da daha doğrusu ailemin hikâyesini anlatmaya söz verdim. Senden öğrendiklerime göre anlatacağım şeyler sana tuhaf gelmeyecek. Ama yeşil Marslılar arasında yaşayan en eski Thark'la bile benzerlik göstermeyen, hatta efsanelerde veya masallarda bile göremeyeceğin bir hikâye bu.

Annem çok küçüktü. Hatta o kadar küçüktü ki reislerimiz nesilleri belirledikleri boyutlara göre ürettikleri için annelik görevinden azat edilmişti. Ayrıca diğer yeşil Marslı kadınlara göre daha az acımasız ve daha az soğuktu. Topluluğunu çok az umursardı, çoğu zaman Thark'ın terkedilmiş bölgelerinde tek başına dolaşırdı veya tepelere yakın vahşi çiçeklerin arasındaki oturma yerlerinde düşüncelere dalar, dilekler tutardı. Tharklı kadınlar arasında belki de onun kızı olduğum için onu anlayan bir tek bendim.

O tepelerin arasında görevi zitidarları ve thoatları beslemek, onların tepelerde dolaşmalarını engellemek olan genç bir savaşçıyla tanışmıştı. İlk başlarda Tharkların topluluklarında konuştukları sıradan şeylerden bahsetmişler fakat gitgide daha sık görüştükçe kendi zevklerini, umutlarını ve isteklerini konuşmaya başlamışlardı. Ona güvenmiş ve kendi türünün acımasızlıklarından ne kadar hoşnutsuz olduğunu anlatmıştı. Yaşamak zorunda oldukları sevgisiz, berbat ha-

yattan bahsettiğinde savaşçının soğuk ve sert dudaklarından bir kınama fırtınası beklese de savaşçı onu kollarına alıp öpmüştü. Aşklarını altı uzun yıl boyunca bir sır olarak saklamışlardı. O, annem, büyük Tal Hajus'un heyetindeyken âşık olduğu; sıradan, sadece kendi madalyalarını giyen bir savaşçıydı. Eğer Tharkların geleneklerini bozdukları öğrenilirse ikisi de Tal Hajus'un ve orduların önünde, büyük arenada büyük bir bedel ödemek zorundaydılar.

Benim olduğum yumurta, antik Thark'ın kısmen harap olmuş kulelerinin en yüksek ve en ulaşılmaz kulesinde büyük bir cam kabın altına saklanmıştı. Annem inkübasyon sürecinde, beş uzun yıl boyunca yılda bir kez yumurtayı ziyaret ederdi. Kendini suçlu hissettiği için her hareketinin izlendiğinden korkuyor ve daha sık uğramaya cesaret edemiyordu. Bu süreç içerisinde babam bir savaşçı olarak harika bir şekilde yükselmiş ve birkaç reisin madalyalarını almıştı. Anneme olan sevgisi hiç azalmıyordu, hayattaki tek isteği Tal Hajus'un madalyasını alıp Tharkların hükümdarı olmak, annemi özgür bırakabilmek ve gücü sayesinde çocuğunu korumaktı. Çünkü eğer gerçek öğrenilseydi, yumurtaları yok edilecekti.

Tal Hajus'un madalyasını beş yıl gibi kısa bir sürede almak çılgınca bir hayaldi. Fakat hızlı bir şekilde gelişiyordu ve kısa süre içerisinde Tharkların meclisinde kendine bir yer almayı başardı. Ancak bir gün bütün şansını sonsuza kadar kaybetti. Güneydeki buz tabakasına uzun bir sefere gönderilmesine karar verilmişti. Oradaki yerlilerle savaşıp onların kürklerini alması gerekliydi. Bu yeşil Marslılar için önem taşıyan bir olguydu, onlar için düşmanının üzerindekileri söküp alamazsan savaşmanın bir anlamı yoktur.

Görevi dört yıl sürmüştü, ayrılmasından bir yıl kadar sonra yani üç yıl içerisinde her şey olup bitmişti. Başka bir topluluğun inkübatöründen servetlerini toplamak için çıktığı seferden dönmeden önce yumurtalarının kabuğu kırılmıştı. Annem beni eski kulede tutup geceden geceye ziyaret ediyor ve bana topluluk hayatının ikimizin de elinden alacağı sevgiyi cömertçe veriyordu. Tal Hajus'a gidecek olan inkübatör keşfinden gelen yeni doğanların içine beni de katıp, yeşil Marslıların antik geleneklerine karşı işlediği günahı fark ettiklerinde başına gelecek olanlardan kurtulmayı umut ediyordu.

Bana hızlı bir şekilde türümün dilini ve geleneklerini öğretti. Ve bir gece sana şu ana kadar anlattığım şeyleri anlatıp diğer yeni doğanlarla karıştırıldığımda aldığım eğitimi onlara fark ettirmememin, diğerlerinin arasındayken ona özel ilgi göstermememin, ailemi tanıdığıma dair herhangi bir açık vermemem gerektiğinin oldukça önemli olduğunu ve dikkatle davranılması gerektiğine dair uyardı. Daha sonra beni kendine doğru yaklaştırıp kulağıma babamın ismi fısıldadı.

Sonra kuledeki odanın karanlığında bir ışık parladı. Sarkoja orada dikiliyordu. Güzel ve parlayan gözlerini anneme nefret ve aşağılama hisleriyle bakarak sabitlemişti. Annemin üzerine döktüğü nefret ve aşağılama seli, genç kalbimi korkuyla doldurmuştu. Bütün hikâyeyi duymuştu ve o mukadder gecede annemin kaldıkları yerden ayrılıyor oluşunda bir terslik olduğundan şüphelenip onu takip etmişti.

Duymadığı ve hiçbir zaman öğrenmediği tek şey ise annemin kulağıma fısıldadığı babamın ismiydi. Bunu bilmediği, anneme suç ortağını ifşa etmesi için tekrarladığı taleplerinden anlaşılıyordu ancak hiçbir taciz veya tehdit anneme o ismi söyletemezdi. Beni işkenceden kurtarmak için babamın

kim olduğunu sadece kendisinin bildiğini ve bunu çocuğuna asla söylemeyeceği konusunda yalan söyledi.

Tal Hajus'a öğrendiklerini anlatıp anneme nihai cezanın kesilmesi için aceleyle yola çıktı. O gittikten sonra annem fark edilmemem için beni ipek kumaşlara ve kürklere sararak şehrin güneyindeki uzak sokaklardan geçip herhangi bir şey istemeyeceği ama ölmeden önce son bir kez görmek istediği yüze doğru çılgınca koştu.

Şehrin güney ucuna yaklaştığımızda yosunumsu yerin karşı tarafında şehre doğu, batı, kuzey ya da güneyden gelen bütün kervanların girdiği tepelerdeki geçitlerin olduğu yerden muazzam bir ses duyduk. Duyduğumuz ses thoatların ciyaklamaları, zitidarların homurdanmaları ve savaşçıların yaklaşan birliklerinin silah sesleriydi. Aklına ilk gelen, babamın seferden geri döndüğüydü ama Thark kurnazlığı onu aceleci bir karşılaşmadan alıkoydu.

Gölgelerin arasına saklanarak kısa sürede meydana giren ve yavaş yavaş hizası bozulan kervanı bekledi. Birliğin başı yanımızdan geçerken Mars'ın küçük Ay'ı bütün güzelliğiyle çatıları aydınlatmaya başladı. Annem olduğumuz yerden daha uzaktaki dostane gölgelerin arasına saklandığında gelen birliğin babamınki olmadığını gördü. Ama gelen birlikte de yeni doğan Tharklar vardı. Büyük bir savaş arabası yakınımızdayken hızlı bir şekilde plan yaptı ve sessizce arabanın arkasındaki kapağa gölgenin düştüğü yere girip beni sevgiyle göğsüne bastırdı.

O geceden sonra bir daha beni göğsünde tutamayacağını ve birbirimizi göremeyeceğimizi biliyordu. Meydandaki karmaşada beni diğer yeni doğanların arasına karıştırdı. Seferde olmayan kadınların doldurduğu büyük bir odaya girdik. Sonraki gün ise reislerin maiyetleri arasında paylaştırıldık.

Annemi bir daha hiç görmedim. Tal Hajus tarafından hapsedilmişti. Babamın adının dudaklarından çıkması için ona en korkunç ve en utanç verici işkenceleri yaptılar, ama o hem sadakatini hem de kararlılığını Tal Hajus ve reislerinin korkunç işkenceleri altında korudu.

Daha sonra beni kendisininkine benzer bir kaderden kurtarmak için öldürdüğünü ve bedenimi beyaz maymunlara attığını söylediğini öğrendim. Ona sadece Sarkoja inanmamıştı ve bugüne kadar gerçek kökenimden şüphelendiğini ama beni ifşa etmeye cesaret edemediği hissediyorum, çünkü aynı zamanda eminim ki babamın kim olduğu konusunda da hâlâ bazı fikirlere sahip.

Seferinden geri döndüğü zaman, Tal Hajus ona annemin başına gelenleri söylediğinde ben de oradaydım. Tal Hajus ona anneme yaptıklarını anlatırken, yüzünde herhangi bir duygunun esamesi okunmuyordu ancak Tal Hajus gibi kahkaha da atmıyordu. O andan itibaren acımasızların arasında en acımasızına dönüştü. Arzusunu yerine getirip Tal Hajus'u ayaklarının dibine alacağı günü bekliyorum. Ama korkunç intikamı için bir fırsat beklediğinden emin olduğum kadar büyük aşkını kırk yıl önce olduğu gibi hâlâ göğsünde hissettiğinden de biz burada dünyalar kadar yaşlı okyanusun kenarında otururken, mantıklı insanların uyuduklarından emin olduğum kadar eminim John Carter."

"Ve baban, şu anda bizimle birlikte mi Sola?" diye sordum.

"Evet," diye cevapladı, "fakat benim kim olduğumu da anneme kimin ihanet ettiğini de bilmiyor. Babamın sadece adını biliyorum. Ve ben, Sarkoja ve Tal Hajus dışında kimse sevdiği kadını kimin ölüme ve işkenceye götürdüğünü bilmiyor."

Birkaç dakika sessizlik içinde oturduk, Sola korkunç geç-

mişinin kasvetli düşüncelerine daldı; ben de acımasız ve anlamsız geleneklerinin onları nefret ve sevgisiz bir hayata mahkûm ettiği bu zavallı yaratıklar için üzüldüm. Sonra tekrar konuşmaya başladı:

"John Carter, eğer Barsoom'un soğuk ve ölü yerlerinde yürüyecek birisi varsa o da sensin. Bu bilginin günün birinde sana ya da Dejah Thoris'e yardım edebileceğini düşündüğüm ve sana güvendiğim için babamın ismini seninle paylaşacağım. Zamanı geldiğinde eğer sana doğru gelirse gerçekleri söyle. Sana inanıyorum, çünkü sen net ve yolundan şaşmaz bir dürüstlüğün korkunçluğuyla lanetlenmiş değilsin. Eğer bir yalan diğer insanları acı çekmekten ya da üzüntüden kurtaracaksa, sen de kendi Virginia halkına ait beyefendilerden biri gibi yalan söyleyebilirsin. Babamın ismi Tars Tarkas."

BÖLÜM XVI
KAÇMAYI PLANLIYORUZ

Thark'a doğru yolculuğumuzun geri kalanı olaysız geçti. Yirmi gündür yoldaydık; iki ölü denizin dibinden ve çoğu Korad'dan küçük, sayısız harap edilmiş şehrin içinden ya da etrafından, iki kez de dünyadaki astronomlarımızın "kanal" dedikleri ünlü Mars suyollarından geçmiştik. Bu suyollarına yaklaştığımızda, askerlerden birini en uzak noktaya gönderip elindeki dürbünle kızıl Marslıların herhangi bir tuzak kurup kurmadıklarına baktırıyorlardı. Eğer görünürde kızıl Marslıların herhangi bir tuzağı yoksa sessizce ilerliyor ve karanlık çökene kadar kamp kuruyorduk. Sayısız geniş yollardan geçmiştik. Bu yollara vardığımızda karşı tarafa geçerken kimse tek bir ses bile çıkarmıyordu. Buralardan bir tanesini hiç duraksamadan geçmemiz beş saatimizi almış, diğerinden geçmemiz ise bütün gecemize mal olmuştu. Bu yüzden güneş üzerimizde parlamaya başladığında bu alandan daha yeni ayrılıyorduk.

Karanlıkta ilerlerken Barsoom'un yakındaki Ay'ının gökyüzünde salınıp vahşi ve yere çarpan ışıklarıyla yeryüzünü aydınlattığı anlar dışında hiçbir şey göremiyordum. Birçok kez denk geldiğimiz tarlaları, dünyadaki çiftliklere benzer kısa binaları aydınlatıyordu. Etrafta düzenli bir şekilde di-

zilmiş birçok ağaç vardı ve bazıları kocamandı. Çiftliklerin etrafında hayvanlar vardı. Bu yaratıklar, vahşi hayvanlar ve onlardan daha vahşi olan insanlardan oluşan birliğimizi gördüklerinde korkunç sesler çıkartıyorlardı.

Yolculuğumuz boyunca sadece bir kez ekili bölgeyi tam uzunlamasına kesen geniş, beyaz anayolun kesişme noktasında bir insan gördüm. Adamcağız yolun kenarında uyuyakalmış olmalıydı, yaklaşan kafileyi gördüğünde korkmuş bir kedi gibi çığlık çığlığa koşmaya ve yakındaki bir duvarın üzerine tırmanmaya başladı. Tharklar onu hiç umursamadılar, savaşa girmeye niyetleri yoktu. Onu fark ettiklerine dair gördüğüm tek işaret, çölün sınırından Tal Hajus'a hızlı bir şekilde ilerlemeye devam etmeleriydi.

Dejah Thoris'le bir kez bile konuşmamıştım, o da arabasında beni istediğine dair herhangi bir şey söylememişti. Ve budalaca gururum, beni bu durum için bir şey yapmaktan alıkoymuştu. Bir erkeğin bir kadınla olan ilişkisinin, erkekler arasında ona saygınlık katan hünerleriyle ters orantılı olduğunu düşünüyorum. Zayıf ve saf olanlar karşılarındaki cinsi etkilemek konusunda büyük bir yeteneğe sahipken, binlerce tehlikeyle korkmadan yüzleşip iyi dövüşen adamlar ise kadınlar karşısında tıpkı korkmuş bir çocuk gibi gölgelerde saklanır.

Barsoom'a gelişimin otuzuncu gününden sonra yeşil adamların artık çoktan unutulmuş halklardan ismini bile çaldıkları antik şehir Thark'a giriş yaptık. Thark birlikleri otuz bin tane insan içeriyordu ve yirmi beş farklı topluluğa bölünmüşlerdi. Her topluluk bütün Tharkların jeddakı olan Tal Hajus'a bağlıydı ve kendi jedleriyle birlikte daha alt rütbeli reisleri vardı. Beş topluluk Thark şehrinde konaklarken,

diğerleri Tal Hajus'un kendisinin olduğunu iddia ettiği terk edilmiş başka antik Mars şehirlerinde kalıyordu.

Öğlenin ilk saatlerinde ortadaki büyük meydana giriş yaptık. Gelenler için coşkulu bir karşılama olmamıştı, sadece birbirlerini tanıyanlar kendi aralarında selamlaştılar. Fakat birliğin içerisinde iki esirin olduğunu fark ettiklerinde büyük bir ilgi gösterdiler ve ben ile Dejah Thoris bir anda herkesin odak noktası olduk.

Kısa süre içinde kalacağımız yeni yerler belirlendi ve günün geri kalanını bu yerlere yerleşmekle geçirdik. Burada kalacağım yer meydanın güneyinde, şehre girdiğimiz yerin aşağısındaki anacadde üzerindeydi. Korad'ın muazzam mimarisi burada daha ihtişamlı ve zengin bir şekilde görülebiliyordu. Benim kaldığım yer dünyamızdaki büyük hükümdarları, kralları ve imparatorları karşılayabilecek kadar güzeldi. Bu tuhaf yaratıklar için, içinde kaldıkları binanın ve odanın büyüklüğü oldukça önemliydi. Bina ne kadar büyükse kalan kişinin önemi o kadar artardı. Tal Hajus ise halka açık bir bina olarak kullanılabilecek büyüklükte bir binayı seçmişti. İkinci en büyük bina Lorquas Ptomel için ayrılırken, diğer büyük binalar ise sırasıyla daha düşük rütbeli jedler için ayrılmıştı. Savaşçılar maiyetlerinde oldukları reislerin kaldıkları binalarda konaklıyor ya da eğer tercih ederlerse kimsesiz bir binada kalıyorlardı. Her topluluk için şehrin bir bölümü atanmıştı. Kalınacak binalar buna dikkat ederek seçilmeliydi ve meydanın en önündeki binaların tamamı jedlere ayrılmıştı.

Sonunda eşyalarımı odama yerleştirdiğimde –ya da dürüst olayım, bunu mahiyetimdekilere yaptırdığımda– günbatımı yaklaşıyordu. Sola ile Dejah Thoris'in kaldıkları yeri bulmak için aceleyle yola çıktım. Dejah Thoris'le konuşmaya ve onu

kaçış planı yapıp etkilemeye kararlıydım. Kızıl Güneş ufukta kaybolana kadar çaresiz bir halde onları aradım. Sonrasında benim kaldığım yerin karşısındaki meydana daha yakın bir binanın ikinci katında Woola'nın çirkin kafasını gördüm.

Daha fazla beklemeden hemen ikinci kata giden dönemeçli koridora doğru fırladım. Binanın ön tarafındaki büyük odaya girer girmez Woola'nın heyecanıyla karşılandım; beni gördüğü anda üzerime öyle bir atladı ki neredeyse yere düşüyordum. Zavallı yaşlı dostum beni gördüğüne çok mutlu olmuştu. Her yerimi yalayıp kafasını sallıyor, üç sıra dişini gösterecek şekilde ağzını muzip bir şekilde kocaman gülümseyerek açıyordu.

Komut verip onu severek susturduktan sonra gözlerim Dejah Thoris'i aradı. Odanın içinde göremeyince, "Dejah Thoris!" diye seslendim. Dairenin uzak köşesinden hafif bir mırıltılı cevap gelince, bir iki uzun adımla hemen kürklerin ve ipek kumaşların serilmiş olduğu antik bir tahta oturağın üzerinde oturan Dejah Thoris'in yanına gittim. Hiçbir şey söylemeden dururken ayağa kalktı ve gözlerimin tam içine bakıp, "Tharklı Dotar Sojat'ın esiri Dejah Thoris onun için ne yapabilir?" dedi.

"Dejah Thoris, sizi nasıl kızdırdığımı bilmiyorum. Sizi korumayı ve rahat ettirmeyi kendime görev edinmişken, istediğim en son şey kalbinizi kırmak veya sizi incitmekti. Sizi kaçırmam için yardımınıza ihtiyacım var ve bu bir istek değil emirdir. Babanızın yanında tekrar güvende olduğunuzda bana istediğiniz gibi davranabilirsiniz. Ama bugünden sonra ben sizin efendinizim, dediklerimi yapmalı ve bana yardım etmelisiniz."

Bana uzun uzun ve ciddiyetle baktığında sanki biraz olsun yumuşadığını düşündüm.

"Söylediğiniz kelimeleri duysam da sizi anlamıyorum Dotar Sojat," diye cevapladı. "Siz asil ve kaba bir adamla küçük bir çocuğun karışımısınız. Keşke kalbinizi anlayabilseydim."

"Ayaklarınıza bakın Dejah Thoris, Korad'daki o gece ve şimdi kalbim hâlâ orada sizinle birlikte ve ölüm onu sonsuza dek durdurana kadar da sizinle olmaya devam edecekler."

Bana doğru küçük bir adım attı, o güzel ellerini uzatarak, "Ne demek istiyorsun John Carter?" diye fısıldadı. "Bu söylediğiniz ne anlama geliyor?"

"Bunu size söylemeyeceğime dair kendime bir söz vermiştim. En azından bulunduğumuz bu esaretten kurtuluna kadar sizinle paylaşmayacaktım. Hatta yirmi gündür bana karşı tavrınızdan dolayı hiç söylememeye kararlıydım. Uğrunuzda ölmek ve size hizmet etmek için bütün vücudum ve ruhumla size ait olduğumu anlatmaya çalışıyorum Dejah Thoris. Karşılığında ise sizden tek bir şey istiyorum; kendi halkınızın arasında güvende oluncaya kadar söylediğim sözleri kınamayıp, herhangi bir şekilde etkilenmemeniz ve duygularınızın davranışlarım yüzünden değişmemesi... Size hizmet etmek benim kendi arzum olduğu için hareketlerimin hepsinin bencillikten kaynaklandığını unutmamanız."

"İsteklerinize saygı duyacağım John Carter çünkü onlara neyin sebep olduğunu biliyorum. Ve hizmetinizi kabul edip otoritenize diz de çökeceğim, bundan sonra sizin sözleriniz benim yasalarımdır. İkinci kez sizi yanlış anladım ve bir kez daha affınıza sığınıyorum."

Bu konuyu kapatıp başka konulara geçtiğimizde normalde oldukça sakin ve soğukkanlı olan Sola endişeli bir şekilde odaya girdi.

"O iğrenç Sarkoja, Tal Hajus'un yanındaydı," dedi, "duyduğum kadarıyla ikiniz için de işler hiç iyiye gitmeyecek."

"Ne konuştular?" diye sordu Dejah Thoris.

"Büyük arenada bu yılın oyunları başlar başlamaz, sizi vahşi calotlara atacaklarını."

"Sola," dedim, "bir Thark olmana rağmen halkının geleneklerinden en az bizim nefret ettiğimiz kadar nefret ediyorsun. Bizimle kaçmak istemez misin? Eminim ki Dejah Thoris sana kendi topraklarında kalacak bir yer ve koruma sağlayabilir. Ayrıca durumunun buradakinden daha kötü olacağını da sanmıyorum."

"Evet," dedi Dejah Thoris, "bizimle gel Sola, Helium'un kızıl halkının arasında çok daha mutlu olursun. Ve orada sadece kalacak bir yer değil, aynı zamanda kendi türünün reddettiği sevgi ve diğer güzel duyguları da bulacağına eminim. Sensiz gidebiliriz ama eğer bize yardım ettiğini düşünürlerse sana korkunç şeyler yaparlar. Bu bile seni bize yardım etmekten alıkoymayacak, bunu da biliyorum ama ikimiz de bizimle sevgi, şefkat ve minnet duygularının anlamını bilen insanların kaldığı mutluluğun ve gün ışığının diyarına gelmeni istiyoruz. Lütfen bizimle geleceğini söyle Sola, lütfen."

Sola kendi kendine, "Helium'a giden güneydeki büyük suyla aramızda sadece seksen kilometre var," diye mırıldandı. "Hızlı bir thoat bu yolu üç saatte gidebilir. Daha sonra oradan Helium'a sekiz yüz kilometre yolumuz kalır, yolumuzun üzerindeki yerleşim yerleri araziye seyrek bir şekilde dağılmıştır. Kaçtığımızı öğrenecekler ve bizi takip edecekler. Bir süre büyük ağaçların altında saklansak da kaçmayı başarabilmemiz çok düşük bir ihtimal. Helium'un kapılarına kadar bizi izleyip attığımız her adımın acısını bizden çıkaracaklardır, onları tanımıyorsunuz!"

"Helium'a ulaşabileceğimiz başka bir yol yok mu?" diye sordum. "Bana Helium'a giden yolları gösteren kaba bir harita çizemez misin Dejah Thoris?"

"Çizebilirim," diye cevapladı, saçlarından büyük bir elması çıkararak mermer zemine ilk defa gördüğüm Barsoom haritasını çizdi. Her yöne doğru uzanıp kesişen, bir kısmının paralel durduğu bir kısmının da büyük bir daire oluşturduğu uzun düz çizgilerden oluşuyordu. Çizgilerin suyolları, halkaların da şehirler olduğunu söyledi. Bize göre kuzeybatıdaki nokta ise Helium'du. Daha yakın olan şehirler de vardı, ama onlar Helium'dakilere göre daha az arkadaş canlısı yerler olduğu için oralara gitmekten kaçınmamız gerekiyordu.

Odanın içine dolan ay ışığının altında haritayı inceledikten sonra kuzeyimizde kalan suyolunu, aynı zamanda Helium'un da olduğunu düşündüğüm yeri işaret ettim.

"Bu senin büyükbabanın topraklarıyla kesişmiyor mu?" diye sordum.

"Evet," diye cevap verdi, "ama bizim üç yüz yirmi kilometre kuzeyimizde kalıyor, bu Thark'a gelirken geçtiğimiz suyollarından birisi."

"Bu uzak suyolunu deneyeceğimizden asla şüphelenmezler," diye devam ettim, "bu yönün kaçmamız için en mantıklı güzergâh olduğunu düşünüyorum."

Sola bana katıldı ve aynı gece Thark'ı terk edeceğimiz konusunda anlaşmaya varıldı. Bu konuda anlaştıktan sonra thoatlarımın yolculuk eşyalarını hazırladım. Sola birini, Dejah Thoris ötekini sürecekti. Her birimiz bizi iki gün boyunca idare edecek yeterli miktarda yiyecek ve içecek alacaktık; sonuçta hayvanlarımızı bu kadar uzun bir yolculuk için fazla yükle durmaksızın hızlı gitmeye zorlayamazdık.

Dejah Thoris'i Sola'ya emanet edip onları şehrin güney sınırında bulunun sakin bir caddede thoatlarla bekleyeceğimi söyledim. Sonrasında yiyecek, içecek, kürk ve ipek kumaşlar almak için yanlarından ayrıldım ve hayvanlarımızın kaldığı birinci kata indim.

Binaların gölgeleri ve Mars uydularının ışıltıları altında büyük thoatlar ve zitidarlar öfkeli içgüdülerinden gelen alçak seslerle homurdanıyorlardı. Etraflarında insan olmadığı için daha sakinlerdi ama beni gördükleri anda hepsi daha huzursuz şekilde homurdanmaya başladı. Thoatların yanına yalnız ve gece vakti gitmem riskli bir işti. Birincisi, yükselen homurdanmaları yakınlardaki savaşçıların dikkatini çekebilirdi. İkincisi, bir thoat ortada hiçbir sebep yokken bana saldırabilirdi.

Gizli kalması gereken birçok şeyin olduğu böyle bir gecede korkunç öfkelerini uyandırmak istemediğim için binaların gölgelerine sığındım. Anlık bir olayda kapıdan veya pencereden kaçmak için hazırda bekliyordum. Sessiz bir şekilde binanın arka tarafındaki caddeye açılan kapılara ulaştım ve iki thoatımı sessizce yanıma çağırdım. Bu aptal hayvanlara gösterdiğim sevgi ve bana hissettikleri güven duygusu sayesinde aramızda öyle bir ilişki vardı ki sesimi duyar duymaz kalkıp yanıma kadar geldiler.

Bana yaklaşıp ağızlıklarını vücuduma sürttüler. Ve onlara her zaman verdiğim ödül mamaları için çeşitli sesler çıkardılar. Kapıları açıp iki thoatıma geçmeleri için komut verdim ve sessizce binadan ayrıldık.

Daha sessiz olacağını düşündüğüm için yürüyerek ilerliyorduk, hatta ses çıkmasın diye nefesimi tutuyordum. Issız sokaklardan gizli gizli geçtikten sonra buluşma yerine geldiğimizde özgürce nefes almaya başladım. Dejah Thoris ile

Sola'nın buraya ben ve iki thoatımdan daha kolay bir şekilde gelebileceklerinden emindim. Savaşçıların karanlık çöktükten sonra şehirden ayrılmaları alışılmış bir durum değildi ve sonuçta uzun bir yolculuktan sonra nereye gidebilirlerdi ki...

Buluşma yerine güvenli bir şekilde ulaşmıştım fakat Dejah Thoris ve Sola oarda olmadıkları için hayvanlarımı büyük binalardan bir tanesinin girişine sakladım. Bir saat boyunca kaldıkları yerdeki bir kadının Sola'yı konuşmaya tuttuğunu, bu yüzden gecikmiş olabileceklerini varsayarak endişelenmesem de yarım saat sonra bu sakinliğimin yerini tamamıyla kaygılarım aldı. Sonra gecenin sessizliği arasından bana doğru yaklaşan bir grubun sesini duydum ve seslerinden özgürlükleri için kaçan Dejah Thoris ile Sola olmadıklarını anladım. Grup kısa bir süre sonra yakınıma geldi ve önünde durduğum girişin gölgeleri altında thoatlarının üzerindeki savaşçılardan yüreğimi ağzıma o kelimeleri işittim:

"Büyük ihtimalle onlarla şehrin dışında buluşacaktı, bu yüzden..." Sadece bu kadarını duydum ama benim için yeterliydi. Planımız ortaya çıkmıştı ve bu andan sonra kaçma şansımız yok denecek kadar azdı. Bir umut, fark edilmeden Dejah Thoris'in kaldığı yere ulaşıp başına ne geldiğini öğrenebileceğimi düşündüm. Ama yanımdaki canavar thoatlarla bunu gizli bir şekilde başarabilmem çok zordu. Ayrıca şu anda büyük ihtimalle bütün şehir, kaçış planımızla çalkalanıyordu.

Birden aklıma kadim Mars şehirlerindeki her binanın ortasında kare şeklinde bir avlu olduğu geldi. Karanlık odalardan hiçbir şey göremeden ilerlemeye başlayıp, arkamdaki thoatlarımı yanıma çağırdım. Thoatlarım bazı kapılardan geçerken zorlansalar da şehirdeki binalarının hepsi muhteşem bir şe-

kilde tasarlandığından sıkışıp kalmadan hızlı bir şekilde her yerden sıyrılmayı başardılar. Ve böylece onları bırakabileceğim, yeri yosun tabakasıyla kaplı büyük avluya varabildik. Burada her zaman yaptıkları gibi sessizlik içerisinde birbirleriyle oynayabilirlerdi. Kimsenin onları bulamayacağından emindim. Yeşil adamlar bu ücra binalarda Barsoom'un büyük beyaz maymunlarının olduğunu düşündükleri için buralara pek gelmezlerdi.

Eyerlerini çıkararak onları serbest bıraktım ve ikisini de avluya girdiğimiz yerin arka kapısına sakladım. Hızlı bir şekilde yanlarından ayrılıp binanın arka tarafındaki caddeye açılan kapılara doğru gittim. Kimsenin gelmediğinden emin olduktan sonra caddenin karşısına geçtim. Ve bu şekilde avludan avluya atlayarak kimse beni fark etmeden Dejah Thoris'in kaldığı binaya ulaşmayı başardım.

Binanın içerisine girersem savaşçıların hayvanlarıyla hatta bizzat savaşçıların kendileriyle karşılaşacağımdan emindim. Ama neyse ki Dejah Thoris'in olduğu odaya ulaşmak için başka ve daha güvenli bir planım vardı. İlk önce tam olarak hangi odada kaldığını belirledim, nispeten gücümden ve çevikliğimden yararlanarak ikinci katın penceresinin pervazını kavramak için yukarı doğru fırladım. Kendimi odanın içerisine doğru ittim ve odanın girişinde durduğumda seslerin geldiğini fark ettim.

İçeriye girmek için acele etmedim. İyi ki böyle yapmıştım çünkü içeriden kalın erkek sesleri geliyordu; bir reis dört askerine emirler veriyordu:

"Ve bu odaya geri dönüp onunla şehrin dışında buluşamayacağını anladığında üzerine atlayıp bütün silahlarını alacaksınız. Eğer Korad'dan geldiğine dair söylentiler doğruysa

bunu ancak güçlerinizi birleştirerek başarabilirsiniz. Onu ele geçirdiğiniz anda hızlı bir şekilde bağlayın ve jeddakların kaldığı bölgenin altındaki mahzenlere götürüp zincirleyin. Böylelikle Tal Hajus istediği zaman onun yanına inebilir. Konuşmasına da o gelmeden kimsenin buraya girmesine de izin vermeyin. Kız geri dönmeyecektir, bütün atalarının merhameti üzerinde olsun. Tal Hajus'un bizzat kendisi onunla ilgileniyor, Sarkoja bu akşam asil bir iş başardı. Şimdi gidiyorum, eğer geldiğinde onu yakalayamazsanız cesetlerinizi Iss'in soğuk sularına bıraktırırım."

BÖLÜM XVII

PAHALIYA PATLAYAN BİR YAKALANMA

Reisleri, konuşmasını bitirdikten sonra önünde durduğum kapının yanındaki odadan ayrıldı. Ruhumu yeterince öfkeyle dolduracak her şeyi duymuştum. Daha fazla beklememe gerek yoktu, binanın avlusuna sessizce geldiğim yerden geri döndüm. Hızlıca plan kurmuştum, karşı taraftaki meydanı ve ardından caddeyi geçerek Tal Hajus'un avlusuna ulaştım.

İlk kattaki parlak ışıklarla dolu pencereler bana ilk olarak nereye bakmam gerektiğini açıkça söylemişti. Pencereye doğru uzanıp içeriye göz attım. Kısa bir süre içinde bunun umduğum kadar kolay olmayacağını anladım. Bütün odalar, askerler ve kadınlarla doluydu. Daha sonra yukarıya doğru bakıp üçüncü katta ışık olmadığını fark ettim ve binaya oradan girmeye karar verdim. Yukarıdaki pencerelere ulaşmak benim için an meselesiydi, kısa süre sonra ise kendimi karanlık üçüncü katın koruyucu gölgeleri arasına atmıştım.

Şans eseri içeri girdiğim odada kimse yoktu ve sessizce sürünerek koridorda ilerlerken, ilerideki dairelerin olduğu tarafta bir ışık olduğunu fark ettim. Kapı gibi görünen bir yere vardığımda, bunun bütün katların ortasından yükselen

muazzam bir kubbemsi açıklık gördüm ve bu açıklığın da bir salona açıldığını anladım. Büyük bir daire şeklindeki salonda reisler, askerler, kadınlar vardı ve zeminden daha yükseğe konumlanmış bir platformda şimdiye kadar gördüğüm en iğrenç yaratık, Tal Hajus duruyordu. Yeşil savaşçıların tüm soğuk, sert, acımasız özelliklerine sahip yüzü; yıllarca beslediği hayvani içgüdüleri nedeniyle çok daha bayağı duruyordu. Vahşi suratında hassasiyetin veya gururun herhangi bir esamesi okunmuyordu. Devasa şeytani bir balık gibi oturduğu platforma yayılmıştı, altı uzvu da yanlardan iğrenç bir şekilde sallanıyordu.

Dejah Thoris'i ve Sola'yı onun önünde gördüğümde bütün kanım çekildi. Büyük çıkıntılı gözlerini, Dejah Thoris'in güzel vücudunun üzerinde gaddar bir zevkle gezdiriyordu. Dejah Thoris konuşuyordu, onu da karşısındaki yaratığın homurdanarak söylediklerini de duyamadım. Bu mesafeden bile yüzündeki iğrenme ve aşağılama ifadesini belirgin bir şekilde görebiliyordum; gururlu bakışlarıyla ona bakıp hiçbir korku belirtisi göstermiyordu. Kesinlikle baştan aşağıya bin tane jeddakın onurlu torunuydu. Boyları ondan daha büyük olan yanındaki askerlerden çok daha görkemli duruyordu, aralarındaki en güçlü figürdü ve hepsinin bunu hissettiğini biliyordum.

Tal Hajus odanın boşaltılmasına ve esirleriyle yalnız kalmak istediğine dair bir emir verdi. Reisler, savaşçılar ve kadınlar yavaşça yan odaların gölgeleri arasında kayboldular ve Sola ile Dejah Thoris, Tharkların Jeddakı ile başbaşa kaldı.

Sadece reislerden biri ayrılmadan önce tereddüt etmişti. Onu görkemli bir sütunun gölgesinde dururken gördüm, parmakları büyük kılıcının kabzasıyla gergin bir şekilde oynu-

yordu ve acımasız gözlerini Tal Hajus'a amansız bir nefretle dikmişti. Bu Tars Tarkas'tı. Yüzündeki ifadeden aklından geçenleri açık bir şekilde okuyabiliyordum. Bu yaratığın kırk yıl önce işkence ettiği sevdiği kadını düşünüyordu. Bildiklerimi ona söylediğim anda Tal Hajus'un devri anında biterdi, ama kızını en nefret ettiği yaratığın merhametine bıraktığımı bilemeden odadan ayrıldı.

Tal Hajus ayağa kalktı ve ben biraz korkup biraz da neler yapacağını hissederek aşağıya inen dolambaçlı merdivenlere fırladım. Yakınlarda beni görebilecek kimse yoktu. Odanın olduğu kata ulaşıp, az önce Tars Tarkas'ın altında durduğu sütunun gölgesine gizlendim. Oraya ulaştığımda Tal Hajus konuşuyordu:

"Helium'un prensesi, halkından iddialı bir fidye koparabilir ve seni zarar görmeden iade onlara edebilirim. Fakat o güzel yüzünün işkenceyle kıvranmasını seyretmeyi daha fazla tercih ederim; uzun süreceğinden emin olabilirsin, on gün bile halkına beslediğim sevgiyi göstermem için çok kısa bir süre. Ölümünün dehşeti tüm çağlar boyunca kızıl adamların uykusuna musallat olacak, babaları küçük çocuklara yeşil adamların korkunç intikamını, Tal Hajus'un gücünü, acımasızlığını ve nefretini anlatırken hepsi gecenin gölgelerinde korkudan titreyecekler. Ama bu gece her şeyden önce bir saatliğine benim olacaksın ve bunun haberi Helium'un Jeddaki büyükbaban Tardos Mors'a ulaşacak, yerlerde acı çekerek sürünecek. Yarın işkenceler başlayacak ama bu gece sen Tal Hajus'unsun, gel!"

Platformdan kalktı ve tam Dejah Thoris'in kolunu sertçe tutacaktı ki ona dokunamadan aralarına girdim. Kısa kılıcım sağ elimde ölümcül bir şekilde parıldıyordu. O daha ne oldu-

ğunu anlamadan kokuşmuş kalbine kılıcımı sokabilirdim, ama kolumu kaldırdığımda aklıma Tars Tarkas geldi. Bütün öfkem ve nefretime rağmen yıllardır yaşadığı sefaleti düşünüp, bu tatlı anı ondan çalmamam gerektiğine karar verdim. Onu öldürmek yerine sağ yumruğumu sağlam bir şekilde çenesinin ucuna doğru salladım. Hiçbir ses çıkaramadan ölü gibi yere yığıldı.

Aynı ölümcül sessizlikle Dejah Thoris'i yakaladım ve Sola'ya bizi takip etmesi için işaret edip yukarı kata çıktık. Görünmeden arka pencereye ulaştık. Üzerimdeki kıyafetleri yırtıp birleştirerek aşağı sallanan kumaştan önce Sola'yı sonra da Dejah Thoris'i indirdim. Yanlarına hafif bir iniş yaparak onları binaların gölgeleri içindeki avluya hızla çektim ve böylece şehrin dışına varan, az önce izlediğim rotaya geri döndük.

Sonunda avludaki thoatlarımın yanına geldik ve onları eyerleyerek binanın ilerisindeki yola doğru hızla ilerledik. Sola thoatların birinin üzerinde, ben ve Dejah Thoris diğerinin üzerinde, Thark şehrinin güneyindeki tepelere doğru yol aldık.

Kararlaştırdığımız gibi şehrin etrafından geçip kuzeybatıdaki yakın su kanalına ilerlemek yerine rotamızı kuzeydoğuya, Helium'un ana girişine giden üç yüz yirmi bir kilometrelik tehlikeli ve yorucu yola doğru çevirdik.

Şehri arkamızda bırakana kadar kimse tek bir söz söylemedi. Fakat başını omzuma yaslayan Dejah Thoris'in sessiz hıçkırıklarını duyabiliyordum.

"Eğer gayemize ulaşırsak reisim, Helium'un sana borcu ödenemeyecek kadar büyük olacak. Ama başarısız olursak, kimse beni ölümden daha beter bir şeyden kurtardığını bilemeyecek."

Cevap vermek yerine bana sarılan küçük parmaklarını sevdim ve ay ışığı altında sarı yosunların olduğu yere sessiz bir şekilde giriş yaptık. Her birimiz kendi düşüncelerine daldı. Ben Dejah Thoris'in sıcak bedenini hissettiğim ve bütün tehlikeleri arkamızda bıraktığımız için oldukça keyifliydim. Kalbim, Helium'un kapılarından giriyormuşuz gibi neşeyle şarkı söylüyordu.

İlk planımız başarısız olduğu için yanımızda hiçbir yiyecek ve içecek yoktu, ayrıca aramızda sadece ben silahlanmıştım. Bu yüzden thoatlarımızı yolculuğumuzun ilk bölümünü sonlandırmak için hızlandırdık.

Birkaç kısa duraklamanın dışında bütün gece ve ertesi gün boyunca sürekli ilerledik. İkinci gece biz de hayvanlarımızda berbat bir durumdaydık ve kendimizi yosun tabakasının üzerine atıp yaklaşık beş altı saat uyuduk. Sabah yeniden yola çıktık ve öğleden sonra göreceğimizi düşündüğümüz Barsoom'un büyük suyollarına yaklaştığımızın işareti olan ağaçları göremeyince kaybolduğumuzu anladık.

Görünüşe göre aynı yerde daire çizip durmuştuk ama yine de nerede olduğumuzu anlamak zordu. Güneş'in ve Mars'ın iki uydusunun ışıklarının bize yol göstermesi pek mümkün görünmüyordu. Hiçbir tarafta suyolları gözükmüyordu; üçümüz de açlıktan, susuzluktan ve yorgunluktan bitkin düşmüştük. Uzakta, sağ tarafta kalan alçak dağları fark ettik. Tepelerinden suyollarını görebileceğimizi umut ederek rotamızı dağlara doğru çevirdik. Oraya ulaşamadan hepimiz bitap haldeydik ve kendimizi yere atıp baygın bir şekilde uykuya daldık.

Sabahın erken saatlerinde kocaman bir ağırlığı hissederek gözlerimi açtım ve kutsanmış yaşlı Woola'nın bana sokulduğunu gördüm. Benim sadık dostum kaderimi paylaşmak için

bizi buraya kadar takip etmişti. Kollarımı boynuna dolayarak yanağımı yanağına bastırdım; bunu yaparken onun da benim gibi hissettiğini düşünüp akan gözyaşlarımdan hiç utanmadım. Kısa bir süre sonra Dejah Thoris ve Sola da uyandı. Hiç vakit kaybetmeden tepelere doğru tekrar ilerlemeye başladık.

Önceki günden beri onları yürümeye zorlamasak da benim thoatımın son derece acınası bir şekilde tökezlemeye başladığını fark ettiğimde sadece iki kilometre kadar yol almıştık. Aniden çılgınca sarsıldı ve şiddetli bir şekilde yere yığıldı. Dejah Thoris ve ben üzerinden yumuşak zemine hafif bir iniş yapsak da zavallı canavarım acınacak haldeydi. Hatta ağırlığımızdan kurtulmuş olmasına rağmen ayağa kalkamıyordu. Sola, gecenin soğuğuyla kendine geleceğini söyledi. Böylece onu orada aç ve susuz bırakmaktansa, ölümünün daha hayırlı olacağı düşüncesinden vazgeçtim. Eyerlerini çıkartarak zavallı yaratığı kendi kaderiyle baş başa bıraktık ve elimizde kalan tek hayvanı zorlayabildiğimiz kadar zorladık. Sola ve ben yürüyorduk, Dejah Thoris ise her ne kadar istemese de diğer thoatı sürüyordu. Bu şekilde ulaşmaya çalıştığımız tepelere yaklaşık iki kilometre kalmıştı ki Dejah Thoris kendi görüş noktasından birkaç kilometre ilerideki geçitten geçen büyük bir süvari grubunu gördüğünü haykırdı. Sola ve ben işaret ettiği yöne baktığımızda açık bir şekilde fark edilen birkaç yüz süvariyi gördük. Bizden uzaklaşarak güneybatı yönüne doğru gidiyor gibiydiler.

Şüphesiz bir şekilde bunlar Thark savaşçılarıydı, bizden uzaklaştıkları için de derin bir nefes almıştık. Dejah Thoris'i hızlı bir şekilde thoatın üzerinden aldım ve uzaktaki savaşçıların bizi görmemesi için hayvana eğilmesi için komut verdim. Geri kalan herkes de aynı şekilde eğildi.

Geçitten tek sıra halinde çıktıkları sırada, bir tepenin arkasında gözden kaybolmalarından önce onları bir anlığına görebildik. Sanki bizler için Tanrı eliyle gönderilmiş bir tepeydi bu, çünkü eğer uzun süre açıkta olsalardı bizi bulamamaları neredeyse imkânsız olurdu. Arkalarındaki son savaşçı durdu ve bizi şaşkınlık içinde bırakarak elindeki küçük ama güçlü dürbünüyle ölü denizin her yerini taramaya başladı. Belli ki o bir reisti çünkü yeşil adamların birliklerinde, bir reis süvari alayının en arka kısmında ilerlerdi. Dürbünü bizim üzerimizden geçerken nefesimiz kesildi ve vücudumdaki her gözenekten soğuk terlerin çıktığını hissettim.

Dürbününü bizim üzerimize getirdiği an durdu. Bütün sinirlerimiz boşaldı ve o birkaç dakika boyunca aramızda kimsenin nefes alamadığından emindim. Daha sonra dürbününü indirdi ve bizim görüş alanımızdan çıkan arkasındaki askerlere bir emir verdiğini gördük. Onların kendisine katılmalarını beklemeden altındaki hayvanın gırtlağını çekti ve çılgınca bizim bulunduğumuz yere doğru ilerlemeye başladı.

Eğer acele edersek küçük de olsa bir şansımız vardı. Tuhaf Marslı tüfeğimi omzuma kaldırıp tetiğe bastım ve hedefine ulaşan sert bir patlama, reisi bineğinden ayırarak geriye doğru fırlattı.

Ayağa kalktım ve thoatıma da aynı hareketi yapması için komut verdim. Sola'ya, Dejah Thoris'i yeşil savaşçılar buraya gelmeden tepelere ulaştırmasını söyledim. Geçitlerin birinde veya vadide geçici bir saklanma yeri bulabileceklerini biliyordum ve açlıktan ya da susuzluktan ölmelerinin Tharkların ellerine düşmelerinden çok daha iyi olduğunu düşünmüştüm. Son çare olarak iki tabancamı onlara doğru yönelttim. Eğer gitmeselerdi tekrar esir edileceklerdi, ki bu ölüm anlamına

geliyordu. Dejah Thoris'i kaldırarak Sola'nın arkasına, verdiğim komutla çoktan hazırlanmış olan thoata bindirdim.

"Hoşçakal prensesim," diye fısıldadım. "Belki de Helium'da tekrar bir araya gelebiliriz. Kendimi bundan daha kötü durumlardan kurtardığım olmuştu," diye yalan söyleyerek gülümsedim.

"Ne?" diye ağlayarak sordu, "Bizimle gelmiyor musun?"

"Nasıl gelebilirim ki Dejah Thoris? Birisi gelen savaşçıları bir süre oyalamalı ve onlardan tek başıma daha kolay kurtulurum."

Hızlı bir şekilde thoattan atlayarak güzel kollarını boynuma doladı ve Sola'ya ağırbaşlı bir şekilde, "Sen git Sola! Dejah Thoris sevdiği adamla birlikte ölmek için burada kalacak!" dedi.

Bu sözler gelip kalbimin tam ortasına oturdu. Ah, onları bir kez daha duymak için bin defa hayatımdan vazgeçebilirdim. O an tatlı sarılmamızı kestim ve ilk defa güzel dudaklarına bir öpücük kondurdum. Onu kavrayıp thoatın üstüne, Sola'nın arkasına fırlattım ve thoata sert bir komut verip arkasına güçlü bir tokat yapıştırdım. Benden uzaklaşırlarken Dejah Thoris, Sola'dan kurtulmak için mücadele ediyordu.

Tekrar arkamı döndüğümde yeşil savaşçıların reislerini aradıklarını gördüm. Kısa bir süre içinde önce onu buldular. Yosunların üzerinde yatarak onlara ateş etmeye başladığımda beni fark ettiler. Tüfeğimin şarjöründe yüz, arkamdaki kemerde de yüz tane daha mermim vardı ve olduğum yere yaklaşan savaşçıların öldüklerinden veya kaçtıklarından emin oluncaya kadar ateş etmeye devam ettim.

Benim gösterim kısa sürmüştü; bir süre sonra bin kişiden oluşan bütün birliğin çılgınca bana doğru yaklaştığını gördüm. Ateş etmeye mermilerim bitene kadar devam ettim.

Şimdi bana çok yakındılar. Dejah Thoris ve Sola'nın tepelerin arasında kaybolduklarından emin olduktan sonra artık bir işe yaramayan silahımı atıp bizimkilerin tam tersi yöne doğru koşmaya başladım.

Yıllar önceki o günde onlara, Marslı herhangi birisinin görebileceği en muazzam zıplama gösterisini sundum. Bu sayede dikkatlerini Dejah Thoris'ten kendi üzerime yöneltmeyi başarsam da şaşkınlıkları beni yakalama isteklerine engel olmuyordu.

Sonunda ayağımı bir çıkıntıdaki kuvars parçasına çarpıp yumuşak yosuna yapışana kadar peşimden koştular. Yanıma geldiklerinde hayatımı olabildiğince pahalıya satabilmek için uzun kılıcımı çektim ama bu gösterim kısa sürede bitti. Hedef şaşırmayan darbelerin altında sarsılıp tekrar düştüm ve başım şiddetli bir şekilde yere çarptı. Daha sonra bir anda her şey karardı.

BÖLÜM XVIII
WARHOON'DA ZİNCİRLENMEK

Bilincim açılana kadar birkaç saat geçmiş olmalıydı. Kendime geldiğimde ölmediğime şaşırdığım o anı oldukça net hatırlıyorum.

Yeşil savaşçılarla dolu küçük bir odanın köşesinde kürklerin ve ipek kumaşların arasındaydım. Yaşlı ve çirkin bir kadın tepemde dikiliyordu.

Gözlerimi açtığım an savaşçılara dönüp, "Yaşıyor Jedim," dedi.

"Güzeeel," diye cevapladı savaşçılardan bir tanesi ve bana doğru yaklaştı. "Böylece büyük oyunlarda kendini gösterebilir."

İncelemeye başladığımda üzerindeki eşyalardan ve taktığı madalyonlardan onun bir Thark olmadığını anladım. Göğsünde ve yüzünde birçok yara olan; bir dişi kırık ve bir kulağı eksik kocaman bir adamdı. Göğsünün her iki tarafında da kafatasları ve onlardan aşağıya sallanan kurumuş insan elleri vardı.

Tharklar arasında büyük oyunlara dair çok fazla şey işitmiştim. Ve artık araftan cehenneme atladığımı hissediyordum.

Kadınla biraz daha konuştuktan sonra ona, "artık yolculuk etmeye tamamen hazır olduğumu" söyledi ve bineklerimize binmemizi, birliğin arkasından gelmemizi emretti.

Sıkı bir şekilde şimdiye kadar gördüğüm en vahşi ve yönetilmesi en güç thoatın sırtına bağlanmıştım; iki savaşçı fırlayıp gitmemesi için thoatın yan taraflarından tutarak bizimle ilerliyordu. Hiddetli bir hızla giden birliği en arka taraftan takip ediyorduk. Kadının bana uyguladığı tedaviler, merhemler ve telapatik güçleri sayesinde yaralarım canımı çok hafif yakıyordu.

Karanlık bastırmadan hemen önce ana birliğin olduğu yere geldik ve çok hızlı bir şekilde kamp kuruldu. Hiç vakit kaybetmeden Warhoon birliklerinin jeddakının önüne çıkarıldım. Gözlerimi açtığımda gördüğüm jeddeki gibi, onun da göğsü Warhoonluların Tharklardan bile daha korkunç ve vahşi olduğunu gösteren kafatasları ve ölü ellerle süslenmişti. Ve o da her yerinde berbat yara izleri taşıyordu.

Beni yakalayan Teğmen Jed Dak Kova'nın, nispeten genç Jeddak'ı Bar Comas'a beslediği nefret ve kıskançlık gözle görünür bir şekilde belli oluyordu, ayrıca kendi üstünlüğünü gösterecek hareketleri de oldukça fark ediliyordu. Jeddak'ın huzuruna çıkarken resmi selamlamayı es geçip beni onun önüne doğru fırlattı. Güçlü ve tehditkâr bir ses tonuyla, "Büyük oyunlarda vahşi bir thoatla bizzat çarpışıp öldürmek istediğim, üzerinde Tharkların eşyalarını taşıyan garip bir yaratık getirdim," dedi.

Genç hükümdar onurlu ve sert bir vurguyla, "Eğer Jeddak'ın Bar Comas uygun görürse bu adam ölür, yani ben uygun görürsem ölecek," diye cevapladı.

"Sen uygun görürsen mi?" diye kükredi Dak Kova. "Üzerimdeki ölü eller şahidim olsun ki ellerimi boğazına dayadığım an ruhu bedeninden ayrılacaktır. Gösterdiğin hiçbir duygusal zayıflık onu ellerimden kurtaramaz. Warhoonlular,

yaşlı Dak Kova'nın bile kolayca üzerindeki madalyonları sökebileceği yumuşak kalpli ve zayıf biri yerine gerçek bir jeddak tarafından yönetilmeliydi!"

Bar Comas küstah ve başkaldıran reisine bir anlık kibirli, korkusuz ve nefret dolu bir bakış attı. Herhangi bir silah çekmeden ve tek bir söz söylemeden ellerini Dak Kova'nın boynuna doladı.

Daha önce birbirleriyle çarpışan silahsız iki yeşil Marslının gösterisine hiç tanık olmamıştım. Vahşi hayvanlar gibi birbirlerine saldırmalarını izlemek, bir insanın görebileceği en rahatsız edici şeylerden bir tanesiydi. Büyük dişleriyle birbirlerinin gözlerini ve kulaklarını her ikisi de baştan aşağı kan içinde kalana kadar parçaladılar.

Bar Comas daha güçlü, hızlı ve zeki olduğu için galip gelecek gibi duruyordu. Fakat bir anda sendeleyip yere düştüğünde rakibi son darbesini çoktan hazırlamıştı. Dak Kova'nın sadece küçük bir fırsata ihtiyacı vardı ve korkunç dişlerini genç Jeddak'ın kasıklarına geçirip baştan aşağıya bütün vücudunu yardı. Daha sonra rakibinin ölü bedenini yumuşak yosuna fırlattı. Bütün yosun, vücut parçaları ve kanla kaplandı.

Genç Jeddak ölüp gitmişti ama Dak Kova'nın kadınlarının muazzam çabaları onu aldığı ölümcül darbelerin etkilerinden ve hak ettiği kaderinden kurtarabilmişti. Üç gün boyunca geleneklere uygun olarak Bar Comas'ın ölü bedeni kaldırılmadı. Dak Kova da aldığı yeni "Warhoonluların Jeddakı" unvanını, ayağını eski hükümdarının boynuna bastırarak ilan etti.

Ölü Jeddak'ın elleri ve kafatası, fatihinin eşyalarına eklenmesi için kaldırıldı. Kadınları da vahşi ve korkunç kahkahalar arasında geriye kalanları yağmaladı.

Dak Kova'nın aldığı yaralar ilerleyişimizi çok fazla gecik-

tiriyordu. Öyle ki inkübatörlerini mahvettikleri için küçük bir Thark topluluğuna doğru yapılan intikam yolculuklarından vazgeçip, yaklaşık on bin savaşçıyla Warhoon'a gerisin geriye doğru yol aldılar.

Bu acımasız ve kana susamış yaratıkların arasındaki her günüm ilk gün tanık olduğum vahşetle geçiyordu. Tharklardan daha küçük bir topluluk olsalar da çok daha gaddarlardı. Birbiriyle ölümüne dövüşen iki savaşçıyı görmeden tek bir günüm bile geçmedi. Hatta bir gün içinde tam sekiz tane bu dövüşlerden gördüğümü hatırlıyorum.

· Üç günlük yolculuktan sonra Warhoon şehrine vardık, beni hemen zindana atıp ellerimden ve ayaklarımdan duvara zincirlediler. Arada sırada yemek getiriyorlardı ama mutlak karanlık yüzünden orada kaç gün, hafta, belki de ay kaldığımı bilmiyordum. Hayatım boyunca deneyimlediğim en berbat şeydi ve o karanlıkta akıl sağlığımı nasıl koruduğumu hâlâ merak ediyorum. Kaldığım yer hem üzerimde hem de zeminde sürünen tuhaf şeylerle doluydu ve bu şeyler birkaç kez karanlıkta ateş gibi parlayan gözlerini bana dikmişlerdi. Yukarıdan hiçbir ses duymuyordum. Bana yemek getiren savaşçıya bir sürü soru sorsam da tek kelime etmiyordu.

Beni bu konuma düşüren berbat yaratıklara karşı biriktirdiğim tüm nefreti ve burada kalmamın verdiği deliliği, görünüşe göre yemeklerden sorumlu olan muhafızıma odaklamıştım.

Yere yemek koyarken hafif hafif yanan meşalesini bana doğru uzattığını ve tam eğildiği anda başının göğsümle aynı mesafeye geldiğini fark etmiştim. Böylece deli bir adamın kurnazlığıyla geldiğini duyduğum an hücremin en köşesine çekilip fazladan zincir kalmasını sağladım. Orada sanki avını bekleyen bir yaratık gibi onu bekliyordum. Yemeğimi yere

koymak için eğildiğinde zinciri kafamın üzerinde sallayıp kafatasına ağır bir darbe indirdim. Tek bir ses bile çıkaramadan yere yığılıp öldü.

Gitgide dönüştüğüm bir budala gibi, kahkahalar eşliğinde ve kendi kendine konuşarak adamın yere serilmiş bedeninin üzerine düştüm, hızlı bir şekilde boynunu yokladım ve bir sürü anahtarın bağlı olduğu bir zincir buldum. Anahtarlara dokunduğum an bütün akıl sağlığım geri gelmişti, artık bir budala gibi davranmıyordum ve tamamıyla kaçışıma odaklanmıştım.

Kurbanımın boynundan zinciri tam çıkarıp alacakken, karanlığın içinde altı çift gözün bana dikildiğini gördüm. Yavaş yavaş bana yaklaştıklarında korkuyla saklanacak bir yer aradım. Saklandığım köşeye geri kaçtığımda, avuçlarım dışa bakacak şekilde ellerimi öne doğru açtım ve iyice çömeldim. Bu tuhaf yaratıkların sessizce yerde yatan ölü bedenin üzerine çıktıklarını gördüm. Kısık, tuhaf bir ses çıkardıktan sonra geri dönüp zindanın karanlıklarında kayboldular.

BÖLÜM XIX
ARENADA ÇARPIŞMAK

Kısa süre içinde rahatladım ve yerde yatan muhafızımın ölü bedeninden zinciri tekrar almaya çalıştım. Fakat boynunu yokladığımda tekrar korku içinde kaldım. Karanlıkta parlayan gözlerin sahipleri zinciri alıp götürmüştü. Burada olduğum sonsuz süre boyunca ölü bedenimden bir ziyafet çekmeyi bekliyor olmalıydılar.

İki gün boyunca kimse bana yiyecek getirmedi. Ardından yeni birini göndermeye başladılar ve tutukluluğum eskisi gibi devam etti. Ama bu sefer bulunduğum durumun dehşetinin akıl sağlığıma zarar vermesine müsaade etmedim.

Bundan kısa bir süre sonra yeni bir esiri yanıma zincirlediler. Loş meşale ışığının altında kızıl bir Marslı olduğunu gördüm ve muhafızlar ayrılmadan onunla konuşmamak için kendimi zor tuttum. Ayak sesleri artık duyulmamaya başladığında yumuşak bir şekilde, "*Kaor*," dedim. Bu kelime, Mars dilinde "merhaba" anlamına geliyordu.

"Karanlığın içinden konuşan da kimdir?" diye sordu.

"John Carter, Helium'un kızıl insanlarının bir dostu."

"Ben Helium'danım," dedi, "ama senin ismini bilmiyorum."

Sonra sizler için yazdığım hikâyenin bu noktasına kadar olan biten her şeyi ona da anlattım; tabii ki Dejah Thoris'e

beslediğim duygular hariç. Helium'un prensesinden haber aldığı için çok mutluydu, Sola ile Dejah Thoris'in güvenli bir yere kolayca ulaştıklarını düşünüyordu. Bölgeyi çok iyi biliyordu, fark edildiğimiz yerdeki güneye giden yolun Warhoonlu savaşçılar tarafından ilk defa kullanıldığını söyledi.

"Dejah Thoris ve Sola'nın gittikleri tepeler suyollarının sadece sekiz kilometre uzağında ve çok büyük ihtimalle şu anda güvendeler," diye bana teminat verdi.

Yanımdaki mahkûmun adı Kantos Kan'dı ve Helium donanmasındaki bir *padwar* yani teğmendi. Dejah Thoris'i Tharkların arasına düşüren çatışmada o da vardı. Tepelerin arkasında gemilerinin ve prenseslerinin başına gelenleri görmüştü. Ağır yaralı halde Helium'a doğru yavaş yavaş dönerlerken kızıl insanların en eski düşmanlarının başkenti olan Zodanga şehrinden geçmek zorunda kalmışlardı. Kantos Kan'ın gemisi dışında diğer bütün gemileri yok etmişler veya yakalamışlardı. Onun bulunduğu gemiyi üç Zodangalı savaş gemisi günlerce takip etse de sonunda ay ışığının altında kaçmayı başarabilmişlerdi.

Dejah Thoris'in yakalanmasından otuz gün sonra veya bizim Thark'a ulaştığımız zamanlarda yedi yüz kişilik mürettebattan sadece on kişi hayatta kalmayı başarmış ve Helium'a ulaşabilmişti. Anında her birinin içinde yüz savaş gemisi bulunan yedi büyük donanmayla Dejah Thoris'i aramaya çıkmışlardı. İki bin tane küçük gemi de aralıksız olarak kayıp prensesi bulma umuduyla her yeri taramıştı. İki yeşil Marslı topluluğunu Barsoom'un yeryüzünden silseler de Dejah Thoris'in izini bulamamışlardı. Prenseslerini kuzeyde arıyorlardı ve sadece birkaç gündür yönlerini güneye çevirmişlerdi.

Kantos Kan, Warhoon şehirlerini detaylı bir şekilde ararken onların ellerine düşecek kadar talihsiz bir savaşçıydı ve arayışı sırasında fark edilmişti. Karşımdaki adam, cesareti sayesinde saygımla birlikte hayranlığımı da kazanmıştı. Tek başına şehrin sınırlarına gelmiş ve meydanı çevreleyen binaların hepsini teker teker gezmişti. İki gün ve gece boyunca, kaldıkları yerleri ve zindanları Dejah Thoris'i bulmak için arasa da burada olmadığını anlayıp geri dönmeye karar vermişti.

Birlikte kaldığımız süre boyunca Kantos Kan ile birbirimizi iyice tanıyıp sıcak ve özel bir dostluk kurduk. Bununla birlikte birkaç gün içinde büyük oyunlar için sürüklenerek zindanlarımızdan çıkarıldık. Sabahın erken saatlerinde normalde yeryüzünde olması gerekirken yerin derinliklerine inşa edilmiş çok büyük bir amfi tiyatroya götürüldük. Enkazlarla doldurulmuş olduğu için normalde ne kadar büyük olduğunu söylemek oldukça zordu. Bugünkü durumuyla yirmi bin Warhoonluyu taşır gibi duruyordu.

Arena muazzam gözükse de inanılmaz derecede düzensiz ve bakımsızdı. Warhoonlular arenanın etrafına esirler ve hayvanlar kaçmasın diye antik şehrin kalıntılarından duvarlar inşa etmişlerdi. Esirleri ve hayvanları da arenadaki ölümcül gösterilerine çıkmak için sıra beklerlerken kafeslerin içinde tutuyorlardı.

Kantos Kan'ı ve beni aynı kafesin içinde tutuyorlardı. Diğer kafeslerde de vahşi thoatlar, calotlar, çılgın zitidarlar, yeşil savaşçılar, başka toplulukların kadınları ve Barsoom'da daha önce hiç görmediğim diğer tuhaf ve korkunç yaratıklar vardı. Kükremelerinin, homurtularının ve ciyaklamalarının birleşerek oluşturduğu gürültü sağır ediciydi; görüntülerinden korkmamak için sağlam bir yürek gerekirdi.

Kantos Kan, günün sonunda buradaki esirlerden sadece bir tanesinin özgürlüğe kavuşabileceğini, geriye kalan herkesin ölmek zorunda olduğunu, ikili karşılaşmaları kazananların daha sonrasında birbirleriyle karşılaştırılacaklarını söyledi. Kazanan hayvan ya da insan fark etmez özgürlüğüne kavuşmaya hak kazanacaktı. Sonraki sabah kafesler yeni kurbanlarla dolacak ve on gün süren oyunlar boyunca bu devam edecekti.

Kafeslere koyulmamızdan kısa bir süre sonra amfi tiyatro dolmaya başladı ve bir saat içerisinde bütün oturma yerleri doldu. Dak Kova, jedleri ve reisleriyle birlikte arenanın bir köşesindeki yüksek, büyük platforma oturmuştu.

Dak Kova'dan gelen bir işaretle iki kafesin kapıları açıldı ve bir düzine yeşil kadın Marslı arenanın ortasına getirildi. Her birine birer hançer verilmişti. Diğer tarafta ise on iki calottan veya vahşi köpeklerden oluşan bir sürü duruyordu.

Vahşi hayvanlar ağızlarından köpükler saçılarak ve kükreyerek neredeyse hiçbir savunması olmayan kadınların üzerine doğru koştu. Bu korkunç görüntüyü görmemek için başımı çevirdim. Yeşillerin iğrenç kahkaha seslerinden harika bir spor mücadelesini izledikleri belli oluyordu. Kantos Kan bana bittiğini söylediğinde başımı tekrar arenaya doğru çevirdim. Üç zafer kazanmış calot, avlarının bedenlerinin üzerinde hırlayıp koşuşturuyorlardı. Geriye üç tane calot kaldığını gördüğümde kadınların yine de iyi savaştıklarını düşündüm.

Daha sonra kalan köpeklerin arasına çılgın bir zitidar gönderildi ve bu uzun, sıcak, berbat gün boyunca oyunlar devam etti. Gün içinde önce insanlarla sonra da hayvanlarla savaştırıldım. Fakat uzun kılıcım ve gücüm sayesinde dövüşlerimin hepsi bana çocuk oyuncağı gibi geldi. Üst üste kana susamış

kalabalığın alkışlarını kazandım ve sona doğru artık beni arenadan alıp Warhoon birliklerine katmaları gerektiğini bağırıyorlardı.

En sona ise kuzeydeki uzak yerdeki birliklerden harika bir yeşil savaşçı, Kantos Kan ve ben kalmıştık.

Diğer ikisi savaşacaktı ve ben de özgürlüğüm için kim kazanırsa onunla karşılaşacaktım.

Kan Kantos gün içerisinde birçok kez dövüşmüş ve hepsinden galip ayrılmıştı. Fakat yeşil savaşçılarla karşılaştırıldığında oldukça küçük kalıyordu. Karşısındaki büyük düşmanını yere devirmeyi başarabilirse –ki gün içinde birçok kez devrilmişti– bir ihtimal bu mücadeleyi kazanabileceğini düşündüm. Kantos Kan'ın karşısındaki düşmanı beş metre boyundayken, kendisi iki metreden biraz kısaydı. Birbirlerine yaklaşırlarken ilk defa Marslı bir savaşçının kılıç ustalığına tanık oldum. Kantos Kan onu kurtarabilecek tek hamleyi seçmişti. Birbirlerine altı metre kadar yaklaştıklarında kılıcını omzunun üzerinden geriye çekip güçlü bir şekilde karşısındaki devasa yeşil savaşçıya fırlattı. Kılıç bir ok gibi zavallı şeytanın kalbine isabet edip onu oracıkta öldürdü.

Son mücadeleye Kantos Kan ve ben kalmıştık. Ancak arenada birbirimize yaklaştığımızda karanlıkta kaçma umudumuz olabileceğini düşünüp ona karanlık olana kadar savaşımızı uzatmamız gerektiğini fısıldadım. Kalabalık birbirimize öldürücü hamleler yapmadığımızı fark ettiklerinde öfkeyle ulumaya başladı. Karanlık birden çöktüğünde Kantos Kan'a kılıcını sol kolumla vücudum arasındaki boşluğa saplamasını söyledim. Bunu yaptıktan sonra kılıcı kolumla sıkıştırıp yere düştüm. Dışarıdan bakıldığında sanki kılıç göğsüme saplanmış gibi duruyordu. Kantos Kan ne yapmaya çalıştığımı anla-

mıştı. Ben yere düşer düşmez yanıma geldi, ayağını boynuma bastırdı ve son bir öldürücü darbe için kılıcı çekip boynuma doğru savurdu. Normalde şahdamarımı kesmesi gereken kılıç yumuşak bir şekilde arenanın kumlarını savurdu. Karanlıkta kimse oynadığımız bu oyunu anlamamıştı ve herkes beni öldürdüğüne inanmıştı. Ona gidip özgürlüğünü kazanmasını, sonrasında da şehrin doğusundaki tepelerde beni aramasını fısıldadım.

Seyirciler gittiğinde gizlice yukarıya doğru süründüm, amfi tiyatro ölü şehrin meydanından çok uzaktaydı ve ben de Kantos Kan'a bahsettiğim tepelere ulaşırken çok az sorun yaşadım.

BÖLÜM XX
ATMOSFER FABRİKASINDA

İki gün boyunca Kantos Kan'ı bekledim, gelmeyeceğini anlayınca da en yakın su kanalının bulunduğu kuzeybatı yönüne doğru yürümeye başladım. Bulabildiğim tek yemek, etraftaki bitkilerin cömert bir şekilde sundukları pahasız bitki sütüydü.

İki uzun hafta boyunca başıboş bir şekilde dolaştım, yıldızların aydınlattığı gecelerde yönümü bulmakta zorlanarak ilerliyordum. Gündüzleri ise tepelerdeki kayaların çıkıntılarına saklanıyordum ya da tesadüfen üzerinden geçtiğim tepelerin arkasında... Birkaç kez vahşi yaratıklar tarafından saldırıya uğradım. Bu tuhaf, çirkin yaratıklar özellikle gece olduğunda saldırdıkları için uzun kılıcımı sürekli elimde tutuyordum. Genelde yeni kazandığım tuhaf telepatik güçlerim beni tam zamanında uyarsa da, önceden bilmeme rağmen bu yaratıklardan birisi üzerime çıkıp korkunç dişlerini ve kıllı suratını benimkine oldukça yaklaştırmayı başarabilmişti.

Üzerimdeki yaratığın ne olduğunu bilmiyordum ama büyük, ağır ve çok bacaklı olduğunu hissedebiliyordum. Ellerimi dişlerinin arkasında kalan boynuna dolayıp, onları boğazıma saplamasını bir ölçüde engellemiştim. Yavaşça tüylü suratını diğer yöne doğru çevirdim ve parmaklarımı mengene gibi boğazının üzerinde kapattım.

Hiçbir ses çıkarmadan, ellerim boynunda, karşımdaki yaratık dişlerini boğazıma geçirmek için bütün enerjisini harcıyordu. Ben ise onu boğazımdan uzak tutmaya çalışırken aynı zamanda büyük bir zorlukla parmaklarımı sıkarak nefesini kesmeye çabalıyordum. Kollarım yavaş yavaş bu amansız mücadeleden vazgeçiyordu ve yaratığın suratı giderek bana daha çok yaklaşmaya başladı. Ta ki o tüylü yüzü yüzüme dokunduğu an... İşte o an her şeyin bittiğini düşündüm. Sonra karanlığın içinden büyük bir kütle yaratığın üzerine saldırdı. İkisi birlikte yosunların üzerinde yuvarlanıp korkunç bir şekilde birbirlerine saldırmaya, koparıp parçalamaya başladılar. Kısa bir süre içinde mücadele bitti ve kurtarıcım başını öldürdüğü yaratığın boğazına dayadı.

Yakın ay yavaş yavaş ufukta yükselip Barsoom'u aydınlatmaya başladığında koruyucumun Woola olduğunu gördüm. Fakat buraya nasıl geldiğini ya da beni nasıl bulduğunu bilmiyordum. Onu gördüğümde çok sevinsem de aynı zamanda Dejah Thoris'i bırakmış olması beni çok endişelendirdi. Onun yanından ayrılmasının tek anlamı, Dejah Thoris'in ölümü olabilirdi. Çünkü onu yalnız bırakmaması için verdiğim komutu ne olursa olsun yerine getireceğini biliyordum.

İki parlak ayın ışıklarının altında onu gördüğümde, Woola'nın eski halinden eser kalmamıştı. Onu biraz sevdikten sonra döndü ve büyük bir iştahla beni kurtardığı vahşi yaratığın vücudunu yiyip yutmaya başladı. Ben ondan daha iyi durumdaydım, ayrıca çiğ et yiyemezdim ve nasıl ateş yakılacağını da bilmiyordum. Woola yemeğini bitirdikten sonra tekrar su kanalına doğru usandırıcı ve sonu yok gibi gözüken yolculuğuma devam ettik.

Yolculuğumun on beşinci gününün şafağında, aradığım

suyolunun işaretleri olan yüksek ağaçları gördüğüm an içimi büyük bir mutluluk kapladı. Öğlene doğru yorgun bir şekilde on metrekare alan kaplayan, yüksekliği yaklaşık altmış metre olan devasa bir binanın girişine doğru ilerledim. Yapıda, kendimi içine sürüklediğim küçük bir kapı dışında başka bir giriş veya herhangi bir yaşam belirtisi yoktu.

Kapının yanındaki duvarda duran küçük bir yuvarlak delik dışında, geldiğimi duyurmak için basabileceğim bir zil de görememiştim. Delik, bir kurşunkalem büyüklüğündeydi ve belki de buradan içeriye doğru uzanan bir konuşma borusu olabileceğini düşündüm. Ağzımı deliğe dayayıp ses çıkardığımda içeriden bir ses kim olduğumu, nereli olduğumu ve ziyaret nedenimi sordu.

Ona Warhoonlulardan kaçtığımı, ayrıca açlıktan ve yorgunluktan öldüğümü söyledim.

"Yeşil savaşçıların eşyalarını giyiyorsun ve yanında bir calot var, aynı zamanda dış görünüşün kızıl insanlara benziyor. Ne yeşil ne de kırmızı renktesin. Dokuzuncu ışının adına, sen ne tür bir yaratıksın?"

"Ben Barsoom'un kızıl insanlarının bir dostuyum ve açlıktan ölüyorum. İnsanlık adına lütfen bizi içeri alın," diye cevapladım.

Ardından kapı üzerinde olduğu duvara on beş metre kadar gömülüp durdu ve sola doğru yavaşça kaydı. Kapı kısa ve dar bir koridora açılıyordu. Koridorun sonunda ise az öncekine benzer başka bir kapı vardı. Görünürde kimse yoktu ve kapıyı geçtiğimiz anda hızlı bir şekilde ilk konumuna geri geçti. Kapı kapandığı anda ne kadar büyük olduğunu fark ettim; altı metre kalınlığındaydı ve tavandan inen büyük çelik silindirler arkasından yere saplandı.

İkinci ve üçüncü bir kapıdan da aynı şekilde geçtikten sonra kendimizi kocaman bir odanın içerisinde bulduk. Büyük taştan bir masanın üzerine yiyecekler ve içecekler konulmuştu. Bir dış ses kendimi ve hayvanımı doyurmamı söyledi. Bu sırada görünmez ev sahibi beni sert bir şekilde çapraz sorguya tuttu.

Sorgulaması bittikten sonra, "Söylediğin şeyler oldukça çarpıcı," dedi. "Ama sonuçta doğruyu söylediğin aşikâr. Özellikle Barsoom'dan olmadığın gerçek. Bunu beyninin tuhaf çalışma mekanizmasından, iç organlarının durdukları farklı yerlerinden, kalbinin büyüklüğünden ve şeklinden yola çıkarak söyleyebilirim."

"Vücudumun içini görebiliyor musun?" diye şaşırarak sordum.

"Evet, düşüncelerin dışında her şeyi görebiliyorum. Ve eğer bir Barsoomlu olsaydın onları da görebilirdim."

Ardından odanın uzak tarafında bir kapı açıldı ve içinden tuhaf, sıska, mumyaya benzeyen küçük bir yaşlı adam çıkıp bana doğru ilerledi. Üzerinde boynuna asılı, yemek tabağı büyüklüğünde, elmaslar gibi katı ve altın renkli bir kolye dışında başka hiçbir kıyafet ya da süs eşyası yoktu. Kolyenin ortasında ise iki santim çapında, dokuz farklı ışını bir arada barındıran bir taş vardı. Bu dokuz renkten yedi tanesi dünyadaki renk tayfımızda bulunan renklerken, diğer iki ışının ne olduğunu anlatamam. Bu, tam olarak kör bir insana kırmızı rengi anlatmaya çalışmaya benzer. Size sadece muazzam güzellikte olduklarını söyleyebilirim.

Yaşlı adam saatlerce oturup benimle konuştu ve konuşmamızın en tuhaf tarafı; o benim düşüncelerimi okuyamazken, benim onun aklından geçen her bir düşünceyi görebiliyor oluşumdu.

Ona düşüncelerini okuyabildiğimi hiç belli etmedim. Bunu daha sonra hiç tahmin edemeyeceğim bir şekilde harika bir güç olarak kullanacaktım. Marslılar zihinlerini mükemmel bir şekilde kontrol edebilmelerine rağmen bu tuhaf gücümün farkında değillerdi.

Kendimi içinde bulduğum bina, Marslıların yaşamlarına devam etmeleri için gerekli olan yapay atmosferi üreten makineyi koruyordu. Bu üretimin sırrı ise ev sahibimin boynundaki büyük taşın üzerinden çıkan ve muazzam bir şekilde parıldıyan dokuzuncu ışında saklıydı.

Bu ışın, binanın tepesindeki iyi işlenmiş aletler sayesinde güneşten gelen ışınların arasından ayrılıyordu. Binanın çatısında dokuzuncu ışının depolandığı üç ayrı alet bulunuyordu. Bu aletler direkt elektrikle veya depolanmış elektrik dalgalarıyla birleşip, gezegendeki beş farklı yerden havadaki eteri solunabilir atmosfere dönüştürüyordu.

Yeni arkadaşımın söylediğine göre, bugünkü Mars atmosferini korumak için dokuzuncu ışın rezervinden binlerce yıl yetecek miktarda bulunuyordu. Ters gidebilecek tek şeyin, pompalama aparatlarının bozulması olduğunu da söylemişti.

Daha sonra beni Mars atmosferini solunabilir hale getiren ve yirmi radyum bataryasından oluşan büyük bir bataryanın bulunduğu odaya götürdü. Dediğine göre sekiz yüz yıldır bu pompaların başında duruyordu ve her bir bataryayı her gün değiştiriyordu. Bu da Dünya saatiyle yaklaşık yirmi beş saatte bir demekti. Görevini onunla paylaşan bir yardımcısı daha vardı. Yarım Mars yılı boyunca, bizim hesabımızla yaklaşık üç yüz kırk dört gün gün, bu adamlardan biri, bu kocaman kimsesiz yerde tek başına kalıyordu.

Her kızıl Marslıya, çocukluklarında atmosfer üretiminin temel prensipleri öğretiliyordu. Ancak sadece iki kişi aynı anda bu heybetli binaya nasıl giriş yapılabileceğini biliyordu. Giriş yolunu bilenler dışında çatısında gözcü bir hava aracı bulunduran, kırk beş metre kalınlığındaki duvarlara sahip bu yere başka birilerinin girmesi imkânsızdı.

Tek korkuları bazı yeşil Marslıların veya yoldan çıkmış birkaç kızıl Marslının buraya saldırmasıydı. Yine de Barsoom'daki herkes yaşamlarının bu fabrikaya bağlı olduğunun farkındaydı.

Düşüncülerini okurken binanın kapılarını telepatik güçleriyle kontrol ettiğini fark etmiştim. Kapıların kilitleri öyle güzel ayarlanmıştı ki sadece düşünce dalgalarının belirli bir kombinasyonuyla açılıyorlardı. Yeni bulduğum oyuncağı test edip bir süpriz yapmak için ona, gayet normal bir havayla o büyük kapıları nasıl açılıp kapadığını sordum. Aklından hızlı bir şekilde dokuz Marslı kelimeyle beraber ses dalgası geçtiğini fark ettim, ama bunun paylaşamaması gereken bir sır olduğunu fark ettiği an ses dalgaları aynı hızda solup gitti.

O andan sonra bana karşı tavrı değişmese de sanki bu büyük sırrını açığa vurması için onu şaşırtmaya çalıştığımdan, düşüncelerinden ve bakışlarından korku ve şüphe duygularını okuyabildim.

Gece uyumadan önce en yakın şehir olan Zodanga'ya ulaşmadan önce yolda karşılaşabileceğim ve bana yardımcı olabilecek bir tarım görevlisine iletebilmem için bir mektup vereceğini söyledi.

"Fakat Helium'la bir alakan olduğunu onlara söyleme, çünkü onlarla savaş halindeler. Ben ve yardımcım hiçbir millete ait olmayan vatansızlarız. Biz bütün Barsoom'a aitiz ve

boynumdaki tılsım bizi her yerde hatta yeşil insanların arasında bile korur. Ve iyi geceler dostum. Güzel ve uzun, evet uzun bir uyku çek şimdi," dedi.

Yüzü gülümsese de düşüncelerinden beni içeri aldığı için pişman olduğunu okudum. Hatta aklından bir anlık da olsa karanlıkta ben uyurken elinde hançerle üzerime doğru gelip, "Özür dilerim ama Barsoom'un iyiliği için bunu yapmalıyım," dedikten sonra bir darbe indirdiğini gösteren bir görüntü bile gördüm.

Kaldığım yerin kapısını kapattıktan sonra düşünceleri de görüntüsü gibi yitip gitti, ki düşünce okuma işinde yeni olduğum için bu bana tuhaf gelmişti.

Şimdi ne yapmalıydım? Bu gizemli duvarların arasından nasıl kaçabilirdim? Onu kolay bir şekilde öldürebilirdim ama bunu yaparsam atmosferi oluşturan büyük makineyi de durdurmuş olurdum, dolayısıyla ben de gezegendeki bütün canlılarla hatta Dejah Thoris'le birlikte yok olup giderdim. Diğerleri zerre kadar umrumda değildi fakat Dejah Thoris'i öldürme ihtimalinin düşüncesi, bu yaşlı ev sahibinin hayatını bağışlamam gerektiğini söylüyordu.

Dikkatli bir şekilde odamın kapısını açtım ve arkamda Woola ile birlikte büyük kapılara doğru ilerledik. Bir anda aklıma çılgın bir düşünce geldi. Yaşlı adamın zihninden okuduğum düşünce dalgalarını kullanarak büyük kilitleri açabilirdim.

Koridorlar arasında sessizce sürünerek aşağı doğru bir o yana bir bu yana kıvrılan dolambaçlı yollardan geçip, sonunda sabah orucumu bozduğum girişteki odaya ulaştık. Hiçbir yerde yaşlı dostumu görmedim ve gece nerede kaldığı hakkında da en ufak bir fikrim yoktu.

Korkusuz bir şekilde tam odadan çıkacakken arkamda hafif bir ses duydum ve hemen karanlıkta kalan bir çıkıntının

içine saklandım. Woola'yı da yanıma çekip, karanlığın içinde dizlerimin üzerine çöktüm.

O sırada yaşlı adam yakınımdan geçti ve az önce benim girmek üzere olduğum loş odanın içine girdi. Elindeki bir taşı kullanarak, diğer elinde tuttuğu hançerin ucunu sivriltiyordu. Zihninden önce radyum pompalarının olduğu odaya gidip onları kontrol edeceğini, sonra da odama gelip benim işimi bitireceğini okudum.

Büyük koridora çıkıp pompalarının olduğu odalara giden yolda giderek kaybolduğunu görünce saklandığım yerden çıktım ve beni özgürlüğüme kavuşturacak büyük kapılara gizlice ulaşabildim.

Zihnimdeki dokuz düşünce dalgasını kilitlere odaklayıp bekledim. Nefesim kesilmiş bir şekilde orada dururken, sonunda ilk büyük kapı yavaş ve sessiz bir şekilde yan tarafa kaydı. Tek tek bütün kapıları bu şekilde açarken Woola ve ben karanlıkta ilerledik, sonunda dolu midelerle bir önceki günden daha iyi halde özgürlüğümüze kavuştuk.

Hızlı bir şekilde korkunç binanın gölgelerini arkamda bırakarak beni anayola götürecek olan ilk yol ayrımına ulaştım ve yoluma buradan devam ettim. Sabah olmak üzereydi ve karşıma çıkan ilk yapının içerisine girip herhangi bir yaşam belirtisi bulmak için etrafı araştırdım.

Biçimsiz alçak binaların parmaklıklarla kapatılmış ağır kapıları vardı. Kapılara ne kadar vursam ya da ne kadar bağırsam da içeriden hiç bir cevap alamadım. Uykusuzluktan bitap düştüğüm için kendimi yere attım ve Woola'ya gözcülük yapması için komut verdim.

Bir süre sonra Woola'nın korkunç hırıltılarıyla uyandım ve

gözümü açtığımda üç kızıl Marslının çok kısa bir mesafade durup ellerindeki silahları bize doğru doğrulttuklarını gördüm.

"Silahsızım ve sizin düşmanınız değilim," diye aceleyle açıklamaya çalıştım. "Yeşil Marslıların arasında esir düşmüştüm ve Zodanga'ya doğru gidiyordum. Tek istediğim kendim ve calotum için yemek, dinlenebileceğimiz bir yer ve doğru bir yol tarifi."

Silahlarını indirip benimle kendi geleneksel selamlaşmalarını yapmak için sağ ellerini sol omzuma koydular. Selamlaşmanın ardından, benimle ve yolculuğumla alakalı birçok soru sordular. Daha sonra iki savaşçıdan bir tanesinin yakındaki evine gittik.

Sabahın erken saatlerinde duvarlarına vurup yokladığım binalar sadece depo ve çiftlik için kullanılıyordu. Kaldıkları ev ise büyük ağaçların arasındaydı ve bütün Marslı evleri gibi gece olduğunda büyük bir metal milin üzerinde on iki ila on beş metre yüksekliğe çıkıyordu. Bu düzenek yere montelenmiş bir kol ile yukarı ya da aşağı kontrol edilip, binanın girişindeki küçük bir radyum motoru sayesinde çalıştırılıyordu. Sürgü veya parmaklık kullanmak yerine, kızıl Marslılar evlerini gece vaktinde yerden yukarı taşırlardı. Aynı zamanda yerden ne kadar yüksekliğe çıkacaklarını da ayarlayabiliyorlardı, bu sayede istedikleri zaman evlerini terk edebiliyorlardı.

Buradaki kızıl Marslılar, eşleri ve çocuklarıyla birlikte bir çiftliğin içinde üç benzer evi paylaşıyorlardı. Bu iki kardeş çiftlikte bir iş yapmayan, sadece yapılması gereken işleri denetleyen devlet memurlarıydı. Çiftlikteki işler suçlular, savaş esirleri, vergi borçluları ve tüm kızıl Marslı hükümetlerinin ödenmesini zorunlu kıldığı vergileri ödeyemeyecek kadar fakir olanlar tarafından yapılıyordu.

Bana karşı oldukça samimi ve misafirperver davranmışlardı. Birkaç günümü onlarla geçirip uzun ve yorucu deneyimlerimden sonra dinlenebilmiştim.

Hikâyemi anlatırken, Dejah Thoris'ten de yaşlı adamdan da bahsetmemiştim. Vücudumu onlarınki gibi kızıla boyayıp, Zodanga şehrindeki orduda ya da donanmada kendime bir iş bulmamı tavsiye ettiler.

Aralarından bir tanesi, "Hikâyene inanmaları biraz zor. Fakat güvenlerini kazanıp yargıçlar arasındaki asillerden birkaç iyi arkadaş edinirsen herkes sana inanmaya başlar. Barsoom'daki insanlar sürekli savaştıkları için de bunu en iyi yapabileceğin yer ordudur. Ve unutma; biz en güzel lütuflarımızı savaşçılarımız için saklarız," diye açıkladı.

Ayrılmaya hazırlandığımda yanıma evcil küçük bir thoat verdiler. Bütün kızıl Marslılar bu thoatları eşyalarını taşıtmak için kullanırlardı. Verdikleri hayvan bir at büyüklüğünde ve oldukça uysaldı. Fakat rengi ve şekliyle vahşi kuzenlerinin aynısı gibi gözüküyordu.

Kızıl kardeşler bana kırmızımsı bir yağ verdiler ve ben de bununla bütün vücudumu boyadım. Aralarından bir tanesi oldukça uzamış saçlarımı günün modasına göre, arkası kare ve önden perçemli olarak kesti. Böylelikle kızıl Marslılar arasında onlardan biriymişim gibi dolaşabilecektim. Ayrıca üzerimdeki armalar ve madalyonlar, Zodangalı erkeklerin taktıklarıyla değiştirildi ve ev sahiplerime yani Ptor ailesine ait olduğumu gösteren bir broş takıldı.

Bana bir kese dolusu Zodanga parası da verdiler. Mars'ta kullandıkları paralar, şekillerinin oval olması dışında bizimkilere benziyordu. Kâğıt paralar bireyler tarafından ihtiyaç duydukları zamanlarda çıkarılır ve yılda iki kez bedelleri öde-

nirdi. Bütün çiftlikler ve madenler hükümete aitti. Eğer birisi ödeyebileceğinden fazla kâğıt para çıkartırsa, hükümet borçlarını öder ve karşılığında da ödenen para kadar bu çiftliklerde veya madenlerde çalıştırılırlardı. Bu, borçlu olan kişi hariç herkes için uygun olan bir durumdu; sonuçta Mars'ın kutuptan kutuba uzanan vahşi hayvanlar ve daha vahşi insanlar tarafından donatılmış dar şeritlerinde, devasa ve tenha tarım arazilerinde çalışmak isteyen gönüllü işçiler bulmak zordu.

Onlara bana yaptıkları iyilikleri asla ödeyemeyeceğimi söylediğimde, eğer Barsoom'da uzun süre hayatta kalmayı başarırsam mutlaka görüşeceğimizi söylediler. Veda ettikten sonra beyaz anayola gelip gözden kaybolana kadar beni izlediler.

BÖLÜM XXI
ZODANGA İÇİN BİR HAVA KÂŞİFİ

Zodanga'ya doğru ilerlerken birçok tuhaf ve ilgi çekici manzarayla karşılaştım. Çiftlik evlerinde mola verdiğimde, Barsoom'daki tarım ve madencilik hakkında yeni şeyler öğrendim. Mars'ta su, iki kutuptaki eriyen suların yeraltı rezervuarlarından elde edilip çiftliklere ve insanların yaşadıkları yerlere gönderiliyordu. İki kutuptan gelen borular her yöne doğru uzatılıp, tarlalara su gönderilmesini sağlıyordu. Bunların hepsi aynı boyuttaydı ve her biri bir veya daha fazla devlet görevlisi tarafından kontrol ediliyordu.

Tarlaları yüzeyden sulamak için çok miktarda su buharlaştırıp heba etmek yerine, bitki köklerini yeraltından uzanan küçük su borularıyla suluyorlardı. Mars'ta rüzgâr, yağmur, böcek ve kuş olmadığı için mahsullerin hepsi aynı boyuttaydı.

Bu yolculuğumda, Dünya'dan sonra ilk etimi de yemiştim. Çiftliklerdeki iyi besili hayvanların büyük, sulu biftekleri ve pirzolaları oldukça lezzetliydi. Ayrıca tatlı meyve ve sebzeleri de tatma fırsatım olmuştu ama hiçbiri Dünya'dakilere benzemiyordu. Her bitki, çiçek, sebze ve hayvan eti yıllar sonunda tecrübe edilmiş bilimsel tarım ve besi yöntemlerinden elde ediliyordu. Böylece içlerinden hiçbir tanesi Dünya'da olduğu gibi soluk, gri veya farklı gözükmüyordu.

İkinci molamda asil sınıfının oldukça kültürlü insanlarıyla tanışıp, Helium hakkında konuşabilme şansı yakaladım. Aralarından yaşlı bir adam oraya birkaç yıl önce diplomatik bir görev için gelmişti ve iki ülkeyi savaşmaya mahkûm bırakan koşulların ne kadar üzücü olduğundan bahsetti.

"Helium'da," dedi, "Barsoom'un en güzel kadınları yaşar ve aralarındaki en değerli çiçek Mors Kajak'ın kızı Dejah Thoris'tir."

"Niye?" diye devam etti. "İnsanlar gerçek anlamıyla onun yürüdüğü toprağa bile taparlardı ve o bahtsız keşifte kayboluşunun ardından bütün Helium mateme büründü. Hükümdarımız eksik donanmamızla onlara saldırmamalıydı. Verdiği bu karar diğerleri kadar kötüydü. Sanırım bu, onu eninde sonunda bulunduğu yerden indirecek ve Zodanga halkı daha bilge bir hükümdar seçecek. Şu anda muzaffer ordularımız Helium'un etrafını kuşatmış durumda. Zodanga halkı ise adil olmayan bu savaşa karşı seslerini yükseltiyor. Güçlerimiz, Helium donanması prenseslerini ararken saldırdı. Bu yüzden kolay bir şekilde şehirlerini kuşatabildik. Söylenenlere göre uzaktaki Ay'ın birkaç geçişinin ardından şehir tamamen düşecekmiş."

"Peki sence prenses Dejah Thoris'in kaderi ne olacak?" diye çaktırmadan sordum.

"Prenses öldü," dedi, "Bunu güneydeki güçlerimizin yakaladığı bir yeşil savaşçıdan öğrendik. Thark birliklerinden başka gezegenden gelen tuhaf bir yaratıkla kaçmış ve bu sefer de Warhoonluların eline düşmüş. Etraftaki ölü denizin dibinde thoatları ve yakınlarında da kanlı bir çatışmanın izleri bulundu."

Öğrendiğim bu yeni bilgi oldukça rahatsız edici olsa da Dejah Thoris'in ölümünü ispatlayacak kadar yeterli kanıta

sahip değildi. Bu yüzden gücümün son noktasına kadar kendimi zorlayıp, Helium'a ulaştıktan sonra Tardos Mors'a torunu hakkında bildiğim her şeyi anlatmaya karar verdim.

Ptor kardeşlerin yanından ayrıldıktan on gün sonra Zodanga şehrine vardım. Mars'ın kızıl insanları arasında dolaşmaya başladığımdan beri hepsinin Woola'dan rahatsız olduğunu hissetmiştim. Bu insanlar Woola'nın türünü evcilleştirmemişlerdi. Broadway'de yanında nübye aslanıyla gezen bir adam gibiydim. Zodanga şehrine girdiğimde de aynı tepkileri alacağımı biliyordum.

Şehrin girişine geldiğimizde bu sadık dostumdan ayrılma düşüncesi bütün içimi keder ve hüzünle kapladı, fakat sonunda ondan ayrılmaya kesin olarak karar verdim. Kendi güvenliğim ve zevklerim dışında bir sebep sunulmasaydı, Barsoom'da sevgisini ve sadakatini bana sonsuz bir şekilde sunan bu yaratığa sırtımı dönmeme hiçbir şey beni ikna edemezdi. Ancak uğruna bana yabancı olan bu şehrin tehlikelerine göğüs gereceğim kişiyi ararken kendi hayatımı kolaylıkla adayacağım gibi, Woola'nın da anlık mutluluğu bir kenarda dursun, hayatının bile yolculuğumun başarısını tehdit etmesine izin veremezdim; çünkü beni kısa zamanda unutacağından şüphem yoktu. Ona sevgi dolu bir şekilde veda ettim ve eğer bütün bunlardan kendimi kurtarabilirsem onu bulacağıma dair söz verdim.

Beni tamamen anlamış gibiydi ve Tharkların olduğu yere dönüp işaret ettiğimde kederli bir şekilde uzaklaşmaya başladı. Gidişini izlemeyi kaldıramayacağım için yüzümü Zodanga'ya çevirip hüzünle şehrin girişine doğru ilerledim. Yaşlı adamın bana verdiği mektup sayesinde hızlı bir şekilde büyük şehrin içerisine girmeyi başardım. Sabahın çok erken saatleriydi ve şehrin bütün sokakları ıssızdı. Binalar metal

sütunlar üzerinde yükselirken, katların her biri büyük bir kümese benziyordu ve tepeleri metal ağaç gövdeleri gibiydi. Dükkânların yerden yüksekte durmaları yasaktı veya kapılarında kilit bulunmazdı, çünkü hırsızlık Barsoom topraklarında bilinmeyen bir olguydu. Barsoomluların tek korkuları ise başkası tarafından öldürülmekti, bu yüzden gece olduğunda sadece evlerini yerden yükseltirlerdi.

Ptor kardeşler bana devlet dairelerinin yakınlarındaki oturma yerlerinin açık adresini vermişlerdi. Bütün Mars şehirlerinde olduğu gibi yol beni meydana çıkardı.

Zodanga'nın şehir meydanı yaklaşık iki buçuk kilometre kare yer kaplıyordu. Etrafı jeddakların, jedlerin ve Zodanga'nın diğer asil ailelerinin saraylarıyla ve belli başlı halka açık binalar, kafeler ve dükkânlarla çevriliydi.

Büyük meydanın karşısına geçerken muhteşem mimarinin ve yeri kaplayan kadifemsi tabakanın büyüsüne kapılmıştım. Bu sırada karşı caddelerden birinden, bir kızıl Marslının bana doğru yürüdüğünü gördüm. Bana küçücük bir bakış bile atmadı, fakat daha çok yaklaşınca onu tanıdım ve kafamı omuzundan uzatıp ona seslendim:

"*Kaor*, Kantos Kan!"

Öyle hızlı bir şekilde dönüp başımı aşağı eğdi ki, uzun kılıcını göğsümde hissettiğimde ne olup bittiğini anlayamamıştım.

"Sen de kimsin?" diye kükredi. Hızlı bir şekilde on beş metre kadar uzağına sıçrayıp yere indiğimde şaşırıp gülerek, "Daha iyi bir cevaba ihtiyacım yok, Barsoom'da lastik bir top gibi sıçrayan tek adam sensin sonuçta. Uzaktaki Ay'ın annesi adına John Carter, buraya nasıl gelebildin ve nasıl tıpkı bir Darseenli gibi bütün vücudunun rengini değiştirebildin? Bana kötü bir yarım dakika yaşattın dostum," dedi.

Sonrasında ona kısaca Warhoon'daki arenada birbirimizden ayrıldıktan sonra yaşadığım maceraları anlattım. "Eğer Zodangalılar ismimi bilselerdi şu anda Korus'un kayıp denizinde saygıdeğer atalarımla oturuyor olurdum. Buraya Helium'un Jeddak'ı Tardos Mors'un emriyle prensesimiz Dejah Thoris'in nerede olduğunu bulmak için gönderildim. Zodanga'nın prensi Sab Than ona deli gibi âşık olduğu için prensesimizi bu şehirde saklıyor. Babası Zodanga'nın Jeddak'ı Than Kosis, iki ulus arasında barışın karşılığında onları evlendirmeye karar verdi ama Tardos Mors bunu kabul etmiyor ve halkının prenseslerinin istemediği bir adamla evlendiğini görmektense ölmeyi tercih ettiklerini söylüyor. Kendisi de Than Kosis'in hanesiyle birleşmektense, yitip gitmiş Helium şehrinin küllerine karışmayı tercih ediyor. İşte bütün bunları söylemem için de beni buraya gönderdi. Cevabı Than Kosis ve Zodangalılar için büyük bir hakaret olsa da halkı onu çok seviyor, şu anda Helium'da sahip olduğu güç daha önce hiç olmadığı kadar fazla."

Daha sonra, "Üç gündür buradayım," diye devam etti Kantos Kan, "ama Dejah Thoris'in nerede tutulduğunu hâlâ öğrenemedim. Bugün Zodanga hava kuvvetlerine katılıp prens ve ordu komutanı Sab Than'ın güvenini kazandıktan sonra onun nerede olduğunu öğreneceğim. Burada olduğuna çok sevindim John Carter, prensesimize olan bağlılığını biliyorum. Güçlerimizi birleştirirsek onu daha kolay bulabiliriz."

Meydan artık günlük işlerine gelip giden insanlarla dolup taşıyordu. Dükkânlar açılıyor, kafeler erkenci müşterilerini ağırlıyorlardı. Kantos Kan, yemeği tamamen metal aletlerin yaptığı ve servis ettiği harika restoranlardan bir tanesine beni götürdü. Yemek malzemelerinin ilk hallerinden müşterilerin

masalarındaki son hallerine kadar tek bir canlı eli bile yemeklere dokunmuyordu ve gelen müşteriler siparişlerini küçük tuşlarla veriyorlardı.

Yemek yedikten sonra Kantos Kan'la birlikte hava birliklerinin filosunun bulunduğu karargâha gittik ve beni amirine tanıtarak birliklerine katılmak istediğimi söyledi. Geleneklere göre bir test yapılması gerekliydi ama Kantos Kan bana sonucum hakkında kafa yormamamı, bir şekilde meselenin o kısmını çözeceğini söyledi. Bunu, sınav sonucumu görevli subaya götürüp kendisini John Carter olarak tanıtarak başardı.

"Bu hilemizi çok sonra fark edecekler," diye neşeli bir şekilde açıkladı. "Ağırlığımı, ölçülerimi ve diğer kişisel bilgilerimi kontrol ettiklerinde biz çoktan görevimizi bitirmiş veya bu uğurda kaybetmiş olacağız."

Sonraki birkaç gün Kantos Kan, Marslıların uçmak için kullandıkları zarif makinelerin inceliklerini ve onların nasıl tamir edileceğini anlattı. Tek kişilik hava araçlarının gövdesi beş metre uzunluğunda ve yedi santim kalınlığındaydı. Her iki ucu da incecikti. Pilot oldukça sessiz çalışan radyum motorunun üzerine yerleştirilmiş küçük oturma yerine biniyordu. Kaldırma kuvveti, gövdedeki itici gücü içeren sekizinci Barsoom ışınıyla donatılmış metal kaplamalarla sağlanıyordu. Kaldırma kuvvetinin aracı, gövdenin ince metal duvarlar arasında sınırlandırılmıştı ve sekizinci Barsoom ışınından veya özellikleri tarafından adlandırılacaksa, itici güç ışınından oluşuyordu.

Dokuzuncu ışın gibi bu ışın da Dünya'da bulunmuyordu, fakat Marslılar ışık kaynağı ne olursa olsun bu iki ışığı ayırmayı biliyorlardı. Sekizinci ışının, Güneş'ten gezegenlere düşen ışığın içinde olduğunu ve her gezegenin bu ışığı "yan-

sıttığını" veya soğurduğunu öğrenmişlerdi. Güneşten gelen sekizinci ışın Barsoom yüzeyinde emiliyordu ve gezegenleri bu ışını uzayın derinliklerine yansıtıyordu. Sekizinci ışının gücü sayesinde, en ağır yapıları bile yerden yükseltmek için kaldırma kuvvetini kolayca kullanabiliyorlardı.

Bu ışın sayesinde dünyada bilinen herhangi bir şeyin ağırlığını fazlasıyla aşan hava araçları, Barsoom'un ince atmosferinde Dünya'daki hiçbir hava aracının yapamayacağı kadar zarif ve hafif bir şekilde, sanki bir balon gibi ilerleyebiliyordu.

Bunu ilk keşfettikleri zaman Marslılar sahip oldukları ışını nasıl kontrol edeceklerini ve ölçeceklerini tam olarak bilemedikleri için çok tuhaf kazalar yaşamışlar. Örneğin bu kazalardan birisinde, yaklaşık dokuz yüz yıl önce, sekizinci ışın teknolojisiyle yapılan ilk hava aracı bu ışından o kadar çok taşıyormuş ki Helium'dan yaklaşık beş yüz kişilik bir mürettabatla birlikte havalandığında kaybolmuş ve bir daha hiç geri dönmemiş.

İtiş gücü gezegene göre öylesine fazlaymış ki uzayın derinliklerine doğru uçmuş. Bugün iyi bir teleskopla bakıldığında hâlâ Mars'tan on binlerce kilometre uzakta uzayda salınan bir gemi görülebiliyor ve evrenin sonuna kadar orada öyle kalacak.

Zodanga'ya gelişimin dördüncü gününde ilk uçuşumu gerçekleştirdim ve terfi aldım. Bu terfi sayesinde Than Kosis'in sarayındaki konutlardan birinde kalabilecektim.

Şehrin üzerinde yükselirken birkaç daire çizdim ve Kantos Kan'ın da aynısını yaptığını gördüm. Birden motoru en son gücüne çıkardım ve muhteşem bir süratle şehrin güney girişindeki suyollarının olduğu yere doğru ilerledim.

Yaklaşık üç yüz yirmi kilometrelik yolu bir saatten az bir

sürede aldım ve aşağıda üç yeşil savaşçının, bir çiftliğin duvarına yetişmeye çalışıyor gibi görünen küçük bir şeyi deli gibi kovaladıklarını gördüm.

Aracımı onların bulunduğu yere doğru çevirip savaşçıların etrafında daireler çizmeye başladım ve gördüğüm o küçük şeyin, benim birliğimden armalar taşıyan kızıl bir Marslı olduğunu fark ettim. Biraz ileride yeşil savaşçıların beklenmedik saldırılarıyla bozulmuş gibi gözüken küçük hava aracı duruyordu.

Yaklaştığımda neredeyse onu yakalamak üzereydiler. Üzerine bindikleri yaratıklar inanılmaz bir hızla koşuyorlardı. Savaşçılar sağa doğru alçaldıklarında mızraklarının metal uçları parlıyordu. Her biri zavallı Zodangalıya doğru hamle yapıyordu, eğer ben orada olmasaydım hayatı ellerinde yitip gidecekti.

Altımdaki aracı yüksek bir hızda sürerek savaşçıların arkasına yaklaştım. Kısa bir süre sonra hızımı yavaşlatıp en yakındakine küçük aracımın pruvasıyla çarptım. Çarpışmamın yarattığı etkiyle küçük yaratığın başı bir yana vücudu bir yana dağıldı. Bunu gören diğer iki savaşçının hayvanları ciyaklayarak kaçıp uzaklaştılar.

Hızımı iyice azaltıp daireler çizerek bana büyülenmiş gibi bakan Zodangalının yanına iniş yaptım. Onu kurtardığım için bana içtenlikle teşekkür etti ve yaptığım şeyin ödüllendireceğine dair söz verdi. Ki bu savaşçı, Zodangalı bir jeddakın kuzeniydi. Daha fazla konuşarak zaman kaybetmedik çünkü yeşil savaşçıların altındaki yaratıkların kontrollerini kazanır kazanmaz geri döneceklerini biliyorduk.

Hızlı bir şekilde hasarlı aracına doğru gidip tamir etmek için elimizden gelen her şeyi yaptıysak da tam işimizi bitir-

mişken iki yeşil canavarın bize son süratle geldiğini gördük. Aramızda yüz metre mesafe kalmışken altındaki yaratıklar tekrar kontrolden çıktı ve hava aracından korkarak uzaklaşmaya çalıştılar.

Savaşçılar sonunda thoatlarının üzerinden inip, hayvanlarını zorlayarak uzun kılıçlarıyla bize doğru gelmeye başladılar.

Aralarından uzun olanı ben aldım ve Zodangalıya diğeriyle bütün şansını denemesini söyledim. Neredeyse hiç yorulmadan karşımdaki düşmanın işini bitirdikten sonra, –ki bu benim için artık çok kolaydı– oldukça çaresiz durumda olan yeni arkadaşımın yanına geri gittim.

Yaralıydı ve düşmanı büyük ayağını boğazına dayamış, son hamlesini yapmak için kılıcını havaya kaldırmıştı. Bir sıçramayla aramızdaki on beş metreyi kolayca geçtim ve kılıcımı çekip yeşil savaşçının bütün vücudunu tek bir hamlede yardım. Kılıcı zararsız bir şekilde yere, bedeni ise Zodangalının yanına düştü.

Zodangalı herhangi bir öldürücü darbe almamıştı ve kendi aracını sürebilecek durumda olduğunu söyledi. Bu araçlar tek kişilik olduğu için onu taşıyamazdım.

Aracın hasarını tamamıyla onardıktan sonra birlikte Mars'ın bulutsuz gökyüzünde yükseldik ve başka bir hadise yaşamadan yüksek bir hızla Zodanga'ya dönmek için yola çıktık.

Zodanga'ya yaklaşırken şehrin önündeki açıklıkta sivillerin ve birliklerin toplandığını gördük. Gökyüzü hava araçları, kişisel araçlar ve toplu taşıma araçlarıyla simsiyah gözüküyordu. Hepsi tuhaf dizayn edilmiş gri renkli flamalar, bayraklar ve sancaklar taşıyordu.

Yeni arkadaşım yavaşlamamı işaret etti ve kendi aracını benimkine doğru yaklaştırıp cesur görevlileri kutlamak ve onurlandırmak için düzenlenen bu seremoniyi izlememizi önerdi.

Daha sonra aracının üzerindeki Zodanga'nın asil ailelerinden birine ait olan sancağını açtı. Birlikte yerden biraz yukarıda duran hava araçlarına doğru yol aldık ve Zodanga'nın Jeddak'ının aracının yanında durduk. Hepsi kızıl Marslıların evcil küçük thoatlarına bağlıydı. Armaları ve bayrakları yüksek kalite kumaş ve kürklerle bezeliydi. Önümdeki manzarayı Dünya'daki Kızılderililerin birliklerine benzettiğimi inkâr edemem.

Than Kosis'in korumalarından bir tanesi üstlerinde duran arkadaşımı gösterdi ve Jeddak'ları da arkadaşıma inmesi için işaret verdi. Birbirlerini duyabilecek bir mesafeye gelip ciddiyetle konuştuktan sonra Jeddak ve etrafındaki herkes bana döndü. Ne konuştuklarını duyamadım, fakat konuşmaları bittikten sonra Jeddak ve etrafındaki herkes araçlarını yere indirdi.

Topluluğun arasından bir subay savaşçılardan birini yanına çağırdı. Subay, savaşçının kahramanlarını sıralayıp Jeddak'ın takdirini kazandığını söyledi ve sol kolunu madalyalarla ile ödüllendirdi. On savaşçı daha bu şekilde donatıldıktan sonra birisi, "John Carter, hava kuvvetleri!" diye seslendi.

Hayatımda hiç bu kadar şaşırmamıştım ama yine de askeriyenin bana kazandırdığı disiplinle ayağa kalkıp diğerlerinin durduğu gibi durdum. Subay tam önümde, çevredeki herkesin duyabileceği bir şekilde tekrar ismimi söyledi.

"John Carter, olağanüstü cesaretin ve Jeddak Kosis'in kuzenini koruyup tek başına üç yeşil savaşçıyı mağlup etmen-

deki başarından dolayı kendisi seni huzurlarında görmek istedi."

Than Kosis bana doğru yaklaşıp üzerime bir madalya takarken, "Kuzenim mucize gibi gözüken mücadeleni detaylarıyla anlattı. Eğer onu bu kadar iyi koruyabiliyorsan Jeddak'ın kendisini kim bilir nasıl korursun. Bundan sonra benim muhafızlarımdansın ve benim kaldığım yerde kalacaksın," dedi.

Ona teşekkür ettim ve etrafındakilerin yanına katıldım. Törenden sonra aracımı hava birliklerinin kaldığı yerin çatısına bıraktım ve birliğimin başındaki görevliye, saraydan gelen bir emir eriyle beraber saraya gideceğimin haberini verdim.

BÖLÜM XXII
DEJAH'I BULUŞUM

Bilgi verdiğim başkâhyaya, beni Jeddak'ın yanına yerleştirmesi söylense de savaş zamanı o her zaman büyük bir tehlikeydi. Çünkü Marslıların savaş anlayışında "her şey mübah" anlayışı hâkimdi.

Hiç zaman kaybetmeden Than Kosis'in kaldığı yere götürdü beni. Hükümdar, oğlu Sab Than ve yanındaki birkaç saray mensubuyla konuştuğu bir konu yüzünden oldukça sinirliydi ve geldiğimi fark etmedi.

Binanın duvarları, içeridekilerin görünmesini sağlayabilecek herhangi bir kapıyı ya da duvarı örten muhteşem kilimlerle kaplanmıştı. Oda, gerçek tavan ve onun birkaç santim altında bulunan buzlu camdan yapılma sahte bir tavan arasında hapsedilmiş güneş ışıklarıyla aydınlanıyordu.

Beni getiren adam örtülerden bir tanesini kenara doğru çekip bütün odayı çevreleyen bir geçidi açtı. Bana Than Kosis odada olduğu sürece buranın kapalı olması gerektiğini söyledi. Tek görevim; hükümdarı koruyup onu hep görüş açımda tutmaktı. Odadan ayrıldığında ise onu takip edecektim. Tek görevim, lideri korumak ve gözümün önünde tutmaktı. Başkâhya, dört saatin ardından sonunda oradan ayrılabileceğimi söylediğinde rahatladım.

Bu duvar örtüleri oldukça katı ve ağır gözükseler de örtülerin ardında odada olan her şeyi görebiliyor ve duyabiliyordum.

Görev yerime yerleştikten sonra odanın diğer ucundan duvar örtülerinden birisi aralandı ve bir kadın figürü, etrafında dört muhafızla içeriye girdi. Than Kosis'e yaklaştıklarında her bir savaşçı kenara doğru açıldı. İşte orada güzel yüzü ve gülümsemesiyle ışıl ışıl parlayan Dejah Thoris, Jeddak'ın karşısında duruyordu. Aramızda en fazla üç metre vardı. Zodanga'nın prensi Sab Than karşılamak için ona doğru yaklaştı ve elinden tutarak birlikte Jeddak'ın yanına gittiler. Than Kosis şaşırarak ayağa kalktı ve onu selamladı.

"İki gün önce onurumu hiçe sayıp oğlumla olmaktansa yeşil Thark Tal Hajus'la olmayı tercih edeceğini söyleyen Helium Prensesi'nin bu tuhaf ziyaretini neye borçluyum?"

Dejah Thoris sadece daha fazla gülümseyip dudaklarının yanındaki oyuncu gamzelerini ortaya çıkararak, "Barsoom'da zamanın başlangıcından beri kadınlar kalplerini dinledikten sonra fikirlerini değiştirme hakkına sahiptirler. Lütfen siz de beni oğlunuz gibi affedin Than Kosis. İki gün önce onun bana karşı hislerine tam olarak güvenemiyordum ama artık eminim. Ve sarf ettiğim kaba sözlerim için de beni affetmenizi istiyorum. Doğru zaman geldiğinde Helium'un Prensesi, Zodanga'nın Prensi Sab Than'la evlenecektir," diye konuştu.

"Bu kararına çok sevindim," diye cevapladı Than Kosis. "Helium'un insanlarına karşı savaşı sürdürmek hiç istemediğim bir şeydi ve verdiğin bu söz kaydedilip derhal halkıma duyurulmalı."

Dejah Thoris, "Bunu savaş sona erdikten sonra halklarımıza duyurmamız daha doğru olur Than Kosis," diye araya

girdi. "İkimizin halkına da Helium'un Prensesi'nin kendisini düşmanlara teslim ettiğini duyurmak doğru olmaz."

"Savaş hemen sona erdirilemez mi?" diye sordu Sab Than. "Barışı sağlamak Than Kosis'in ağzından çıkacak bir kelimeye bakar. Lütfen söyle baba, mutluluğumu hızlandıracak ve kimsenin istemediği bu savaşı bitirecek o kelimeleri söyle."

"Bakalım," diye cevapladı Than Kosis, "Helium halkına barış sunduğumda nasıl karşılayacaklarını göreceğiz."

Biraz daha konuştuktan sonra Dejah Thoris yanındaki muhafızlarla birlikte odadan çıktı.

Bu görüşmede duyduklarım mutluluk hayallerimi alaşağı etmişti. Hayatımı sunduğum ve dudaklarından bana olan aşkını duyduğum kadın, kolayca varlığımı unutmuş ve gülümseyerek kendini, halkının en büyük düşmanının oğluna bırakmıştı.

Kulaklarımla duyduğum halde olanlara inanamamıştım. Onun kaldığı yeri bulup, söylediği acımasız şeyleri yüzüme karşı söyletmeye karar verdim ve olduğum yerden ayrılıp hızlı bir şekilde duvar örtülerinin arkasından odadan ayrıldığı çıkışa doğru ilerledim. Sessiz bir şekilde kapıdan çıkıp, kendimi her yöne çıkışı olan labirent gibi koridorlarda buldum.

Hızlı bir şekilde koşup bir koridordan ötekine geçerken umutsuzca kaybolduğumu anladım ve nefes nefese kalmışken yakındaki bir duvardan konuşma sesleri duydum. Önünde durduğum yerin karşısındaki duvardan gelen ses, Dejah Thoris'in sesiydi. Kelimelerini tam olarak duyamasam da bu sesi bir başkasıyla asla karıştırmazdım. Birkaç adım ilerlediğimde duvarda başka bir açıklık gördüm. Aptal bir cesaretle hiç düşünmeden geçişe doğru ilerledim ve kendimi bir anda odanın ortasında buldum. Dejah Thoris odada dört muhafı-

zıyla duruyordu. Geldiğimi gören muhafızlardan bir tanesi yanıma dikilip orada ne aradığımı sordu.

"Beni Than Kosis gönderdi," dedim, "Kendisi Helium'un Prensesi Dejah Thoris'le özel olarak görüşmek istiyor."

"Peki ya senin emrin nedir?" diye sordu muhafız.

Ne sorduğunu anlayamadım ama muhafızlardan birisi olduğunu söyledim ve adamın cevabını beklemeden hemen odanın diğer tarafındaki kapıya doğru ilerledim; kapının arkasında Dejah Thoris'in konuştuğunu duyabiliyordum.

Fakat söylediklerim onlara çok inandırıcı gelmemişti. Muhafızlardan bir tanesi önümde durup, "Than Kosis kimseyi emirsiz veya şifresiz göndermez. Çıkmadan önce bunlardan bir tanesini söylemek zorundasın," dedi.

"Verilen tek emir; nereye gitmek istersem oraya gidebileceğim sevgili arkadaşım," diye cevapladım ve uzun kılıcıma dokunup, "Şimdi, geçip gitmeme müsaade edecek misin?" dedim.

Cevap olarak o da kendi kılıcını çekti ve diğerlerini yanına çağırdı. Dördü karşımda kılıçlarıyla duruyor ve bir sonraki hareketimi bekliyorlardı.

Beni ilk fark eden, "Seni buraya Than Kosis göndermedi," dedi. "Hem Helium'un Prensesi'nin odasına girdiğin için hem de Than Kosis'in sözlerini kullandığın için yanında bir muhafızla gidip ona hesap vermek zorundasın. Kılıcını bırak. Dördümüzü birden yeneceğini düşünmüyorsun heralde," dedikten sonra acımasızca gülümsedi.

Verdiğim hızlı cevap sayesinde karşımda sadece üç tane savaşçı kaldı ve emin olun her biri birer madalyaya değerdi. Kısa süre içerisinde sırtımı duvara yaslamayı başardılar. Yavaşça odanın köşesine geçip üzerime teker teker gelmelerini sağladım. Bu şekilde yirmi dakikanın üzerinde savaştık. Kı-

lıçlarımızın birbiriyle çarpışmasıyla çıkan sesler küçük odanın içerisinde kızılca kıyamet koparıyordu.

Dejah Thoris'in kapının önünde konuştuğu kişi Sola'ydı. Dejah Thoris, Sola'nın omzunun üzerinden duygusuz bir şekilde bana bakıyordu ve ikisi de beni tanıyamamıştı.

Bir aralık bulup ikinci savaşçıyı da devirdim, artık karşımda sadece iki tanesi duruyordu. Bana bir sürü mücadele kazandıran eski taktiklerimi kullanmaya başlayıp hızlı bir şekilde onlara doğru hamle yaptım. Üçüncü savaşçı on saniye, sonuncusu ise birkaç dakika sonra kanlar içinde yerde yatıyordu. Cesur ve asil savaşçılardı. Onları öldürmeyi hiç istemezdim. Dejah Thoris'e ulaşmak için bilerek ve isteyerek Barsoom nüfusunu gün geçtikçe azaltıyordum.

Kılıcımı kılıfına sokup beni hâlâ tanıyamayan Marslı Prensesime doğru ilerledim.

"Kimsin sen Zodangalı?" diye fısıldadı. "Beni esir edecek başka bir düşman mı?"

"Ben bir dostum, bir zamanlar sevilen bir dost."

"Helium'un Prensesi'nin hiçbir dostu o armaları takmaz," diye cevapladı. "Yine de sesin daha önce tanıdığım birinin sesine çok benziyor. Ama bu olamaz, çünkü o öldü."

"Fakat bu oldu prensesim. Reisinizin kalbini bu yabancı armalardan ve üzerindeki boyanın ardından tanıyamadınız mı?"

Ona doğru yaklaşırken ellerini bana uzattı. Tam onu kollarıma alacakken kendini geri çekip iç çekerek hüzünlü bir şekilde, "Artık çok çok geç," dedi. "Öldüğünü sandığım reisim keşke bir saat önce gelseydi. Ama şimdi çok geç," diye tekrarladı.

"Ne demek istiyorsunuz Dejah Thoris?" diye yalvararak sordum. "Yaşadığımı bilseydiniz Zodanga'nın Prensi ile evlenmeyi kabul etmez miydiniz?"

"Düşün John Carter, sizce ben kalbimi bir gün size diğer gün bir başkasına verir miyim? Küllerinizin Warhoon topraklarına karıştığını düşündüğüm için ben de kendimi halkımın acılarını dindirmek ve onları Zodanga ordularından kurtarmak için Prens'e sundum."

"Ama ben ölmedim prensesim. Sizi kurtarmak için geldim ve bütün Zodanga birleşse bile beni bundan alıkoyamaz."

"Artık çok geç John Carter. Ben bir söz verdim ve Barsoom'da verilen sözlerden geri dönülmez. Ardından gelecek törenler sadece anlamsız formalitelerdir. Bunlar ancak söz verdiğim Jeddak'ın cenazesiyle geçersiz olur. Ben artık evli bir kadınım John Carter. Artık ne ben sizin prensesinizim ne de siz benim reisim."

"Barsoom'daki âdetlerinizi biliyorum Dejah Thoris. Ama aynı zamanda size olan aşkımı da biliyorum. Ve Warhoonluların peşimizde olduğu o gün söylediğiniz sözlerden sonra hiçbir adam sizi gelini olarak ilan edemez. O sözleri içinizden gelerek söylemiştiniz, şu anda da aynı şekilde hissettiğinizi biliyorum. Bunun doğru olduğunu söyleyin."

"Evet, o sözleri içtenlikle söylemiştim John Carter," diye fısıldadı. "Ama kendimi artık bir başkasına verdiğim için şimdi tekrarlayamam. Ah geleneklerimizi bir bilseniz arkadaşım," diye devam etti. Sanki kendisiyle de konuşur gibiydi: "Birkaç ay öncesinde olsaydık bu sözü size verirdim. Bu Helium'un düşüşüne sebep olsa da imparatorluğumdan Thark reisim için vazgeçerdim."

Sonra yüksek bir sesle, "Beni kırdığınız o geceyi hatırlıyor musunuz? Rızamı sormadan bana prensesim dediğiniz ve benim için savaşacağınızı söylediğini gece. Tabii ki ne olduğunu bilmiyorsunuz ve ben de alınmamalıydım. Ne olduğunu daha şimdi anlıyorum. Barsoom'da kimse size kızıl halkla-

rın kadınlarının ikiye ayrıldığını söylememişti. Erkekler bazı kadınlar için savaşır ve onlarla evlenebilirler. Diğerleri için ise sadece savaşırlar. Bir erkek bir kadını kazandığında onu prensesi olarak kabul edebilir veya başka bir deyişle ona bağlılığını sunabilir. Siz benim için savaşmıştınız fakat benimle evlenmek istediğinizi söylememiştiniz. Ve bana prensesim dediğinizde..." dedi ve titrek bir sesle devam etti: "İncinmiştim John Carter. O zaman bile beni bir mücadele sonucunda kazanıp bir şey söylemeden aşağılamanıza rağmen yapmam gerektiği gibi sizi uzaklaştırmamıştım."

"Beni şimdi affetmenizi istemiyorum Dejah Thoris," dedim. "Barsoom geleneklerinin hepsini bilmediğimi düşünmeniz gerekir. O anda bunu sorsaydım tarafınızdan hoşnutsuz bir şekilde karşılanacağını düşünmüştüm ama şimdi soruyorum Dejah Thoris: Benimle evlenir misiniz? Damarlarımda akan Virginialı savaşçı kanıma and olsun ki benim eşim olmalısınız."

"Hayır John Carter, artık bir anlamı yok," diye ağladı ve umutsuzca, "Sab Than yaşadığı sürece asla senin olamam," dedi.

"Ölüm fermanını verdiniz prensesim. Sab Than ölecek!"

"O da olmaz," diye aceleyle açıkladı; "Kocamı öldüren adamla evlenemem. Bu nefsi müdafaa durumunda olsa bile geleneklere göre yasak. Biz bütün hayatımızı Barsoom geleneklerine göre yaşarız. Bir anlamı yok arkadaşım, bu hüznü benimle paylaşmalısın. En azından ortak bir noktamız olmuş olur. Bu ve Tharkların arasında birlikte yaşadığımız güzel günlerin hatıraları. Şimdi gitmelisin ve beni bir daha asla görmemelisin. Hoşça kal eski reisim."

Kalbim kırılmış ve reddedilmiş bir halde odadan çıktım ama cesaretim bütünüyle kırılmamıştı. Düğün töreni gerçekleşene kadar Dejah Thoris'ten vazgeçmeyecektim.

Labirent gibi koridorlarda Dejah Thoris'in kaldığı yeri bulmaya çalıştığım zaman olduğu gibi yine kaybolmuştum. Öldürdüğüm dört muhafız bulununca herhangi bir açıklaması olamayacağı için Zodanga'dan kaçmam gerektiğini biliyordum. Ayrıca rehbersiz bir şekilde görev yerime de dönemiyordum, kaybolduğum anlaşılınca neden ortalıkta gezdiğim elbette sorgulanacaktı.

Sonunda en alt kata inen sarmal merdivene ulaşabildim. Aşağı indiğimde büyük bir odadaki muhafızlara neden orada olduğumu anlatmak için kafamdan hikâyeler yazıyordum. Odadaki duvar örtüleri saydamdı ve beni görmemeleri imkânsızdı.

Muhafızlar sıradan şeylerden konuşuyorlardı ve bir subay içeri girip dört muhafıza Helium'un Prensesi'ni kimin koruduğunu sorana kadar kimse beni fark etmedi. Bir asker içeri girip nefes nefese ve ağlayarak dört yoldaşlarının öldürüldüğü haberini verdi. Ardından hepsi aceleyle odayı boşattıklarında artık başımın belada olduğunu biliyordum.

Bir dakika içinde bütün saray insanlarla dolup taşmaya başladı. Muhafızlar, subaylar, saray mensupları, hizmetliler ve köleler aceleyle etrafta koşuşup emirleri oradan oraya iletiyor ve bu karmaşıklığın sorumlusunu arıyorlardı.

Bunu kendim için bir fırsata çevirebileceğimi düşündüm. Bir grup asker önümden geçerken saklandığım yerden çıkıp arkalarına katıldım. Karmaşık koridorlardan geçip giriş holüne vardılar ve sonunda büyük pencerelerden kutsal gün ışığının içeri girdiğini gördüm.

Orada rehberlerimden ayrıldıktan sonra en yakın pencereye doğru gidip kaçmak için en doğru caddenin hangisi olacağına karar verdim. Pencere, Zodanga'nın geniş caddele-

rinden birine bakan büyük bir balkona açılıyordu. Balkonun yerden yüksekliği yaklaşık on metre kadardı ve binaya yakın bir mesafede, yaklaşık otuz santim kalınlığında parlak camdan yapılmış, altı metre yüksekliğinde bir duvar vardı. Bir kızıl Marslının bu yoldan kaçması imkânsızdı, ama sahip olduğum dünyevi gücüm ve yeteneklerim sayesinde benim için bu iş gayet kolay gözüküyordu. Tek korkum, karanlık çökmeden önce beni fark etmeleriydi. Gün ışığında sıçrama yeteneğimi kullanamayacağım gibi aynı zamanda Zodangalılarla dolu karşıdaki caddeye de giremezdim.

Sonuç olarak tesadüfi bir şekilde tavandan asılı, yerden üç metre yüksekte büyük bir süs eşyasını fark edip saklanacağım yer olarak seçtim. Geniş kâseye benzer şeyin içine kolay bir şekilde henüz yerleşmiştim ki bir grup insanın odaya girdiğini duydum. Hepsi saklandığım yerin altında duruyordu ve söyledikleri şeyleri net bir şekilde duyabiliyordum.

Aralarından biri, "Bu Heliumluların işi," dedi.

"Evet, ah Jeddak! Ama saraya nasıl girebildiler? Bir tane düşmanın işine sıkıca bağlı muhafızların arasından içerideki odalara sızmasını anlayabilirim ama nasıl oldu da yedi sekiz savaşçı fark edilmeden bunu yapabildi anlayamıyorum. Neyse ki soylu ruh bilimcimiz geliyor, ne olup bittiğini kısa sürede öğreneceğiz."

Aralarına yeni bir adam katıldı ve hükümdarına resmi selamlamasını yaptıktan sonra, "Ah Kudretli Jeddak, sadık muhafızlarının ölü zihinlerinden tuhaf bir hikâye okudum. Onları bir grup savaşçı değil, sadece bir kişi öldürmüş," dedi.

Bunu söyledikten sonra verdiği haberin etkisini onu dinleyenlerde görmek için bekledi. Ve verdiği haber değerini gördü. Than Kosis şaşkınlık içinde kendisine hâkim olamayıp,

"Az önce ne kadar tuhaf bir şey söylediğinin farkında mısın Notan?" diye bağırdı.

Ruh bilimci, "Gerçek olan bu Jeddakım," diye cevapladı. "Hatta dört muhafızın zihnindeki işaretler oldukça belirgindi. Düşmanları çok uzun boylu bir adammış, üzerinde sizin muhafızlarınızın armaları varmış ve savaşma kabiliyetleri gereğinden fazla iyiymiş. Dördünü de temiz bir mücadeleyle öldürmüş. İnsanüstü bir güce, muazzam yeteneklere sahipmiş ve çok dayanıklıymış. Üzerinde Zodanga armaları taşısa da burada veya Barsoom'un başka herhangi bir şehrinde bu türden bir savaşçı olduğunu sanmıyorum muhterem Jeddak. Helium'un Prensesi'nin zihnini okuduğumdaysa koca bir boşlukla karşılaştım ve sorduğum bütün sorular cevapsız kaldı. Zihnini çok iyi bir şekilde kontrol ediyordu ve aklından geçen tek bir harfi bile okuyamadım. Söylediğine göre mücadeleye tanık olmuş ve tek bir adam görmüş. Gördüğü adamı da tanımıyormuş."

Aralarından bir tanesi, "Beni kurtaran savaşçı nerede?" diye sordu. Bu ses, yeşil savaşçılardan kurtardığım Than Kosis'in kuzenine aitti. "İlk atamın madalyaları aşkına," diye devam etti, "Tasvir ettiğiniz özellikler tam olarak onu anlatıyor, özellikle savaşma yeteneği."

Than Kosis, "Nerede bu adam?" diye bağırdı. "Onu hemen bana getirin. Onun hakkında ne biliyorsun kuzen? Şimdi düşündüğümde Zodanga'da öyle bir savaşçının varlığını hatta ismini dahi hatılamıyorum. John Carter ismi bile çok tuhaf, Barsoom'da hiç böyle bir isim duymamıştım!"

Kısa bir süre içinde hiçbir yerde beni bulamadıklarının haberini getirdiler. Ne sarayda ne kaldığım yerde ne de hava birliklerinde izime rastlamışlardı. Kantos Kan'ı bulup sorgulamışlar ama o da nerede olduğumu bilmediğini, beni çok az

tanıdığını ve sadece Warhoonlular arasında esirken tanıştığımızı anlatmıştı.

Than Kosis, "Bir gözünüz o adamın üzerinde olsun," diye emir verdi. "O da bir yabancı ve belli ki ikisi de Helium'dan. Birisinin olduğu yerde er geç ötekini de buluruz. Hava devriyelerini dört katına çıkarın ve şehirden hava ya da kara yoluyla ayrılan her bir canlıyı detaylıca sorgulayın."

Başka bir ulak, ben hâlâ oradayken odaya girip, "Bugün saraya girip çıkan herkes ayrıntılı bir şekilde sorgulandı. Ve aralarından saraya girişini gören bir tanesi dışında başka kimse bu yeni muhafızla karşılaşmamış," diye açıklama yaptı.

Than Kosis bu habere memnun olup, "O halde kısa bir süre içinde onu yakalayacağız," dedi. "Ve bu sırada Helium'un Prensesi'nin odasını değiştirip onu tekrar sorgulayacağız. Sana söylediği şeylerden çok daha fazlasını biliyor olabilir Notan, gel."

Odadan ayrılmalarının ardından karanlık çökmeye başlamıştı. Sessiz bir şekilde saklandığım yerden çıkıp hızlıca balkona gittim. Sokakta birkaç kişi vardı, görünürde kimse kalmayınca hızlı bir şekilde karşıdaki cam duvara sıçrayıp oradan da sarayın karşısındaki caddeye geçtim.

BÖLÜM XXIII
GÖKLERDE KAYBOLMAK

Saklanmak için zaman harcamadan aceleyle kaldığımız yere gittim. Kantos Kan'ı burada bulacağımdan emindim. Oraya yaklaşmaya başladığımda binanın gözlendiğini düşündüğüm için daha dikkatli davrandım. Birkaç sivil girişin yakınında dolaşıyordu ve arkada da birkaç tanesi vardı. Görünmeden içeri girebileceğim tek yer, kaldığımız yerin yanındaki binanın üst katıydı. Birkaç hamlede yakın mesafesindeki bir dükkânın çatısına çıkabildim.

Çatıdan çatıya atlayarak sonunda açıldığı odada Heliumlu dostumu bulacağımı umduğum açık bir pencere gördüm. İçeriye atladım ve anında kendimi Kantos Kan'ın karşısında buldum. Yalnızdı, beni gördüğüne hiç şaşırmadı, hatta işten daha erken çıkacağımı bildiği için nerelerde olduğumu merak ettiğini söyledi.

Sarayda olanlardan haberi olmadığını fark ettim ve bütün olayları tek tek anlattığımda heyecanlansa da Dejah Thoris'in Sab Than'a verdiği evlilik sözünü duyduğunda canı bir hayli sıkılmıştı.

"Bu doğru olamaz!" diye haykırdı. "İmkânsız! Helium'da herkes sevgili prensesimizin Zodanga'yı yöneten ailenin bir bireyine satıldığını görmektense ölmeyi tercih eder. Böyle acı-

masız bir pazarlığa giriştiğine göre aklını kaybetmiş olmalı. Sen Helium'da yönetici ailemizin her bir üyesini ne kadar çok sevdiğimizi bilmediğin için bu uğursuz ittifağın bizi nasıl berbat bir duruma sürükleyeceğini anlayamazsın. Ne yapabiliriz John Carter?" diye devam etti. "Sen becerikli bir adamsın. Helium'u bu rezaletten kurtarmak adına aklına herhangi bir şey gelmiyor mu?"

"Eğer Sab Than'la karşı karşıya gelip kılıçlarımızla konuşabilseydik Helium'u bu durumdan kurtarabilirdim, ama kişisel sebeplerden ötürü Dejah Thoris'i kurtarmak için başka bir yol denemeyi tercih ederim."

Kantos Kan gözünün ucuyla beni süzüp, "Ona âşıksın!" dedi. "O bunu biliyor mu?"

"Biliyor Kantos Kan ve Sab Than'a söz verdiği için beni kendinden uzaklaştırıyor."

Ardından heyecanlı bir şekilde ayaklarının ucuna yükseldi ve omuzumu kavrayıp kılıcını yüksekte tutarak, "Eğer bana sorulsaydı Barsoom'un ilk prensesi için daha uygun bir eş bulunamayacağını söylerdim. Elim omuzundayken John Carter; Helium, Dejah Thoris ve sana olan sevgim adına söz veririm ki Sab Than kılıcımın ucundan geçecektir. Hemen bu gece sarayında kaldığı yere ulaşmaya çalışacağım," dedi.

"Nasıl?" diye sordum. "Seni izliyorlar ve havadaki gözleyici kuvvetler dört katına çıkarıldı."

Bir anlığına başını eğse de hemen ardından özgüvenle geri kaldırdı. En sonunda, "Tek yapmam gereken muhafızları geçmek ve bunu yapabileceğime eminim," dedi. "Saraya, en yüksek kulenin tepesinden girebileceğim gizli bir geçit biliyorum. Sarayın üzerinde devriye gezdiği bir gün şans eseri oraya düşmüştüm. Etrafta anormal bir durum olup olmadığını

araştırıyorduk. Yüksek kuledeki açıklıkta bir yüz fark ettiğimde oldukça şaşırmıştım. Yakınlaştıkça bu yüzün Sab Than'a ait olduğunu anladım. Beni görünce biraz bozulmuş gibiydi. Oradan kendi kaldığı yere direkt bir geçiş olduğunu ve bunu sadece kendisinin bildiğini söyleyip, kimseyle paylaşmamamı emretmişti. Eğer birliklerin olduğu yerin çatısına çıkıp aracımı alabilirsem birkaç dakika içinde Sab Than'ın kaldığı yere ulaşabilirim. Ama saray dediğin gibi korunuyorsa oradan nasıl çıkacağımı bilmiyorum."

"Araçların bulunduğu hangar ne kadar iyi korunuyor?" diye sordum.

"Geceleri çatıda sadece bir tane gözcü tutuyorlar."

"O binanın çatısına git Kantos Kan ve beni orada bekle."

Planlarımı açıklamak için zaman kaybetmeden sokağa çıktım ve hangara doğru ilerledim. Bütün bina, Zodanga'daki herkes gibi beni arayan hava birlikleriyle dolu olduğu için içeri girmeye hiç kalkışmadım.

Bina kocamandı ve yüksekliği üç yüz metre kadardı. Zodanga'da bir-iki metreyle bu yüksekliği geçen birkaç binayı saymazsak, daha yüksek başka yapı yoktu. Sınırdaki büyük savaş gemilerinin dokları zeminden yüz elli metre kadar yükseliyordu; tüccar filolarının nakliye ve yolcu istasyonları da neredeyse aynı yüksekliğe sahipti.

Binanın en tepesine çıkabilmem için uzun ve tehlikeli bir tırmanış yapmam lazımdı, başka bir yol olmadığı için hemen işe koyuldum. Barsoom mimarisi umduğumdan daha süslü olduğu için tırmanırken ellerimle tutunacak ve ayaklarımı koyabilecek birçok yer bulabiliyordum. Tırmanırken ilk engelimle karşılaştım. Tutunduğum çıkıntılar duvardan yedi metre kadar dışarı uzanıyordu ve bütün binanın etrafı-

nı dolaşsam da binanın içine girebileceğim bir yer bulamamıştım.

En üst katın ışıkları yansa da kendi türlerine göre bir eğlence düzenlemiş askerlerle doluydu. Bu yüzden çatıya çıkamazdım. Çok küçük bir şansım vardı. Yaşayan bütün adamların, uğrunda bin kişinin ölümünü göze alabilecek bir kadın olan Dejah Thoris için bunu göze almalıydım.

Duvara bir elimle ve ayaklarımla asılıyken, kıyafetimdeki bütün hava askerlerinde bulunan uzun deri kayışlardan bir tanesini açtım. Bu kayışların ucunda büyük bir kanca bulunuyordu. Hava askerleri bu kancaları ya onları tamir edebilmek amacıyla ya da yerdeki düşmanlarla savaşabilmek için araçlarının alt tarafına takıyorlardı.

Kancamı çatıya doğru birkaç kez fırlattıktan sonra sonunda bir yere takabildim. Deri kayışa tutunup yavaşça kendimi yukarı doğru çektim ama beni taşıyıp taşıyamayacağını tam kestiremiyordum. Tutturduğum yer çatının oldukça dışarısındaydı, kayışın ucunda sallanırken eğer kanca yerinden çıkarsa üç yüz metreden yere çakılacağımı düşündüm.

Bu düşünce alelacele kayıştan yukarı doğru tırmanmaya başlamama sebep oldu. Eğer düşersem yerde beni güzel ışıklandırılmış sokaklar, sert beton ve ölüm bekliyordu. Çatıya doğru yaklaştığımda birkaç çıkıntıda sallanıp kaysam da ızgaralara dokunduğumu anladığımda endişelerim sona erdi. Kancamı ızgaralardan çıkardığımda artık güvendeydim.

Hızlıca çıkıntıların arasından tutunarak yukarı doğru kısa bir tırmanış yaptım ve kendimi bir anda çatıda buldum.

Toparlanıp ayağa kalktığımda kendimi nöbetçi bir askerle burun buruna geldim. Askerin tabancasının ağzı tam olarak bana doğrultulmuştu.

"Sen de kimsin ve nereden geldin?" diye bağırdı.

"Ben hava kuvvetlerindenim ve az kalsın ölüyordum. Küçük bir şans sayesinde aşağıdaki meydana düşmekten kendimi son anda kurtardım," diye cevapladım.

"Peki çatıya nasıl ulaştın dostum? Son bir saat içinde kimsenin iniş yaptığını ya da binaya girdiğini görmedim. Hemen açıkla, yoksa muhafızları çağırırım!"

"Gel göstereyim asker, buraya ölmeden nasıl geldiğimi gör," dedim ve onu çatının köşesinde silahlarımı astığım kayışa doğru götürdüm.

Asker meraklı bir şekilde yanıma doğru gelip aşağı doğru baktı. Tam o anda onu boğazından ve silahını tuttuğu kolundan yakalayıp sert bir şekilde sarstım. Silahı elinden düşerken yardım istemesini engellemek için boğazındaki parmaklarımı iyice sıktım. Ağzını kapatıp bağlayarak, az önce benim asılı kaldığım yere astım.

Sabaha doğru fark edileceğini biliyordum ve bu kısa süre içinde her şeyi bitirmem gerekiyordu. Kıyafetlerimi giyip silahlarımı kuşandıktan sonra hızlıca araçların bulunduğu barakalara doğru ilerledim. Çok uzun sürmeden kendi aracımı ve Kantos Kan'ınkini buldum. Onun aracını benimkinin arkasına bağlayıp motorumu çalıştırdım. Çatının köşesinden havalanıp hava kuvvetlerinin karargâhlarına uzak sokaklardan geçerek bir dakikadan daha az bir sürede güvenli bir şekilde Kantos Kan'la kaldığımız binanın çatısına iniş yapabildim.

Açıklama yapmak için zaman kaybetmeden hemen sıradaki planımızı yaptık. Kantos Kan saraya girip Sab Than'ı hallederken, ben Helium'a gidecektim. Eğer başarılı olursa sonrasında o da benim arkamdan gelecekti. Aracıma benim için pusula benzeri akıllı bir cihaz yerleştirdi. Bu cihaz

Barsoom'da istenilen herhangi bir noktaya sabitlenebiliyordu. Birbirimize veda ettikten sonra havalanıp saraya doğru ilerledik. Helium'a giden rotam için ben de sarayın bulunduğu yerden geçmeliydim. Yüksek kuleye yaklaşırken aşağıdaki bir devriye arama ışıklarını bize doğru yöneltti ve uyarı ateşi edilmesinin ardından bağırarak teslim olmamızı emretti. Bu emir ikimizin de umurunda değildi tabii ki. Kantos Kan hemen atlayıp karanlığın içinde kayboldu. Ben ise hızımı arttırarak Mars göklerine çıktığımda arkamda bir düzine hava aracını ve ardından da içinde yüz adamla ağır ateş açan silahları taşıyan süratli bir savaş gemisi gördüm. Manevralarla sağa sola yukarı aşağı kaçmaya çalışıp kısmen başarılı olsam da bu taktik yüzünden rotamı kaybediyordum. Ardından bütün taktiklerimi bir kenara koyup kaderimi aracımın hızına bırakmaya karar verdim ve dümdüz bir şekilde ilerlemeye başladım.

Kantos Kan bana bu araçlar için sadece Helium ordusunun kullandığı ve araçların hızını inanılmaz derecede arttıran bir numara göstermişti. Bunun sayesinde eğer arama ışıklarından birkaç sefer kaçabilirsem takipçilerimden de kurtulabileceğimi biliyordum.

Hızlı bir şekilde mermilerden kaçmaya çalışıp buradan kurtulmamın bir mucize olacağını düşünsem de ölüm şu an için bana yasaktı. Hızımı sona çıkararak Helium'a doğru ilerlemeye devam ettim ve kısa bir süre sonra takipçilerimin giderek daha da arkada kaldığını gördüm. Bu başarım sayesinde koltuklarımı kabartırken, bir anda gemilerden gelen iyi hedeflenmiş bir atış küçük aracımın pruvasına isabet etti. Aracım neredeyse alabora olmak üzereydi ve sarsılarak gecenin karanlığının içinde zemine doğru sürüklenmeye başladım.

Aracımın tekrar kontrolünü alana kadar ne kadar sürüklendim bilmiyordum, ama tekrar yükselmeye başladığımda zemine o kadar yakındım ki aşağıdaki hayvanların seslerini duyabilmiştim. Tekrar gökyüzüne yükseldiğimde sonunda takip ışıkları çok geride kalmıştı ve aşağı iniş yapıp beni aramaya koyulmuşlardı.

Artık ışıkların hiçbirini görmemeye başladığımda küçük fenerimin ışığını pusulama doğru çevirdim. Fakat çarpışmanın etkisiyle hem pusulam hem de hız göstergem mahvolmuştu. Yıldızları izleyerek Helium'a olan rotamı tekrar belirleyebilirdim, ancak şehrin tam lokasyonunu ve ne kadar hızda gittiğimi bilmeden oraya ulaşabilmem oldukça düşük bir ihtimaldi.

Helium, Zodanga'nın yaklaşık bin altı yüz kilometre güneybatısında kalıyordu. Eğer o atış olmasaydı, pusulam sağlam kalacaktı ve dört beş saat içerisinde Helium'a ulaşabilecektim. Fakat altı saat son süratle yol almamın ardından kendimi ölü denizin üzerinde uçarken buldum. Önümde büyük bir şehir gözüküyordu ama kısa süre içinde Helium olmadığını anlamıştım. Helium, Barsoom'daki diğer şehirlerden farklı olarak birbirine yüz yirmi kilometre uzaklıkta iki yuvarlak, surlarla çevirili yerleşim yerinden oluşuyordu. Yukarıdan bakıldığında bu iki yerin fark edilmesi oldukça kolay olmalıydı.

Çok fazla kuzeye ve batıya doğru ilerlediğimi düşünüp yönümü güneydoğuya doğru çevirdim. Öğlen olmadan birkaç büyük şehrin üzerinden daha geçtim ve hiçbiri Kantos Kan'ın anlattığı gibi Helium'a benzemiyordu. Onun anlattığına göre Helium'un bir ikiz şehir olmasının yanı sıra, aynı zamanda şehirlerden birinin merkezinde koyu kırmızı bir kule bulunurken diğer ikiz şehirde aynı yükseklite sarı bir kule vardı.

BÖLÜM XXIV

TARS TARKAS BİR ARKADAŞ BULUYOR

Öğleye doğru antik Mars'ın büyük ölü bir şehrinin üzerinden geçerken alçaldım ve açıktaki bir düzlükte birkaç bin yeşil Marslının korkunç bir savaş içinde olduklarını gördüm. Bana doğru yönelttikleri ateşlerinden beni fark ettiklerini anladım ve neredeyse hiç hedef kaçırmadıkları için aracım kısa bir süre içinde mahvolup zemine doğru iniş yapmaya başladı.

Savaşçıların çarpıştıkları alanın tam ortasına düşmüştüm. Savaşmakla o kadar meşgullerdi ki düştüğümü fark edememişlerdi. Savaşçılar uzun kılıçlarıyla ölümüne mücadele ederken aradan herhangi birisinin savaş meydanından ayrılması, kenarlarda bekleyen keskin nişancıların dikkatini çekebilirdi.

Kendimi savaşın içinde bulduğum an, bu çarpışmanın ölümüne bir mücadele olduğunu anlamıştım. Ölmek için daha iyi bir yol olmadığından ben de uzun kılıcımı çekip kendimi müdafaa edebileceğim en son noktaya kadar dayanmaya karar verdim.

Üç savaşçıyla çarpışan büyük bir canavarın yanına düşmüştüm. Savaş hırsına bulanmış korkunç yüzüne baktığımda

ise bu büyük canavarın Tars Tarkas olduğunu fark ettim. Arkasında durduğum için beni görmemişti, önünde Warhoonlu olduklarını anladığım üç savaşçı duruyordu. Kudretli savaşçı onlardan birini çabucak halletti, ama başka bir hamle için geri adım attığında arkasındaki cesetlerden birinin üzerine yuvarlanıp bir anda yere düştü ve düşmanlarının merhametine kaldı. Şimşek gibi hızlı bir şekilde üstüne geldiler. Eğer ben üzerinden atlayıp düşmanlarıyla çatışmasaydım, kısa sürede Tars Takas o anda atalarının yanına uğurlanacaktı. Kudretli Thark ayağa kalkıp diğerini çabucak halettiğinde, ben de kalan son bir tanesinin işini çoktan bitirmiştim.

Bana bir bakış attı ve hafif bir gülümsemeyi sert dudaklarına yerleştirip omzuma dokunarak, "Barsoom'da benim için yaptığın şeyi yapacak başka bir ölümlü daha yoktur John Carter. Sanırım artık arkadaşlık denilen şeyin ne olduğunu öğrendim dostum," dedi.

Daha fazla konuşmadı, zaten bunun için bir fırsatımız da yoktu. Savaşçılar bize yaklaşıyorlardı ve omuz omuza öğlen sıcağından Warhoonlular hayvanlarına binip gecenin karanlığında kaybolana kadar birlikte savaştık; savaşın gidişatı değişene ve vahşi Warhoon askerlerinin geriye kalanı thoatlarına binip çöken karanlığın içinde kaybolana dek...

On bin adam muazzam bir şekilde savaşmıştı ve üç bin tanesinin ölü bedeni alanda öylece yatıyordu. İki taraf da herhangi bir şey istemedi ve savaş esiri bile almadılar.

Savaş bittikten sonra direkt olarak Tars Tarkas'ın kaldığı yere gittik. Savaş sonrası yaptıkları geleneksel konseylerine katılmak için beni yalnız bıraktı.

Yeşil savaşçının dönmesini beklerken yan odada bir şeyin hareket ettiğini duydum. Odaya doğru baktığım an büyük cüs-

sesli bir yaratık koşarak gelip üzerime atladı ve beni oturduğum kürklerin ve ipek kumaşların arasına devirdi. Bu sadık, sevgi dolu Woola'ydı. Onu azat ettikten sonra Tharkları bulmuştu ve Tars Tarkas'ın sonradan söylediğine göre, şehre gelir gelmez önceden kaldığım yere gitmiş ve uzun bir süre orada acınası bir şekilde umutsuzca geri dönmemi beklemişti.

Tars Tarkas, Jeddak'ların kaldıkları yerden geri döndüğünde, "Tal Hajus burada olduğunu biliyor John Carter," dedi. "Biz geri dönerken Sarkoja seni görmüş ve tanımış. Tal Hajus bu gece seni ona götürmem için emir verdi. On thoatım var John Carter, aralarından istediklerini alıp kaçıp kurtulmayı deneyebilirsin. Helium'a giden en yakın su kanalına kadar ben de sana eşlik edeceğim. Tars Tarkas acımasız bir yeşil savaşçı olduğu kadar iyi bir arkadaştır da. Gel, hemen işe koyulmalıyız."

"Peki sen geri döndüğünde ne olacak Tars Tarkas?" diye sordum.

"Büyük ihtimalle beni vahşi callotlara verir ya da daha kötü bir şey yapar," diye cevapladı. "Veya bu şansı uzun süredir yapmayı beklediğim şey için kullanabilirim."

"O halde bu gece kalacağız ve Tal Hajus'u gidip göreceğiz Tars Tarkas. Kendini feda etmemelisin ve belki de bu gece uzun zamandır beklediğin şeyi elde edebilirsin."

Tal Hajus'un, benim ona attığım yumruk aklına geldiğinde sinirden köpürdüğünü ve eğer bir anlığına bile beni eline geçirirse yapacağı çeşitli işkenceleri sürekli olarak anlattığını söyledi. Ben de yemek yerken o gece Sola'nın bana anlattığı hikâyeyi olduğu gibi Tars Tarkas'a anlattım.

Çok fazla bir şey söylemedi ama yüzünün büyük kasları tüm soğuk, zalim, korkunç varoluşunda sevdiği tek şeyin üze-

rine yığılmış olan dehşeti hatırlarken tutku ve ıstırap içinde gerildi.

Tal Hajus'un huzuruna çıkmamız konusundaki ısrarıma daha fazla itiraz etmedi ama gitmeden önce Sarkoja'yla konuşacağını söyledi. Bu isteği üzerine onun kaldığı yere gittiğimizde, Sarkoja gözlerini o sonsuz nefretiyle üzerime dikti. Bakışları Tharklar arasında yaşayacağım felaketlerin bir betimlemesiydi.

"Sarkoja," dedi Tars Tarkas. "Kırk yıl önce Gozava isimli bir kadın senin yüzünden berbat işkencelere maruz kaldı ve öldürüldü. Duyduğuma göre kadının sevdiği savaşçı buna kimin sebep olduğunu öğrenmiş. Geleneklerimize göre seni öldürmeyebilir Sarkoja, ancak boynunu ipe bağlayıp ipin ucunuda bir thoata geçirdikten sonra hayatta kalma kabiliyetini test etmek için seni bir yarışın içine sokabilir. Biliyorsun ki bu bizim türümüz için yaygın bir davranış. Öğrendiğime göre bunu yarın yapacakmış. Ben sadece seni uyarmak için uğraşan bir adamım. Iss nehrinde çıkacağın kutsal yolculuk senin için çok uzak olmayabilir. Gel, John Carter."

Sonraki sabah Sarkoja gitmişti ve o günden sonra bir daha kimse onu görmedi.

Hiç konuşmadan hızlı bir şekilde Jeddak'ın sarayına doğru ilerledik. Vakit kaybetmeden bizi huzuruna kabul etti. İçeri girdiğimizde beni platformun üzerinde dikilmiş, sabırsızca bekliyordu.

"Onu şu sütuna bağla!" diye haykırdı. "Kimin yüce Tal Hajus'a vurmaya cesaret ettiğini göreceğiz. Demirleri ısıtın; aşağılık bakışlarıyla etrafı kirletmesin diye kendi ellerimle o gözlerini yakacağım."

"Thark reisleri!" diye bağırıp Tal Hajus orada değilmiş gibi davranarak konseye doğru döndüm, "Ben de sizlerin arasında bir reistim ve bugün Tharklar için en yüce savaşçılarıyla omuz omuza çarpıştım. Bana en azından konuşma yapmam için bir şans vermelisiniz. Bu kadarını da hak etmiş olmalıyım. Sizlerin de adil insanlar..."

"Sessizlik!" diye bağırdı Tal Hajus. "Şu yaratığın ağzını kapatın ve söylediğim gibi sütuna bağlayın!"

Lorquas Ptomel, "Adalet, Tal Hajus!" diye haykırdı. "Sen kimsin de Tharkların yıllarca süre gelen geleneklerini hiçe sayıyorsun?"

Bir düzine ses, "Evet, adalet!" diye yükselmeye başladı. Tal Hajus hiddetlenip söylenirken ben konuşmaya devam ettim:

"Sizler cesur insanlarsınız ve korkaklıktan nefret edersiniz. Ancak siz bugün savaşırken kudretli Jeddak'ınız neredeydi? Onu savaş alanında göremedim. Huzuruna gelen savunmasız kadınları ve küçük çocukları acımasızca mahvediyor, fakat en son ne zaman savaştığını gördünüz? Benim gibi bir cüce bile tek bir yumrukla onu devirebildi. Tharklar liderlerini böyle mi seçiyorlar? Yanımda ise muazzam bir Thark duruyor, kudretli bir savaşçı ve asil bir adam. Reisler! Tars Tarkas'ın Tharkların Jeddak'ı olma fikri size nasıl geliyor?"

Bu sözlerimin ardından salon bir alkış fırtınasıyla adeta sallandı.

"Konseyiniz uygun gördüğü takdirde Tal Hajus Jeddak olmak için yeterli olduğunu kanıtlamalıdır. Tars Tarkas'la savaşma cesaretini gösterebilecek mi, yoksa Jeddak'ınız Tal Hajus bir korkak mı? Ben bile çıplak ellerimle onu öldürebilirim ve o da bunu biliyor."

Konuşmamı bitirdikten sonra herkes sessizlik içinde göz-

lerini Tal Hajus'a çevirmişti. Ne konuştu ne de hareket etti, ama rengi yeşilden soluk griye dönmüştü ve ağzı adeta sinirden köpürmüştü.

Lorquas Ptomel soğuk ve sert bir sesle, "Tal Hajus," dedi, "hayatımda daha önce bir Thark Jeddak'ının bu kadar aşağılandığına şahit olmadım. Bu söylenenlere verilebilecek tek bir cevap ver. Bekliyoruz!"

Tal Hajus ise hâlâ kaskatı kesilmiş bir halde, korku içinde ayakta dikiliyordu.

"Reislerim," diye devam etti Lorquas Ptomel, "Jeddak Tal Hajus, Tars Tarkas'la savaşıp gücünü bize kanıtlamalı mı?"

Kabul salonunda yirmi tane reis bulunuyordu ve bir anda yirmisinin de kılıcının havada sallandığını gördüm.

Başka bir seçenek yoktu, hüküm verilmişti ve Tal Hajus, Tars Tarkas'la çarpışmak için uzun kılıcını çekti ve ona doğru ilerledi.

Mücadeleleri kısa bir süre içinde sona erdi. Tars Tarkas ayağını ölü düşmanının boynuna koymuştu, artık Tharkların yeni Jeddak'ıydı.

İlk icraatı, onların arasındayken kazandığım reis unvanını bana geri vermek oldu ve beni tam teşekküllü bir lider yaptı.

Savaşçılar memnuniyetle Tars Tarkas'ın ve benim yanıma geldiklerinde hiç zaman kaybetmeden onlara ve Tars Tarkas'a, Zodanga'da olanları ve aklımdaki küçük bir fikri anlattım.

"John Carter benim de katıldığım bir öneride bulunuyor. Ne olduğunu uzatmadan size söyleyeceğim. Eski esirimiz Helium'un Prensesi Dejah Thoris şimdi de Zodanga'nın Jeddak'ı tarafından esir edilmiş. Prenses, Zodanga birliklerinden halkını kurtarmak için oğluyla evlenmek için söz vermiş.

John Carter onu kurtarıp Helium'a teslim etmemizi öneriyor. Zodanga mallarını ele geçirmemiz bizim için de harika olur ve ben de Heliumlularla ittifak kurmamız gerektiğini düşünüyorum. Onlarla kuracağımız ittifak sonucunda yumurtalarımızın hem boyutunu hem de miktarını arttırıp daha güvende tutabiliriz. Ve böylece Barsoom'daki bütün yeşil adamlar arasında en üstün duruma geliriz. Sizler ne dersiniz?"

Bu hem savaşmaları için yeni bir şans ve hem de Zodanga mallarını ellerine geçirmek için iyi bir fırsattı. Bütün bunların sayesinde oltanın ucundaki yeme saldıran balıklar gibi teklifimi anında kabul etmişlerdi.

Tharklar oldukça heveslilerdi. Yarım saat içinde thoatlarına binmiş yirmi süvari, Thark birliklerinin bulundukları yerlere gönderildi ve bu birliklere savaş için birleşmelerini emredildi.

Tars Tarkas yüz bin askerli üç birliği, Zodanga şehrinin nimetlerinin vaadiyle toplayabilmişti ve üç gün içinde yola çıkmıştık. Tars Takas, oradan sağlanacak ganimet ümidiyle bizden daha küçük üç topluluğu da aramıza dahil etmişti.

Birliğin başını, kudretli Thark'ın yanında ben ve thoatımın hemen altındaki Woola çekiyorduk.

Bütün gece ilerleyiyor, gündüzleri ölü şehirlerin terk edilmiş binalarında gün ışığı görmeden saklanıp dinlenmek için duruyorduk. Hedefimize doğru ilerlerken Tars Tarkas farklı topluluklardan gelen elli binden fazla savaşçı üzerinde liderlik yeteneklerini muazzam bir şekilde kullanıyordu. Böylelikle yüz elli bin güçlü kuvvetin bulunduğu Zodanga şehrinin sınırlarına on günlük yolculuğumuzun ardından bir gece yarısında ulaşabildik.

Bu vahşi yeşil canavar sürüsünün savaş gücü ve etkinliği,

kızıl insanların sayısının on katına eşitti. Tars Tarkas'ın söylediğine göre yeşil Marslı savaşçılar Barsoom tarihinde daha önce hiç bu denli güçlü bir birlik oluşturmamışlardı. Onları sükûnet içinde bir arada tutabilmek bile başlı başına zor bir işti ve kendi aralarında hiç savaşmadan buraya kadar ilerlediklerini görmek olağanüstü bir durumdu.

Ancak Zodanga'ya yaklaştıkça birbirlerine duydukları nefreti kızıl insanlara çevirmeye başladılar. Zodangalılar yıllardır yeşil Marslıların neslini tüketmek için sürekli olarak inkübatörlerine saldırmışlardı.

Şehre girişimizi sağlamak benim görevimdi. Tars Tarkas'a güçlerini ikiye bölüp her bir birliğini bir kapının önünde beni işitebilecekleri mesafe tutmasını söyledim. Yanıma yirmi savaşçı alarak şehrin duvarlarındaki küçük bir kapıya doğru ilerlemeye başladım. Bu kapıların düzenli muhafızları yoktu, ancak şehirde dolaşan devriyeler buralara sıklıkla uğruyorlardı. Zodanga'nın surları yirmi üç metre uzunlukta ve on beş metre kalınlıktaydı. Karborundumdan yapılmış büyük bloklarla inşa edilmişlerdi ve şehre girmek yanımdaki yeşil savaşçılara göre imkânsızdı. Bu savaşçılar küçük birliklerden geldikleri için henüz benim kim olduğumu bilmiyorlardı.

Üç tanesini sura doğru çevirip kollarını birbirine kenetlettim diğer ikisine onların omuzlarına çıkmalarını söyledim ve altı tanesini de en üstteki iki tanesinin üzerine tırmandırdım. Böylelikle en üstteki savaşçı yerden on iki metre yüksekte duruyordu.

Bu şekilde bütün savaşçıları üst üste dizip adeta bir merdiven oluşturdum. Arkalarından sıçrayarak bir savaşçıdan diğerinin üzerine atladım ve sonunda surun en üst tarafına ulaşabildim. Daha önceden hazırladığımız elimdeki kayışın

bir ucunu surların içine bir ucunu dışarı doğru sarkıtarak her savaşçının tırmanıp şehre girmesini sağladım. Görünürde kimse yoktu ve en sonunda ben de kendimi dokuz metre aşağıdaki yere bıraktım.

Bu kapıların varlığını Kantos Kan'dan öğrenmiştim. Bu bilgim sayesinde bir dakika içinde yirmi harika savaşçıyla Zodanga şehrinin içine girmeyi başarabilmiştik.

İçeri girmek için seçtiğimiz surun büyük saray arazisinin sınırında olduğunu görmek beni son derece keyiflendirmişti. Saray binaları uzaktan görkemli bir şekilde parlıyordu. Thark birliğini direkt olarak saraya yöneltmeye karar verdim. Bu kararımı iletmesi için savaşçılardan bir tanesini Tars Tarkas'ın yanına gönderdim. Kalan savaşçılardan on tanesini kapılardan birine gönderip, kalan dokuz tanesini yanıma alarak diğer kapıya geçtim. Sessiz ve hızlı ilerlemeliydik, saraya ulaşana kadar herkes sabretmeli ve tek bir atış bile yapılmamalıydı. Planımız mükemmel bir şekilde işledi. Karşılaştığımız iki nöbetçi, kayıp Korus denizinin kıyısına, babalarının yanına gönderildi ve her iki kapıdaki muhafızlar da onları sessizce takip ettiler.

BÖLÜM XXV
ZODANGA'NIN YAĞMALANMASI

Önünde durduğum büyük kapı, Tars Tarkas'ın komutasındaki birliklerle açıldı ve hepsi büyük thoatlarıyla içeri girdi. Onları sarayın duvarlarına doğru ilerlettim. Önümüzdeki kapı bir an için gözümü korkutsa da açık olduğunu görünce rahatladım ve kısa süre içinde Zodanga'nın Jeddak'ının sarayının bahçelerine girebildik.

Saraya yaklaştıkça Than Kosis'in kaldığı ilk katın ışıklarının parladığını gördüm. Muazzam salon önemli bir etkinlik için asillere ev sahipliği yapıyor gibiydi. Sanırım şehir ve saray duvarlarının zapt edilemez olduğu düşünüldüğünden, görünürde bir muhafız yoktu. Bu yüzden yaklaşıp içeriye bakabildim.

Odanın bir ucunda, elmaslarla kaplı devasa altın tahtların üzerinde, Than Kosis ve eşi, etrafları devletin ileri gelenleriyle çevrili bir şekilde oturuyordu. Askerler salon boyunca ilerleyen ve tahta kadar uzanan geniş bir koridor oluşturmuştu. Ben oraya doğru bakarken, alayın başı salonun ucundan bu geçide girdi ve tahta kadar ilerledi.

Jeddak muhafızlarından dört subay ellerinde, üzerinde kırmızı ipek bir yastık duran büyük bir gümüş tepsiyle tahta doğru ilerliyordu. Yastığın üzerinde ise her iki ucunda kilit bulu-

nan büyük altın bir gerdanlık vardı. Bu subayları, Zodanga'nın hükümdar hanesinin prens ve prensesi için hazırlanmış muazzam takılar taşıyan dört subay daha takip ediyordu.

Bu iki grup tahtın yakınında durdular ve yüzlerini birbirlerine çevirdiler. Arkalarında sarayın ve ordunun diğer üst rütbeli görevlileri bekliyordu. Ve koridorun sonunda, tahtın tam önünde ise baştan aşağı yüzlerini bile göstermeyen kırmızı bir ipekle örtülmüş iki figür duruyordu. Bu iki figür yüzlerini Than Kosis'e çevirmişti. Süsleri taşıyan subaylar yürümeye başladıklarında Than Kosis orada bulunmalarının sebebini açıklamaya başlamıştı. Ne dediğini duyamıyordum ama iki subay, figürlerin bir tanesinin örtüsünü kaldırdığında Kantos Kan'ın görevinde başarısız olduğunu anlamıştım. Zodanga'nın prensi Sab Than orada, babasının ve Zodangalıların önünde duruyordu.

Ardından Than Kosis tepsideki gerdanlığı alıp oğlunun boynuna taktı ve kilidini hızlı bir şekilde kapattı. Sab Than'a birkaç kelime ettikten sonra subayların örtüsünü kaldırdığında Helium'un prensesi Dejah Thoris olduğunu anladığım diğer figüre döndü.

Böylelikle törenin ne için olduğunu anlamıştım. Birkaç dakika içinde Dejah Thoris sonsuza dek Zodanga'nın prensi Sab Than'ın olacaktı. Sanırım etkileyici ve görkemli bir törendi ama benim için tanık olduğum en acımasız manzaraydı. Than Kosis gerdanlığın diğer ucunu Dejah Thoris'in boynuna takmak için uzandığında daha fazla bekleyemeden uzun kılıcımı başımın üzerine kaldırıp ağır kabzasıyla büyük pencerenin camını kırdım ve kendimi bana büyülenmiş gibi bakan bir grup insanın içinde buldum. Tek bir sıçramayla Than Kosis'in bulunduğu platformun bir adım ilerisine gittim. Onun şaşkın-

lıktan donup kaldığı anda kılıcımı Dejah Thoris'i bir başkasına bağlayacak olan altın zincirin üzerine indirdim.

Bir anda karmaşa hâkim oldu. Salonun her yerinden bana doğru yöneltimiş bin tane kılıçla karşı karşıyaydım. Sab Than süslemeli kıyafetinin arasından elinde mücevherli bir hançerle bana doğru hamle yaptı. Onu kolay bir şekilde öldürebilirdim ama Barsoom'un eski gelenekleri aklıma geldiği için kendimi tuttum. Onu bileğinden kavrayıp hançerinin yere düşmesini sağladım ve kılıcımı salonun öteki tarafına doğru uzattım.

"Zodanga düştü!" diye bağırdım. "Bakın!"

Bütün gözler işaret ettiğim yöne doğru çevirldiğinde herkes girişlerden giren Tars Tarkas önderliğindeki elli askeri gördü. O devasa thoatların üzerinde antrenin kapılarından salona giriyorlardı.

Anlık bir savaş çağrısının ardından Zodanga'nın asilleri ve savaşçıları tek bir korku ifadesi göstermeden Thark birliklerine doğru ilerlemeye başladılar.

Sab Than'ı platformdan aşağı fırlatarak Dejah Thoris'i yanıma doğru çektim. Tahtın arkasındaki geçide geldiğimde Than Kosis uzun kılıcıyla karşımda duruyordu. Anında mücadelemiz başlamıştı ve düşmanım hiç de zorlayıcı değildi.

Geniş platformun üzerinde savaşırken Sab Than'ın babasına yardım etmek için merdivenlere koştuğunu gördüm. Hamle yapmak için elini kaldırdığında Dejah Thoris önüne koştu ve kılıcım artık onu Zodangalıların yeni Jeddak'ı yapacak bir hamle için babasının üzerine indi. Babasının ölü bedeni yerde yatarken kendini Dejah Thoris'ten kurtarıp yanındaki subaylarıyla birlikte önüme dikildi. Sevdiğim kadınla son bir şans yakalamak için sadece kendimi savunup onu öldürme-

mem gerekiyordu. Ve böylelikle bir kez daha Dejah Thoris için sırtımı altın tahta dönerek onunla çarpışmaya başladım. Kılıcım şimşek gibi hızlı bir şekilde havada sallanırken kendimi karşımdaki düşmanlardan korumaya çalışıyordum. Savaşçılardan iki tanesini etkisiz hale getirip bir tanesini alaşağı etsem de eski hükümdarlarının intikamını almak isteyen bir sürü asker, yeni Jeddaklarının yardımına koşuyordu.

Bana doğru yaklaşırken, "Kadın! O kadına saldırın, bütün bunlar onun yüzünden oldu. Öldürün onu! Öldürün!" diye haykırmalar yükseldi.

Dejah Thoris'e arkama geçmesini söyleyip tahtın arkasındaki küçük geçide doğru ilerlemeye başlasam da subaylar niyetimi anlayıp her tarafımızı kuşattılar. Böylelikle Dejah Thoris'i bu kılıçlı askerlerden oluşan ordudan korumak için düzgün bir pozisyon elde etme şansımı elimden aldılar.

Tharkların salonun ortasında kadar ilerlediklerini gördüğümde küçük bir şansın bizi bu durumdan kurtarabileceğini düşündüm. Tars Tarkas etrafına akın eden pigmeler arasında durmadan savaşıyordu. Bir düzine insanı güçlü uzun kılıcıyla yaptığı tek hamlede öldürüyordu. Ayaklarının dibindeki ceset yığınından bir yol açıp platformun önüne kadar geldi. Sağa ve sola birer hamle daha yaparak iki kişiyi daha öldürdü.

Zodangalıların cesurca mücadeleleri büyüleyiciydi. Kimse kaçmaya çalışmamıştı ve çarpışma bittiğinde salonda sadece Tharklar, Dejah Thoris ve ben kalmıştık.

Sab Than'ın ölü bedeni yerde babasının yanında yatıyordu, Zodanga asaletinin ve yiğitliğinin cesetleri salonun kanlı zeminini kaplıyordu.

Savaş bittiğinde ilk aklıma gelen Kantos Kan'dı ve Dejah Thoris'i Tars Tarkas'a bırakıp yanıma bir düzine savaşçı ala-

rak hızlı bir şekilde sarayın altındaki zindanlara gittim. Gardiyanlar yerlerini salondaki savaş için terk etmişlerdi. Biz de labirent gibi zindanda Kantos Kan'ı aramaya koyulduk.

Her girdiğim yeni koridorda ismini bağırıyordum ve sonunda haykırışlarıma bir karşılık bulabildim. Sese doğru ilerlediğimde sonunda onu karanlık bir girintide çaresizce beklerken buldum.

Beni gördüğü için çok mutlu olmuştu. İkimiz de buraya gelebilmemin sebebini bildiğimiz için zindanı neşe çığlıklarımızla doldurduk. Bana, hava kuvvetlerinin onu daha yüksek kuleye ulaşmadan fark ettiğini ve bu yüzden de Sab Than'la karşılaşma şansını bile yakalayamadığını söyledi.

Birkaç denemeden sonra parmaklıkları ve zincirlerini kesmeye çalışmamızın beyhude olacağına karar verdik ve önerisi üzerine yukarıdaki salona dönüp cesetlerin arasında anahtarları bulmaya koyuldum.

Şansımıza o kadar ölü beden arasında ilk aradığım ceset onun gardiyanıydı ve anahtarları alıp Kantos Kan'ı özgürlüğüne kavuşturabildim.

Şehrin sokaklarındaki haykırışlar, ağır silah seslerine karışıp saraya kadar ulaşıyorlardı. Tars Tarkas, Kantos Kan'ın rehberliğinde aceleyle savaşın hâlâ devam ettiği sokaklara doğru gitti. Yeşil savaşçılar ise bütün sarayı geride kalan Zodangalılar ve ganimetler için aramaya koyulduğunda orada sadece ben ve Dejah Thoris kaldık.

Altın tahtlardan birine çökmüştü ve ona döndüğüm zaman beni yorgun bir gülümsemeyle karşıladı.

"Böyle bir adamın gerçek olabileceğini hiç düşünmezdim," diye şaşkınlık içinde haykırdı. "Barsoom'da senin gibi biri olmadığından eminim. Bütün Dünyalı adamlar senin gibi

mi? Yalnız, yabancı, tehdit edilmiş, eziyet görmüş. Deniz diplerinde vahşi ordulara katılıp onları kızıl insanlara yardım etmek için buraya kadar getirmek... Birkaç ay gibi kısacık bir zaman diliminde Barsoom tarihinde kimsenin yaratamadığı mucizeler senin sayende gerçekleşti."

Gülümseyerek, "Cevap çok basit Dejah Thoris," dedim. "Önemli olan kimin yaptığı değil, ne için yaptığıydı. Tek sebep aşktı, Dejah Thoris'in aşkı. Bu, bahsettiğin mucizelerin çok daha ötesinde."

Bütün yüzü tatlı bir pembeliğe büründü.

"Artık bunu rahatça söyleyebilirsin John Carter ve ben de seni özgür bir kadın olarak susturmadan dinleyebilirim."

"Tekrar çok geç olmadan söylemeliyim," diyerek ona doğru döndüm. "Hayatım boyunca hiçbir bilge adamın yapmayacağı tuhaf şeylere kalkıştım. Ama en çılgın hayallerimde bile Dejah Thoris'i kendim kazanacağımı da Helium'un Prensesi gibi bir kadınla hayatımın geri kalanını geçirebileceğimi de düşünemezdim. Siz beni olduğum kişiden utandırmayan ve akıl sağlımı bana sorgulatan yegâne varlıksınız. Bu yüzden size soruyorum prensesim; benim olur musunuz?"

"Hiçbir zaman kendinizden utanmanıza gerek yok, cevabımın ne olduğunu çok iyi biliyorsunuz," diye cevapladı. Güzel ellerini omuzlarıma koydu ve ben de onu kollarımın arasına alıp öptüm.

Ve böylelikle savaş alarmları, patlamalar ve silah sesleriyle dolu bir şehirde Dejah Thoris, Helium'un Prensesi, Savaş Tanrısı Mars'ın gerçek kızı, Virginialı bir adamla evleneceği sözünü vermiş oldu.

BÖLÜM XXVI
YIKIMLARDAN MUTLULUĞA

Bir süre sonra Tars Tarkas ve Kantos Kan geri dönüp bütün şehrin ele geçirildiği haberini verdiler. Zodanga'nın bütün kuvvetleri yok edilmiş veya esir alınmıştı, kimse artık direniş göstermiyordu. Birkaç gemi kaçmıştı ama geriye kalan binlerce savaş ve ticaret gemisi Tharklı savaşçıların koruması altındaydı.

Az sayılı birlikler şehrin ganimetlerini kendi aralarında paylaşmak istemişlerdi. Bu yüzden biz de daha fazla zaman kaybetmeyip yanımıza alabildiğimiz kadar savaşçı, savaş gemisi ve Zodangalı esir alarak Helium'a doğru yola çıkmaya karar verdik.

Beş saat sonra binaların çatılarından havalanıp her biri yaklaşık yüz yeşil savaşçı taşıyan iki yüz elli savaş gemisinden oluşan bir donanma ile hedefimize doğru ilerlemeye başladık.

Kırk binin üzerindeki yeşil savaşçıdan oluşan birlikler ve vahşice mahvedilmiş şehir bir süre sonra arkamızda kalmıştı. Yeşil savaşçılar ganimetleri alıp geride kalanları öldürüyor ve kendi aralarında savaşıyorlardı. Yüzlerce yere meşaleler yerleştirmişlerdi ve sanki altındaki korkunç manzaraları cennetin gözünden silecekmiş gibi şehrin üzerinde yoğun dumanlar yükseliyordu.

Öğleden sonraya doğru Helium'un kırmızı ve sarı kulelerini görmeye başladık ve kısa bir süre sonra Zodanga donanmasına ait savaş gemileri kuşatma kamplarından yükselip bize doğru ilerlemeye başladılar. Helium sancakları güçlü gemilerimizin her birinin başına ve kıç tarafına asılmıştı, ancak Zodangalıların düşman olduğumuzu anlamak için bu işarete ihtiyaçları yoktu, çünkü yeşil Marslı savaşçılarımız daha henüz yerden ayrılırken onlara ateş açmışlardı. Bir tür akıl sır erdiremediğim muazzam hedef doğruluklarıyla ateşlerini bize doğru ilerleyen düşmanlarımıza yöneltmişlerdi.

Ardından ikiz şehir Helium'un güçleri bizim dostları olduğumuzu anlayıp yüzlerce savaş gemisini bize yardım etmek için gönderdiğinde hayatımın ilk hava savaşına tanık oldum.

Tharklar bu makineleri ve silahlarını kullanmayı gerçekten hiç bilmiyorlardı, bu yüzden yeşil savaşçıları taşıyan gemiler Helium ve Zodanga donanmalarının etrafında tuhaf daireler çizip duruyordu. Bununla birlikte küçük silahlarından ettikleri ateş oldukça etkiliydi ve çatışmanın nihai sonucunu bütünüyle belirleyemeseler de varlıkları Heliumlulara su götürmez bir şekilde yardım etmişti.

İlk başta iki kuvvet aynı yükseklikte daire çizerek, yan yana birbiri ardına akmaya başladı. Ardından Zodangalıların kampından gelen muazzam savaş gemilerinden birinin gövdesinde büyük bir delik açıldı; bir yalpalama ile tamamen ters döndü, mürettebatının küçük figürleri yere düştü. Büyük gemi dönerek üç yüz metre aşağıya düşüyordu; onu takip eden Heliumlular ise mide bulandırıcı bir hızla peşinden gidiyordu ve neredeyse tamamen eski deniz dibinin yumuşak balçığına gömülecekti.

Helium filosundan vahşi bir sevinç çığlığı yükseldi ve iki

katına çıkardıkları gaddarlıklarıyla Zodanga filosunun üzerine üşüştüler. Güzel bir manevra ile Helium gemilerinden ikisi, düşmanlarının üzerinde bir pozisyon aldı ve bu gemilerden, omurgadaki bomba bataryalarından üzerlerine korkunç bir patlama yapan bombaları bıraktılar.

Zodanga kuvvetlerinin kamplardan bize doğru gelmeye başlamalarından sonraki bir saat içinde savaş bitmiş, fethedilen savaş gemileri içindeki ganimetlerle Helium'a doğru yola çıkarılmıştı.

Zodangalıların teslim olmasının son derece acıklı bir yanı vardı; savaş gemilerinin kaptanları teslimiyetin ardından gönüllü olarak kendilerini aşağı atıyorlardı ki bu bin yıllık bir gelenekti. Birbiri ardına sancaklarını başlarının üzerinde tutan cesur savaşçılar, güçlü gemilerinden korkunç bir ölüme atladılar.

Helium savaş gemileri birer birer Zodangalıların gemilerinin üzerine çıkmayı başardılar ve kısa bir süre içinde kuşatılmış savaş gemilerinin umutsuz enkazları Helium'un kırmızı kulesine doğru sürüklenmeye başladı.

Nihayet filonun komutanı korkunç bir dalış yapıp gemilerin teslim olduğunu gösterene dek savaş durmadı. Bu son atlayış, cesur adamların yararsız fedakârlığını da sona erdirmişti.

Helium donanması bize doğru yaklaşırken onlara sinyal verip, Dejah Thoris'in bizimle olduğunu ve hemen şehre götürülmesi gerektiğini söyledik.

Bu duyurumun ardından gemilerden haykırışlar yükseldi ve bir dakika içinde Helium'un Prensesi'nin armaları gemilerden yükselmeye başladı. Filodaki diğer gemiler bu sinyali aldıklarında onlar da flamalarını açıp çılgınca hayrkırmaya başladılar.

Sancak gemisi zarif bir şekilde yanımıza gelip bizim gemimize hafifçe dokunduğu an güvertemizde bir düzine subay belirdi. Şaşkın bakışlarını savaş sığınaklarından çıkan yüzlerce yeşil savaşçıya çevirdiklerinde hayretler içinde durdular, ancak Kantos Kan'ı görünce onu selamlamak için etrafını sardılar.

Ardından Dejah Thoris ve ben onlara doğru ilerlediğimizde bütün bakışlarını prenseslerinin üzerine doğrulttular.

Dejah Thoris onlara dönüp, "Ellerinizi John Carter'ın omuzlarına koyun," dedi ve beni işaret etti. "John Carter, Helium'u ve prensesini kurtaran adam."

"Teşekkürlerinizi bana değil başka birine borçlusunuz," dedim. "İşte orada; Barsoom'un en iyi savaşçılarından ve hükümdarlarından, Tharkların Jeddak'ı Tars Tarkas."

Bana gösterdikleri aynı cilalı nezaketle büyük Thark'a selamlarını ilettiler. Tars Tarkas ise kibarca bir konuşma yapmaya yeltenmedi bile. Tharklar son derece ciddi bir halktır, sadece varlıkları bile onurlu ve kibar bir tavır göstermeye yeterlidir.

Dejah Thoris sancak gemisine bindiğinde onunla gidemeyeceğimi söyledim. Savaş kısmi olarak bitmişti ve daha yapılması gereken işler vardı. Savaşın son anına kadar Tars Tarkas'ın yanında durmalıydım.

Helium'un hava kuvvetleri komutanı Zodanga'ya biz karadan saldırırken, havadan destek kuvvet gönderip bize yardım edeceklerini söyledi. Böylelikle Dejah Thoris'i büyükbabası Helium'un Jeddak'ı Tardos Mors'un yanına götürecek olan gemilerle savaş gemileri birbirinden ayrıldılar.

Zodanga'ya doğru ilerlediğimizde thoatlar ve yeşil savaşçılarla dolu gemilerimiz iniş yapmadan havada savaşa katıla-

mazdı. Bunun için savaş alanının on altı kilometre uzağındaki bir alana iniş yaptık.

Hayvanlarımızı gemilerden indirmemiz gerekliydi ve bu bütün günümüzü ve gecemizin yarısını aldı. İki kez Zodangalılar tarafından saldırıya uğrasak da karanlık çöktükten sonra hepsi geri çekilmişti.

Son thoatı yere indirir indirmez Tars Tarkas ilerlemek için emir verdi ve üç birlik halinde Zodanga kamplarına kuzeyden, güneyden ve batıdan giriş yaptık.

Ana kamplarından bir kilometre uzaklıkta Zodangalıların başka bir kampıyla karşılaştık ve önceden anlaştığımız gibi bunu hücum sinyali olarak kabul ettik. Vahşi ve acımasız savaş sesleri çıkaran thoatlarımızı Zodangalıların üzerine sürdük.

Onları uykularında yakalamamıştık. Hatta tam aksine savaşçılardan oluşan muazzam bir duvarla karşılaştık. Öğlene kadar duvarı geçmeye çalışmıştık ve bir süre sonra savaşın sonucu hakkında şüphe etmeye başlamıştım. Zodangalılar her iki kutupta da bulunan bir milyon savaşçıdan oluşurken, yeşil savaşçıların sayısı yüz binden daha azdı. Helium'un destek kuvvetleri yardıma gelmemişti veya onlar hakkında yeni bir havadis de duymamıştık.

Öğle vakti Zodangalıların bulundukları yerlerden ağır ateş sesleri duymaya başladığımızda Helium kuvvetlerinin sonunda yardımımıza geldiğini anlamıştık.

Tars Tarkas bir kez daha hücum emri verdi ve yeşil savaşçılar büyük thoatlarını Zodangalılara doğru hızla sürmeye başladılar. Aynı anda Helium kuvvetleri Zodanga şehirlerinin üzerinde yükseliyordu. Zodangalılar asilce savaşsalar da bütün çabaları nafileydi.

Şehrin önündeki açıklıkta son Zodangalı teslim olana kadar savaş sürdü. Her şey bittiğinde savaş esirleri Helium'a götürüldü ve biz de muzaffer fatihlerin oluşturdukları birliklerimizle şehrin büyük kapılarından içeri girdik.

Bütün meydanlar kadınlar, çocuklar ve savaş halindeyken görevi şehirde kalmak olan geride kalmış erkeklerle doluydu. Sonsuz bir alkış fırtınası, altın, gümüş, platin süslemeler ve madalyalarla karşılandık. Bütün şehir mutluluktan çıldırmış gibiydi.

Korkusuz Tharklarım bu çılgınlığın ve heyecanın baş kahramanlarıydı. Barsoom tarihinde yeşil savaşçılardan oluşan bu denli büyük silahlı bir ordu hiç bir zaman Helium kapılarından içeri girmemişti. Artık Tharklar kızıl insanların dostuydular.

Dejah Thoris için yaptıklarım Heliumlular arasında duyulmuştu; herkes benim ismimi haykırıp ellerindeki süslemeleri bana ve thoatıma asıyorlardı. Saraya doğru giden meydanları geçerken Woola'nın korkunç görüntüsüne rağmen kalabalık üzerime akın etmişti.

Bu muazzam insan kalabağının içinde bir grup subay bizi sıcak bir şekilde kaşılayıp Tars Tarkas'a, Jeddaklarını, Jedlerini ve beni yanına alıp hizmetlerimizden dolayı müteşekkir olan Tardos Mors'un bizi beklediğni söyledi.

Sarayın girişindeki büyük merdivenlerin başında duran asiller biz onlara yaklaştıkça selamlaşmak için yanımıza doğru iniyorlardı.

Helium'un Jeddak'ı Tardos Mors karşımızda o uzun, kaslı, ok gibi düzgün vücuduyla bir hükümdarda bulunan bütün özellikleri taşıyarak duruyordu.

Grubumuzdan ilk Tars Tarkas'la tanıştı ve ona söylediği

ilk sözler iki halkın arasında artık sonsuz bir barışın hâkim olacağıydı.

Ciddiyetle, "Barsoom'un yaşayan en büyük savaşçısıyla tanışmak paha biçilmez bir onurdur, ancak elini bir arkadaşının omuzuna koymak çok daha büyük bir nimettir," dedi.

Tars Tarkas, "Heliumluların Jeddak'ı," diyerek sözlerine başladı. "Barsoom'un yeşil savaşçılarına arkadaş kavramını başka bir dünyadan gelen bir adam öğretti. Bugün Thark orduları sizi anlayabiliyorsa bunu ona borçluyuz."

Ardından Tardos Mors her bir yeşil Jeddakı ve Jedi selamlayıp hepsine dostluk dolu sözler söyledi.

Bana yaklaşıp ellerini omuzlarıma koydu.

"Hoş geldin oğlum," dedi. "Size açık bir şekilde söyleyebilirim ki siz Helium'un hatta bütün Barsoom'un görüp görebileceği en değerli mücevherlerle ödüllendirilmen, sana karşı olan itibarımı göstermek için yeterlidir."

Ardından Dejah Thoris'in babası Helium'un Jedi Mors Kajak ile tanıştırıldık. Tardos Mors'un hemen arkasındaydı ve bu tanışmadan, babasından çok daha fazla etkilenmiş gibi gözüküyordu.

Birçok kez bana ne kadar minettar hissettiğini söyleyip teşekkür etti. Duyguları boğazını düğümlediği için sık sık konuşması kesiliyordu. Daha sonra onun Barsoom gibi savaşçı bir gezegende dahi "en acımasız ve korkusuz savaşçı" olarak oldukça ünlü olduğunu öğrendiğimde oldukça şaşırmıştım. Bütün Heliumlular gibi o da kızına tapıyordu ve onun anlattıklarını düşündüğü vakit oldukça duygusallaşması gayet olağandı.

BÖLÜM XXVII
MUTLULUKTAN ÖLÜME

Thark birlikleri on gün boyunca ziyafetler ve kutlamalar için şehirde kaldıktan sonra Mors Kajak'ın emriyle yanlarına verilen bin asker ve hediyeleriyle birlikte kendi topraklarına geri döndüler. Helium'un Jedi yanına bir grup soyluyu aldı ve kurulan yeni dostluklarını pekiştirmek için yolculuklarında onlara eşlik etti.

Sola da bütün reislerin önünde babası olduğunu duyuran Tars Tarkas'ın yanında yerini almıştı.

Üç hafta sonra Tars Tarkas, Sola, Mors Kajak ve subayları Thark'a gönderilen bir gemiyle oradan ayrılıp Dejah Thoris ve John Carter için yapılacak olan tören için geri geldiler.

Tardos Mors hanesinin prensi olarak dokuz yıl boyunca konseylerde görev yapıp Helium için savaşmıştım. İnsanlar bana şeref yağdırmaktan asla bıkmıyorlardı ve prensesim, eşsiz Dejah Thoris'e olan sevgilerini gösteren yeni bir şey yapmadan tek bir gün bile geçirmiyorlardı.

Sarayımızın çatısındaki altın inkübatörede kar beyazı bir yumurta duruyordu. Yaklaşık beş yıl boyunca Jeddak'ın muhafızlarının on askeri aralıksız olarak başında durmuşlardı. Dejah Thoris ile birlikte şehirde olduğum her gün yumurtamızın başında el ele duruyorduk ve kırılacağı an için gün sayıyorduk.

Tuhaf bir romantiklik içinde alçak tonlarda konuşup, umutlarımızdan ve mutluluklarımızdan bahsettiğimiz o son gece hafızamda hâlâ capcanlıdır.

Uzaktan bize doğru yaklaşan bir geminin parlak beyaz ışıklarını gördüğümüzde bunun sıradan bir gemi olduğunu düşünüp önemsememiştik. Şimşek gibi hızlı bir şekilde Helium'a yaklaştığında hızının fazlalığından tuhaf bir şeyler olduğunu anlamakta gecikmedik.

Kendisini Jeddak için bir haber taşıyıcısı olduğunu gösteren sinyallerini yakıp söndürerek, onu saray rıhtımlarına götürmesi için gelecek olan devriyeleri sabırsızlıkla bekliyordu.

On dakika sonra konsey odasına çağırıldığımda karşımda geminin bütün mürettebatını bulmuştum.

Tardos Mors yüksek platformun üzerindeki tahtın yanında gergin bir ifadeyle ileri geri volta atıyordu. Herkes oturduğunda yüzünü bize doğru çevirdi.

"Bu sabah," dedi, "Barsoom'un birkaç ülkesi atmosfer fabrikasının koruyucusundan iki gündür rapor alamadıklarının haberini verdiler. Aynı zamanda yirmi başkentten neredeyse hiç durmadan yapılan çağrılar da yanıtsız kalmış. Diğer milletlerin elçileri bizden bu işi ele almamızı ve atmosfer fabrikasına bir gözcü dikmemizi önerdiler. Tüm gün boyunca binlerce gemi onu aradı ve en son gelen gemi ölü bedenini taşıyordu. Onu, evinin önündeki bir çukurda korkunç bir şekilde öldürülmüş halde buldular. Bunun Barsoom için en anlama geldiğini söylememe gerek yok. O kudretli duvarları geçmek aylar alır. Yine de bunun için çalışmalara çoktan başlandı. Ancak en çok korktuğumuz şey başımıza geldi, Barsoom'un her yerinde hava basıncının giderek azaldığını gördük, fabrikanın motoru... Durdu."

"Efendiler!" diye ekledi, "Yaşamak için en fazla üç günümüz var."

Birkaç dakika boyunca hiç kimse tek bir ses çıkarmadı. Ardından aralarından genç bir soylu, kılıcını başının üstüne kaldırıp Tardos Mors'a doğru yöneltti.

"Helium'un kızıl insanları bütün Barsoom'a nasıl yaşamaları gerektiğini gösterdiler. Şimdi de onlara nasıl öldüğümüzü göstermenin zamanı. İzin verin, hâlâ önümüzde binlerce yıl varmış gibi görevlerimizi en iyi şekilde yerine getirelim."

Oda alkışlarla çınladı ve bizim gibi insanlar korkularını yatıştırmak için daha iyi bir şey yapamadığı için yüzümüzde gülümsemeler ve kalbimizi kemiren kederle oradan ayrıldık.

Sarayıma geri döndüğümde söylentilerin Dejah Thoris'e çoktan ulaştığını öğrendim.

"Çok mutluyduk John Carter ve kaderimiz ne olursa olsun, yan yana öleceğimiz için minnettarım."

Sonraki iki gün havada fark edilebilir bir değişiklik olmamıştı. Ancak üçüncü günün sabahında çatılarda bile nefes almak imkânsız haldeydi. Helium'un meydanları ve caddeleri insanlarla doluydu. Bütün işler durmuştu. İnsanlar değiştirilemez kıyametlerini cesurca bekliyorlardı. Kadınlar ve erkekler sessiz bir matem içindeydiler.

Günün ortalarına doğru zayıfların birçoğu yenilmeye başladı ve bir saat içinde Barsoom halkı, boğularak ölmeden önce gelen bilinçsizliğe binlerce kişiyi feda etti.

Dejah Thoris ve ben, kraliyet ailesinin diğer üyeleriyle birlikte sarayın iç avlusundaki gömme bir bahçede bekliyorduk. Ölümün korkunç gölgesi huşu içinde üzerimizde sürüklenirken ya hiç konuşmuyor ya da konuşsak bile oldukça zayıf bir sesle bir şeyler söylüyorduk. Woola bile ne olup bittiğini an-

lamış gibiydi ve Dejah Thoris'le benim yanımdan bir an olsun ayrılmıyordu.

Küçük inkübatör Dejah Thoris'in isteği üzerine sarayın çatısından yanımıza getirilmişti. Annesi de içindeki küçük yavrusunun yaşamın ne olduğunu hiç öğrenemeyeceğini bilerek yanında duruyordu.

Nefes almak artık inanılmaz derece zor bir hale geldiğinde Tardos Mors ayağa kalkıp, "Haydi, birbirimize veda edelim. Barsoom'un güzel günleri artık bitti. Güneş yarın hepimizin ölü bedenlerinin üzerine doğacak. Hatıralarımız bile silinip gitmiş olacak. Artık mutlak sona gelmiş bulunmaktayız," dedi.

Sözlerini bitirdikten sonra ailesinin kadınlarını öpüp ellerini erkeklerin omuzlarına koydu.

Dejah Thoris'e döndüğümde başının göğsüne doğru düştüğünü gördüm, prensesim ölmek üzereydi. Haykırarak yanına gittim ve vücudunu ellerimin arasından havaya doğru kaldırdım.

"Öp beni John Carter," diye fısıldadı "Seni seviyorum! Seni seviyorum! Tam da birlikte umut ve mutluluk dolu bir hayata yeni başlamışken birbirimizde ayrılıyor olmamız çok acımasızca."

Güzel dudaklarını öptüğüm an durdurulamaz bir yaşam gücünü içimde hissettim. Virginia'nın mücadele ruhu bütün damarlarımda bir anda gezinmeye başladı.

"Bu şekilde olmayacak prensesim!" diye haykırdım. "Bir yolu mutlaka olmalı ve bu tuhaf dünyada sizinle olmak için her türlü badireyi atlatan John Carter o yolu bulacaktır!"

Sözlerim daha bitmeden zihnimde çok önceden duyduğum dokuz tuhaf ses dalgasını hatırladım. Ve bir anda bu seslerin atmosfer fabrikasına giriş için kullanılan şifre olduğu aklıma geldi!

Sevgilimin ölmekte olan vücudunu kollarımda tutup

Tardos Mors'un yanına gittim. Haykırarak, "Bir uçak Jeddakım! Çabuk! En hızlı uçağınızı sarayın en üstüne çağırın. Barsoom'u kurtarabilirim," diye seslendim.

Soru sormak için hiç duraksamadan bir görevli çağırdı. İnce atmosferde uçabilmem için Barsoom'da yapılmış en hızlı tek kişilik uçağı neredeyse hiç havanın kalmadığı yüksek çatıya getirmişlerdi.

Dejah Thoris'i bin kez öpüp arkamdan gelen Woola'ya onun başında durması için emir verdikten sonra tüm gücümü toplayıp çatıya çıktım ve Barsoom'un bütün umutlarını omuzlarıma yükleyerek havalandım.

Nefes alabilmek için alçaktan uçmam gerekiyordu ve ölü denizin tabanında düz bir yolu takip etmek için yerden birkaç metre yükseklikte ilerliyordum.

Ölümle olan bu yarışımda muazzam bir hızla gidiyordum. Dejah Thoris'in yüzü sürekli gözümün önünde beliriyordu. Sarayın avlusundan ayrılmadan önce dönüp ona son kez baktığımda sendelediğini ve küçük inkübatörün yanında yere çöktüğünü görmüştüm. Hava takviyesi yapılmazsa ölümle sonuçlanacak olan komaya gireceğini iyi biliyordum; bu yüzden rüzgârlara dikkat ederek, motor ve pusula dışında her şeyi ölü denizin tabanına attım. Bir elim direksiyon simidindeyken, diğeriyle hız kolunu son çentiğine itip güvertede karnımın üzerinde uzanarak ölmekte olan Mars'ın ince havasını bir meteor hızıyla ikiye böldüm.

Karanlık çökmeden bir saat önce atmosfer fabrikasının duvarları önümde belirdi. Yalpalayarak, açılması bütün gezegendeki canlıların yaşamına bağlı olan küçük kapının önüne iniş yaptım.

Kapının yanında büyük bir grup asker duvarı delmeye uğ-

raşıyordu ama duvarların çakmaktaşı benzer yüzeyi neredeyse çizilmemişti bile ve artık çoğu, havanın bile onları uyandırmayacağı son uykularına dalmıştı.

Burada koşullar Helium'dan çok daha kötü görünüyordu ve zorlukla nefes alıyordum. Bilinci hâlâ yerinde olan birkaç adam vardı ve bunlardan biriyle konuştum.

"Eğer bu kapıları açabilirsem aranızdan kim fabrikadaki motorları çalıştırabilir?" diye sordum.

"Ben!" diye cevapladı biri. "Eğer işini hızlıca halledersen. Sadece birkaç dakika dayanacak gücüm kaldı. Ama yine de yapacağın hiçbir şey işe yaramaz. O iki adam dışında Barsoom'da kimse bu kapıları açacak şifreleri bilmiyordu ve ikisi de öldü. Üç gün boyunca insanlar o şifreleri çözmek için umutsuzca çabaladılar."

Konuşmak için zamanım yoktu, gittikçe daha çok güçten düşüyordum ve zihnimi kontrol etmek her dakika daha zor bir hale geliyordu.

Yine de son bir çabayla dizlerimin üzerine çöküp önümdeki kapıya zihnimdeki dokuz sinyali göndermeye çalıştım. Marslılar yanıma gelerek meraklı gözlerini önümüzdeki kapıya dikip ölüm sessizliği içinde beklediler.

Kapı yavaşça kenara doğru kaydı. Ayağa kalkıp içeri girmeye çalışsam da gücüm iyice azalmıştı.

"İçeri girin!" diye haykırdım. "Eğer pompa odasına ulaşırsanız bütün pompaları gevşetin. Barsoom ırklarının yarın da var olması için tek şansınız bu!"

Yere yatmış bir vaziyette önce ikinci, sonra da üçüncü kapıyı açtım. Gördüğüm son görüntü, Barsoomluların yerde sürünerek son kapıdan geçtikleriydi. Ardından bilinçsizce kendimi Mars zeminine bıraktım.

BÖLÜM XXVIII
ARİZONA MAĞARASINDA

Gözlerimi tekrar açtığımda karanlık çökmüştü. Uçarken bıraktığım süslemeler ve armalar gitmişti; üzerimde tuhaf, sert giysiler vardı. Yattığım yerden kalkıp oturma pozisyonunu aldım.

Baştan aşağı kıyafetlere bürünmüştüm. O küçük kapının önünde her ne kadar bilinçsiz uykuya dalmış olsam da çıplak olduğumu net bir şekilde hatırlıyordum. Kafamı kaldırdığımda önümde ay ışığının aydınlattığı açıklıktan gökyüzünü görüyordum.

Ellerimle üzerimi yoklarken, ceplerimden bir tanesinde yağlı kâğıda sarılmış kibritler buldum. Bu kibritlerden birini yaktım ve elimdeki parlak ışığı havaya kaldırdığımda büyük bir mağarada olduğumu fark ettim. Arkama doğru baktığımda tuhaf kaskatı bir figürün bir oturakta oturduğunu gördüm. Ona doğru yaklaştığımda, uzun siyah saçlı küçük yaşlı bir kadının ölü ve mumyalanmış kalıntıları olduğunu fark ettim. Üzerine eğildiği şey ise ufak bir ocaktı; içinde az miktarda yeşilimsi toz içeren yuvarlak bakır bir kap da bu ocağın üzerindeydi.

Arkasında tavandan deri kayışlarla asılmış mağara boyunca uzanan bir dizi insan iskeleti vardı. Bu kayışlar, ölü kadının elindeki ipe bağlıydı. İpe dokunduğumda bütün iske-

letler kuru yaprakların hışırtısı gibi bir ses çıkararak hareket etmeye başladı.

Bu, gördüğüm en korkunç ve tuhaf görüntülerden birisiydi. Aceleyce temiz havanın geldiği yere doğru gittim ve oradan kurtulduğum için son derece mutluydum.

Mağara girişinin ufak kaya çıkıntısına ulaştığımda gördüğüm manzara beni hayretler içinde bıraktı.

Gözümün önünde cennet gibi bir vadi uzanıyordu. Uzaktaki gümüş dağlardan, gökyüzündeki hareketsiz parlak aydan ve kaktüslerden buranın Mars olmadığını anlamıştım. Gözlerime inanamazken gerçek keskin bir bıçak gibi beni kendime getirdi. On yıl önce büyük bir özlemle Mars'a baktığım aynı ufak kaya parçasının üzerindeydim ve bıraktığım Arizona'daydım.

Başımı kollarımın arasına alarak üzgün ve kırılmış bir şekilde mağaranın çıkışına doğru ilerledim.

Kızıl Mars yetmiş yedi milyon kilometre uzaklıkta bütün sırlarıyla bana göz kırpıyordu.

Marslılar pompa odasına ulaşabilmişler miydi? Barsoomlular kurtulmuş muydu? Dejah Thoris yaşıyor muydu, yoksa Helium'un Jeddak'ı Tardos Mors'un sarayının avlusunda küçük inkübatörümüzle birlikte yitip gitmiş miydi?

On yıl boyunca bu soruların cevaplarını bulmak ve hayatımın aşkına geri dönmek için bekledim ve dua ettim. Ondan milyonlarca kilometre uzaklıkta Dünya'da yaşamaktansa, onun yanında ölmeyi tercih ederdim.

Bulduğumuz eski madene kimse dokunmamıştı ve sayesinde oldukça zengin olmuştum ama bu kimin umrundaydı!

Şimdi Hudson'daki küçük odamda otururken, Mars'ta gözlerimi açmamın ardından yirmi yıl geçtiğini fark ettim.

Masamın önündeki küçük pencereden Mars'ın bütün zerafetiyle gökyüzünde parladığını görebiliyorum. Bu akşam o ölü geceden beri ilk defa beni bu kadar çok çağırdığını hissediyorum. Ve sanırım uzayın sonsuz derinlikleri arasında siyah saçlı güzel bir kadını, küçük elleriyle Dünya gezegenini işaret eden bir çocuğu ve ayaklarının dibinde altın kalpli kocaman bir yaratığı, bir sarayın bahçesinde dururken görebiliyorum.

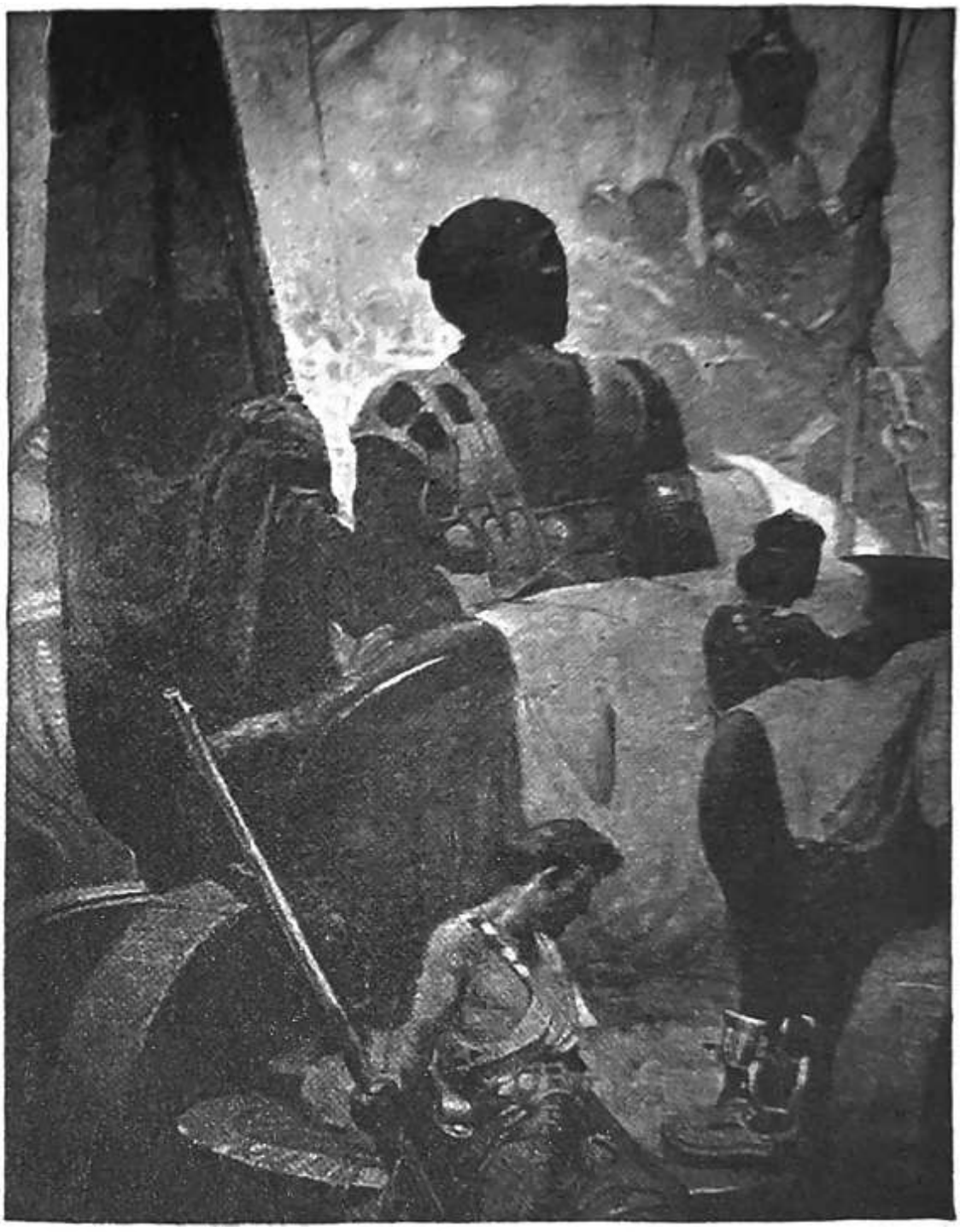
Orada beni beklediklerine inanıyorum ve içimde bir yerlerde bunu kısa zamanda öğreneceğimi biliyorum.

WITH MY BACK AGAINST A GOLDEN THRONE, I FOUGHT ONCE AGAIN FOR DEJAH THORIS.

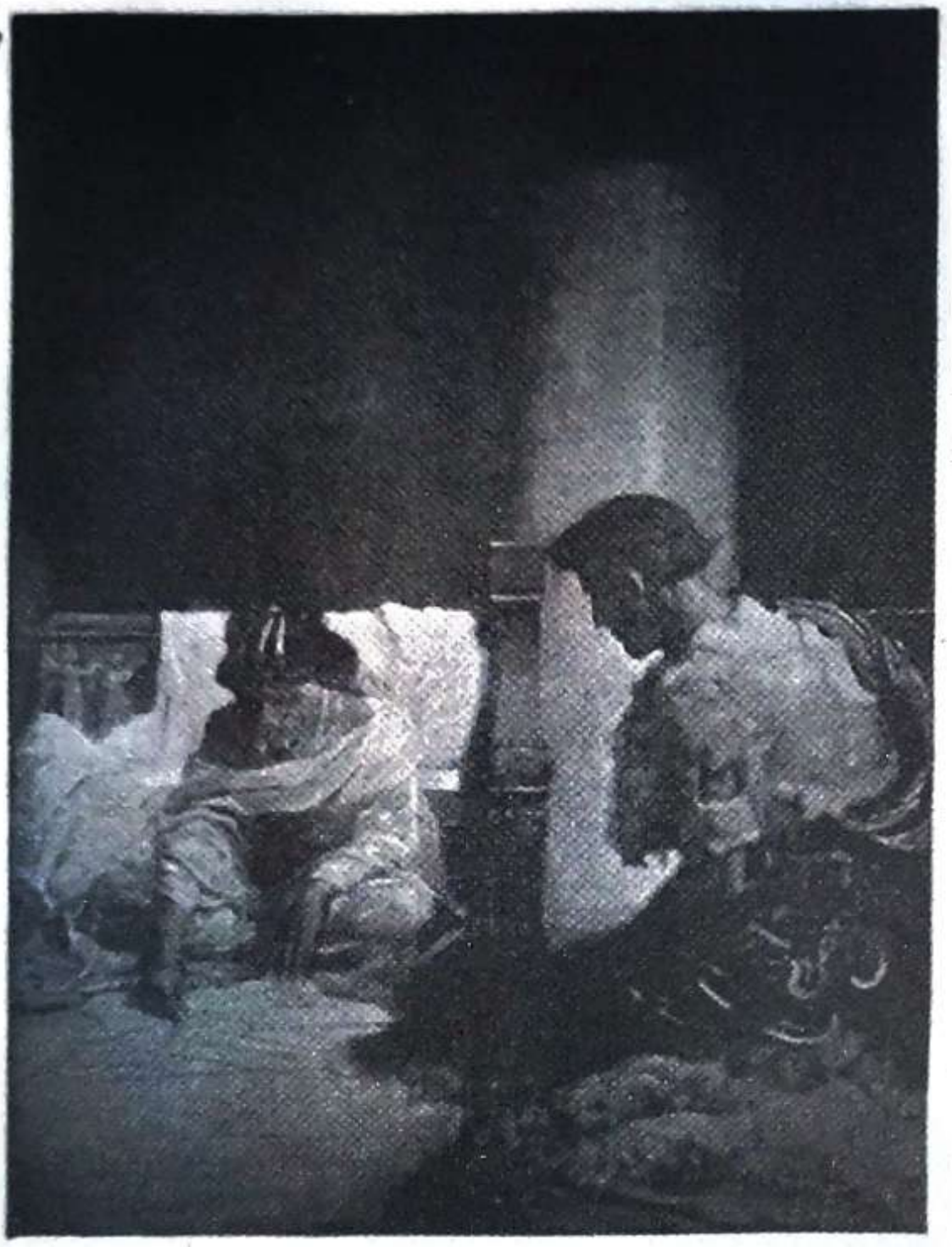
Frontispiece (*Page* 208)

Sırtımı altın bir tahta dayayarak, bir kez daha
Dejah Thoris için savaştım.

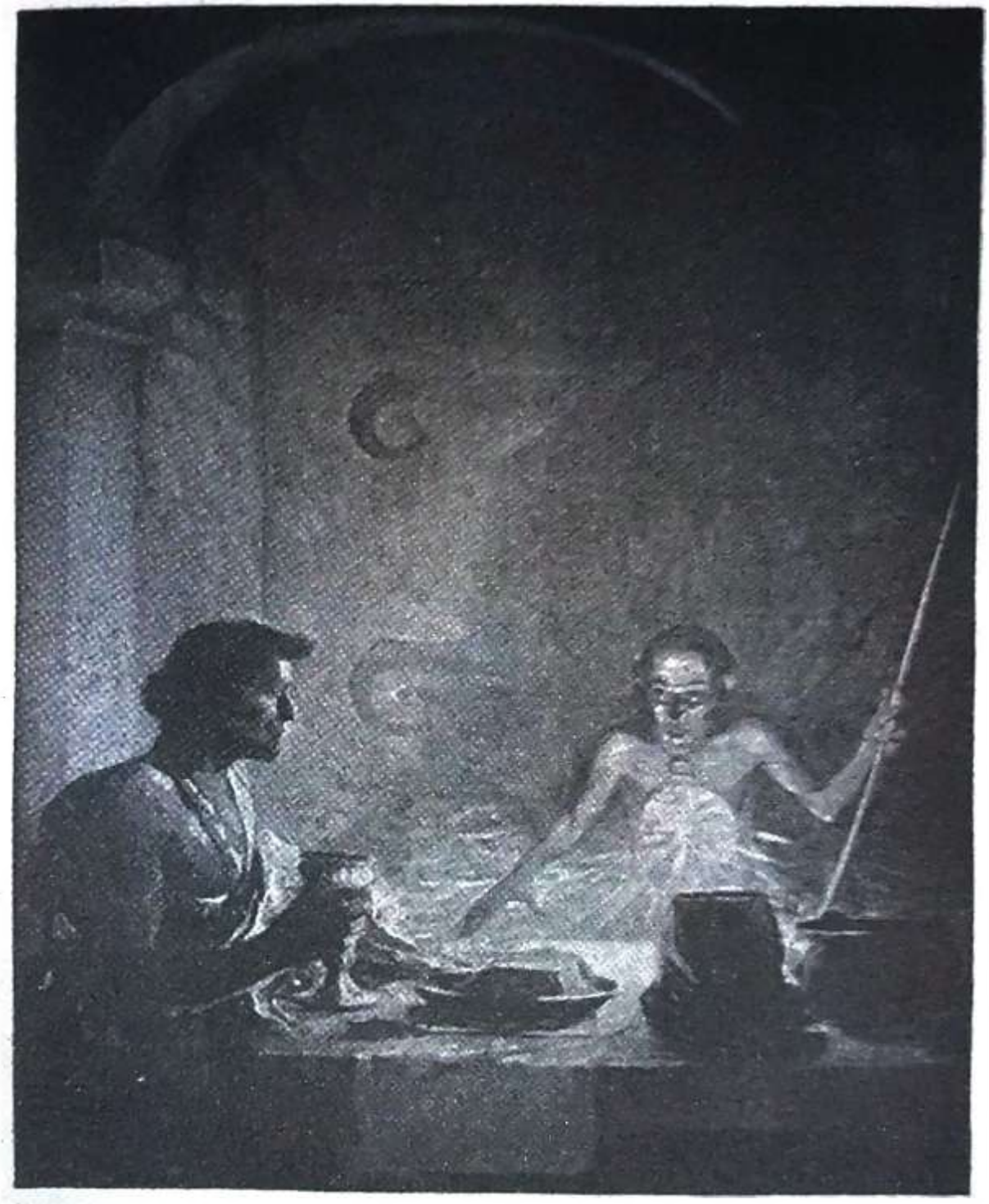
I SOUGHT OUT DEJAH THORIS IN THE THRONG OF DEPARTING CHARIOTS. *Page* 142

Dejah Thoris'i savaş arabalarının içerisinde arayışım.

SHE DREW UPON THE MARBLE FLOOR THE FIRST MAP OF THE BARSOOMIAN TERRITORY I HAD EVER SEEN. *Page* 178

Mermer zemine ilk defa gördüğüm Barsoom haritasını çizdi.

THE OLD MAN SAT AND TALKED WITH ME FOR HOURS.
Page 224

Yaşlı adam benimle saatlerce oturup konuştu.

Okumak, görünmeyeni görünür kılar.

Edgar Rice Burroughs'un sevilen "Barsoom" serisinin ilk cildi olan *Mars'ın Prensesi*, okurla buluştuğu 1917 yılından şimdiye kadar anlatılan en çılgın ve en yaratıcı hikâyelerden biri. *Tarzan of the Apes*'in yaratıcısının kaleme aldığı ve çoktan bilimkurgu klasikleri arasına girmiş bu macerada, ikonik karakter "John Carter" efsanesi başlıyor.

Virginalı bir İç Savaş gazisi olan John Carter, savaş sonrası Arizona'sında Apaçilerin saldırısına uğrar. Bir mağarada köşeye sıkıştırılmış haldeyken hayatının bittiğini düşünür, ancak tekrar uyandığında etrafta kimse görünmez ve manzara Dünya'daki hiçbir yere benzemez.

John Carter, rakip kabileler arasında devam eden acımasız bir savaşın sahnesi olan Mars'a nakledilmiş; yerçekimindeki değişim Carter'a insanüstü güç, hız ve çeviklik güçleri vermiştir. Dünyada sıradan bir insanken, Mars'ta o bir tanrıdır. Carter, insan görünümlü güzel Prenses Dejah Thoris'i kurtarmak için dört kollu barbar lejyonlarını yenmeli, vahşi flora ve faunayla dolu bir arazide binlerce mil yol katetmelidir. Tüm bunlar olurken Kızıl Gezegen'in kaderi ise belirsizdir: Kabilelerin birbiriyle çekişmeleri kontrolsüzce artmakta, kuşatma altındaki atmosfer fabrikası boğucu bir durma noktasına yavaş yavaş ulaşmaktadır.

Carl Sagan'dan Arthur C. Clarke'a kadar pek çok dehaya ilham olan, zamanın ötesine geçip günümüzün bilimsel gerçeklerini destekleyen Burroughs'un Mars macerası hakkında Ray Bradbury şöyle diyor:

"Yazın çimenlerin üzerinde durdum, ellerimi kaldırdım ve tıpkı John Carter gibi Mars'ın beni eve götürmesi için ağladım. Kızıl Gezegen'e uçtum ve bir daha geri dönmedim."

ISBN: 978-605-73505-4-
9 786057 350541